Dr. MARTIN H. KOBIALKA

REVOLUȚIE LA VATICAN

Traducere:
Gabriela Fedeleş

Editura Zappy's
- 2003 -

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOBIALKA, MARTIN
Revoluţie la Vatican/Martin Kobialka; trad.: Gabriela Fedeleş - Câmpina; Zappy's, 2003
Bibliogr
ISBN 973-86388-0-5
I. Fedeleş, Gabriela (trad.)

94(456.31)

© Quo Vadis - Heidelberg
Kapellenstr. 23
76698 Zeutern, Germania

© Editura Zappy's
Pentru ediţia în limba română

CUPRINS

Prefață la ediția în limba română 5
Introducere 7

CAPITOLUL 1
Lupta pentru credința adevărată 9
Cel mai profund secret 12
Încredere 15
Libertate 21
Prețuire 26
Comuniune 30

CAPITOLUL 2
O relație extraconjugală 40
Cotitura în biserică 41
Femeia misterioasă șezând pe fiară 45

CAPITOLUL 3
Prima revoluție în statele Bisericii 52
Revoluțiile europene de la 1848 56
Sfârșitul statelor milenare ale Bisericii 61
Dogma infailibilității pontificale 64
Profeția căderii Romei 73

CAPITOLUL 4
Transformarea secretă a creștinismului 76
Spiritism la Vatican 78
Studii științifice asupra aparițiilor morților 81
Infiltrarea bisericii 84
Biserica mondială unificată 94

CAPITOLUL 5
Revoluția viitoare 97
Revoluția internă universală 99

CAPITOLUL 6

Biserica viitorului 131
1. Biserica catolică primară 132
2. Biserica catolică romană a împăraților și a succesorilor lor ... 141

CAPITOLUL 7

Noua Ordine Mondială 169
O epocă favorabilă dictaturii mondiale 174
America și mișcarea ecumenică 175
Guvernul mondial și Conciliul mondial al bisericilor 178
Guvernul mondial și New Age 181
Biserica mondială unificată 189
Aparițiile mariale supranaturale în lume 195
Aparițiile mariale sub lupă 197
Regula celor zece porunci 199
Cultul marial ca înlocuitor pentru închinarea la Hristos 200
Profeții false și contradictorii 203
Viziuni de iad 208
Cea mai mare înșelăciune din istoria universală 210
Împărăția lui Dumnezeu 211
Ultima invitație către această planetă 218
Postfață 223
Anexa A 225
Anexa B 236
Anexa C 240
Bibliografie 243

PREFAŢĂ LA EDIŢIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Revoluție? La Vatican? Nu se poate crede. O instituție politico – religioasă cum este Biserica romano-catolică cu aspirații către infailibilitate, nu are nevoie de revoluție. Totul trebuie să se desfășoare în armonie cu revelația divină. Și totuși… Revoluție! La Vatican!

Care a fost procesul prin care creștinismul a ajuns la situația pe care o vedem astăzi? Căci, desigur, a fost un proces îndelungat care a rezultat în schimbări esențiale în învățătură și în practică. Au fost aceste schimbări necesare și benefice? Au afectat ele credința dată sfinților odată pentru totdeauna?

Lucrarea de față atrage atenția asupra evoluției, tendințelor de reformare a Bisericii cu scopul de a o adapta la mentalitatea și statutul societății moderne, și de ce nu, a celei post moderne. Sunt sesizate și analizate fenomenele și cauzele lor în lumina istoriei laice și a celei sacre, precum și din perspectiva profeției biblice, "la care bine facem să luăm aminte".

Trăim un timp când "tot pământul se miră după… această putere politico-religioasă", care va juca un rol precumpănitor în evenimentele din viitorul apropiat al istoriei lumii. Profețiile biblice care au aruncat cu mult înainte lumina asupra evenimentelor de pe urmă, sunt astăzi situații de ordinea zilei. Lumea este astăzi pregătită cu grijă, pentru cea mai mare amăgire din istoria universală. Înainte ca marile catastrofe spirituale să se petreacă, Dumnezeu avertizează pe oameni prin cuvântul profetic spre a-i salva.

Țin să menționez că în Biserica romano-catolică sunt mulți credincioși sinceri, care aspiră după cunoașterea deplină a adevărului și care se roagă pentru mai multă lumină și ajutor de sus. Ei merită simpatia și aprecierea pentru preocupările lor spirituale și pentru dorința lor după creștere în experiența creștină. Tuturor acestora li se va descoperi pe căile rânduite de Cer, calea pe care să o urmeze pentru a alcătui împreună cu toți cei care au luat aminte la invitația harului, Biserica lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Lucrarea de față arată prin fapte și prin date istorice, dezvoltarea acestei Biserici Mari, fără să critice și fără să acuze. Ea se constituie ca o consolare plină de dragoste pentru aceia care suferă consecințele acestui proces nedorit. Este o consolare pentru credincioșii sinceri din toate bisericile și religiile care alcătuiesc turma cea mică în așteptarea Împărăției lui Dumnezeu, prezisă de Domnul Isus Hristos.

Nelu Dumitrescu

INTRODUCERE

Trei revoluții au zguduit Statele Bisericii în anii 1830,1848, 1870 și au condus în cele din urmă la pierderea domniei de o mie de ani a Imperiului papilor, pe care mulți l-au considerat drept continuarea Imperiului roman, din care Roma Imperială a devenit Roma creștină. Profeții creștine s-au împlinit cu ocazia acestei schimbări istorice și revelațiile lui Isus Hristos, ca cele din ultima carte a Noului Testament, au prezis și această desfășurare turbulentă.

Astăzi se adaugă încă un lucru: de la "Vatican II", se produce la temelie o revoluție tăcută și persistentă, ca niciodată până acum în istoria catolicismului. Numeroși laici au început, încurajați de preoții lor, să gândească ei înșiși. Ei au admis că eterna ezitare a papei nu avea altă explicație decât îndoiala... Între timp, au ajuns chiar și ei la niște concluzii. Ei n-au voit să li se fure, prin interdicții papale, fericirea comuniunii conjugale din căsătorie.

Încă de la debutul anilor 1960, numeroase cupluri au început să-și pună această problemă. Este drept să lași clerul în ignoranța și aroganța sa? Ignoranță privind numeroasele fațete ale sexualității și haosul copiilor precum și aroganța care îi convinge că ignoranța este cea mai bună bază pentru a predica despre căsătorie... O generație de cupluri s-a ridicat asemeni unui fel de barieră separatoare între catolicii de dinainte și de după instituirea comisiei de controlare a nașterilor. Chiar și clerul conservator gândește că papa Paul poartă "vina haosului survenit în biserică", scrie ecleziastul De Rosa. El și-a abandonat preoția, cum o fac anual 5000 de preoți catolici, după cum semnalează Congregația Credinței catolice numită odinioară INCHIZIȚIA.

Fostul profesor de teologie catolică, Hans Kung, își descrie părerea despre dorințele poporului bisericii:

> "În ultima mea carte 'Creștinismul, caracter și istorie' (München 1995), am demonstrat foarte explicit: sistemul roman actual se bazează pe picioare de lut. Caracteristicile sale nu sunt biblice și

s-au instalat, în esență, numai în sec. al XI-lea, instaurând biserica papală absolutistă care se consideră 'mama' tuturor bisericilor, biserica legislativă care vrea să controleze totul, biserica puternică cu pretenția sa de dominare a lumii și biserica eclesiastică, în care se interzice preoților căsătoria și femeilor ordinarea. Aceste caracteristici ale sistemului roman nu sunt în mod real catolice, ci sunt în contradicție cu adevărata credință a bisericii catolice. Aș vrea să știu dacă această biserică catolică rămâne efectiv catolică sau dacă se va dezvolta spre o mare sectă romană. (Wir sind Kirche, Herder 1995, p. 190)"

Obiectul acestei cărți nu privește numai revoluția în Statul biserică, nici revoluția în familiile catolice ci, în mod esențial, revoluția dragostei lui Dumnezeu în inimile și în viața adevăraților credincioși catolici în fața unei viitoare religii mondiale unificate. Aceasta va avea efect asupra Vaticanului și asupra bisericii mondiale. Însăși această revoluție a fost prevestită pentru timpul nostru de către Isus Hristos în revelația Sa (Apocalipsa). Tensiunile care năpădesc astăzi biserica, într-o perioadă de frământare, îl cuprind și pe cititor și îl așează în fața unei decizii valabile până în veșnicie.

Autorul, care a fost elev al unei școli monahale, studiind în universități catolice și protestante și profesor de teologie sistemică, scrie această carte cu profundă grijă pentru toți creștinii adevărați. Ei vor trebui să fie încurajați de perspectiva triumfului anunțat al unui nou fel de catolicism reformat, care să-i aducă înapoi, la izvoarele străvechi ale creștinismului pur al primilor creștini.

CAPITOLUL 1

LUPTA PENTRU CREDINȚA ADEVĂRATĂ

Fața tânărului călugăr din mănăstirea Augustinilor din Erfurt exprima o preocupare profundă, se poate spune chiar o amărăciune adâncă. El se spovedea în genunchi în fața superiorului său monastic. Deodată, el se eliberă de povara care îi copleșea sufletul și care nu îi lăsa odihnă nici zi, nici noapte.

"Păcatul meu, părinte, păcatul meu, greu și de neiertat! Nu pot să-l iubesc pe Dumnezeu, nu pot!"

Duhovnicul său, Vicarul General al Augustinilor, cunoștea deja problema de conștiință a tânărului său călugăr și, cu multă seriozitate și o afectuoasă grijă sufletească, îl supuse unei cercetări profunde cu ocazia numeroaselor întrevederi. În acest caz, nu era vorba nici despre un exces de pietate, nici despre un acces isteric, nici despre o depresie psihică. Nu era vorba de așa ceva.

Martin, astfel se numea tânărul călugăr, suportase o educație severă și creștină. El povesti chiar, într-o zi, cum crescuse alături de patru frați și patru surori.

> "Înainte de toate, părinții mei erau foarte săraci. Tatăl meu era miner care executa havaj într-o mină și mama mea căra lemne cu spinarea. Trăiam în sărăcie. Într-o zi, tata m-a lovit atât de tare încât am fugit de el și i-am purtat pică până când m-am obișnuit din nou cu el. O dată mama m-a bătut pentru o nucă mică încât mi-a curs sânge. Ei erau convinși că acționează cât mai bine posibil."

Deja la vârsta de patru ani și jumătate el a fost trimis la școală unde a trebuit să meargă pe jos, zi de zi, timp de opt ani. Și acolo educația era foarte severă. "În cursul dimineții" povestește el, "am primit 15 lovituri zdravene." Mai târziu, la școala din catedrala episcopului, el se afla sub influența grupării "Brüder Von Gemeinsamen Leben", (Frații vieții comune) un ordin foarte pios.

Și-a luat, cu strălucire, examenul de Magister la foarte reputata Universitate din Erfurt și a fost admis al doilea din 17 candidați. Colegii săi de studii îi dăduseră porecla de "filozoful", dar alături de formarea sa umanistă, el își începea studiile în fiecare dimineață prin rugăciuni sincere. Deviza sa era: "A te ruga cu atenție echivalează cu mai mult de jumătate din studii." Scopul studiilor sale: să devină doctor în drept. Tatăl său îi cumpără cu un preț mare cartea "Corpus juris", cu privire la dreptul roman. Apoi, un eveniment brusc provocă o cotitură în viața sa.

De două ori el văzuse moartea în față. Într-o zi, cel mai bun prieten al său a murit brutal, apoi el însuși rănit la picior de un obiect ascuțit, a fost gata să-și piardă tot sângele. Pe drumul de înapoiere, după o vizită la părinții săi, fulgerul a căzut foarte aproape de el, un al doilea fulger putea să-l atingă în orice clipă. El o imploră cu groază pe sfânta protectoare a minerilor: "Ajută-mă, dragă Sfânta Ana! Vreau să devin călugăr!"

El și-a ținut făgăduința și a intrat în ordinul Augustinilor. Era convins că Dumnezeu îl chemase și-l salvase de la moarte, așa cum este scris în cartea lui Iov:

> "Am păcătuit, am călcat dreptatea, și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă și viața mea vede lumina! Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să-i ridice sufletul din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii." (Iov 33,27-30).

El știa că fiecare om este chemat de Însuși Dumnezeu, cel puțin de două sau trei ori, ca să fie salvat pentru viața veșnică. Tocmai făcuse această experiență și era sigur de chemarea sa. Ordinul câștigase cu el un bun călugăr. El își descrie viața la mănăstire:

"Este adevărat, am fost un călugăr pios și, pot s-o spun, am respectat cu scrupulozitate regulile ordinului meu. Într-adevăr, scria el mai târziu, am fost un călugăr pios și am urmat regulile ordinului meu mai sever decât aș putea spune.

Dacă vreodată un călugăr ar fi putut intra în cer prin călugărie, cu siguranță eu aș fi intrat acolo. Tovarășii mei de mănăstire pot să depună mărturie căci... dacă aceasta ar fi durat mai mult timp, m-aș fi dat morții prin privegheri, rugăciune, lectură și alte lucrări."[1]

[1](T. Bock, Ein Gang durch die Kirchengeschichte, München p. 71)

În ciuda tuturor acestor lucruri, conștiința sa nu-și găsea odihnă. El a luptat timp de opt ani pentru a găsi acea pace interioară. Superiorul său din ordin, dr. Johann von Staupitz, se ocupa părintește de el. Martin, protejatul său, îl căuta, după cum se exprima el deseori, pe "Dumnezeul cel îndurător." El îl căuta pe Dumnezeu Însuși, era cu sinceritate în căutarea lui Dumnezeu. Poziția centrală a lui Dumnezeu diferențiază creștinismul de toate celelalte religii.

În studiul său comparativ al religiilor, profesorul Niebergall căuta principiul fundamental al tuturor religiilor lumii. El a găsit în religiile naturale un interes predominant, adică protecția contra puterilor malefice, fericirea în această lume și în cea viitoare. Ținta lor este satisfacerea nevoilor egocentrice.

Într-un al doilea grup constituit din religii populare și naționale, prioritatea nu este acordată bunăstării personale, ci bunăstării colective a tribului, poporului, națiunii. Statul și religia constituie o Unitate inseparabilă. Fiecare individ credincios nu este pe lume decât pentru comunitate și interesele acesteia. Nevoile individuale trec pe planul doi.

În al treilea grup apar religiile Răscumpărării care promit oamenilor eliberarea de păcat și de moarte, prin diferite mijloace. Aceasta constituie interesul esențial.

Creștinismul, în puritatea și în forma sa originală, nu aparține nici uneia din aceste trei grupe, deși credința în Hristos ca Salvator este punctul central. Totuși, Hristos nu ne-a salvat ca să fim fericiți pe acest pământ și pe cel viitor, ci pentru comuniunea cu El în dragostea Sa. Astfel creștinismul nu este o religie ci o comuniune de viață cu o persoană, cu Isus Hristos. În calitate de Creator, Salvator și Autor al sfârșitului lumii, El este dragostea veșnică în Persoană.[2]

Martin se găsea deci pe drumul cel bun, dar nu putea să găsească scopul. Dr. von Staupitz îi dădu sfatul cel bun de a citi Biblia ca și Cuvânt al lui Dumnezeu. El își ascultă superiorul și citi Biblia într-atât încât a învățat pe de rost Noul Testament în latină. Nici măcar aceasta nu l-a ajutat.

[2] F. Niebergall, Welches ist die beste Religion? Halle 1905, p. 14-17)

"Trebuie să-l privești cu atenție pe omul care se numește Hristos!" a fost următorul sfat al Directorului său de conștiință. Din punct de vedere psihologic, a fost un sfat prețios, căci acum Martin nu va mai trebui să se ocupe de remușcările conștiinței sale, nici de el însuși și să se concentreze asupra eului său, ci să privească la Salvatorul său.

Și totuși sfatul Dr. von Staupitz conținea în el secretul atotputerniciei salvării.

CEL MAI PROFUND SECRET

Secretul unei transformări interioare este miracolul absolut personal pe care mulți l-au trăit. Povestirea unui tânăr din împrejurimile Londrei este foarte impresionantă, tânăr care, deși fusese elev la seminar, în timp întoarse spatele credinței. Părinții săi au fost foarte îndurerați din această cauză și mama sa îi spuse într-o zi, între patru ochi:

"Charles, noi te-am învățat Evanghelia și am practicat-o în fața ta. Tu știi care este miza. Iar dacă acum mergi spre pieire, tu porți în întregime responsabilitatea."

Charles a pus la inimă aceste cuvinte; el nu voia să fie pierdut pentru veșnicie. Astfel el a mers la toate slujbele religioase și a ascultat cu atenție predicile pentru a afla cum să ajungă la pacea conștiinței sale rănite.

Au trecut patru luni fără ca Charles să-și fi putut găsi pacea interioară, în ciuda numeroaselor predici ale unor pastori foarte cunoscuți. Într-o duminică dimineața, el a vrut să pornească la drum pentru a asculta un pastor renumit, într-o biserică îndepărtată. Totuși, zăpada căzută în timpul nopții, îi bara drumul. Micuța capelă a unei comunități protestante se găsea pe strada următoare, iar Charles s-a îndreptat într-acolo pentru a asculta încă o predică. Pe băncile bisericii erau așezați puțini ascultători și un predicator laic era, la amvon. El predica pe baza textului din Isaia 45,22:

> "Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți, voi care sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu există altul."

El descrise cum vederea este o capacitate atât de simplă încât până și copilașii pot să vadă. Cel care prin credință privește la Isus, apoi Îl vede murind pe cruce pentru păcatele sale, acela este în aceeași clipă salvat. La sfârșit, el a cerut ascultătorilor săi, prin cuvinte călduroase și prietenești, să se lase salvați de la moarte, de Isus. Atunci, el îl privi direct pe Charles și îi spuse din înaltul amvonului:

"Tinere, pari preocupat, îți lipsește încă pacea lui Isus. Înalță-ți privirea spre El! Vezi cum a murit pe cruce pentru păcatele tale, cum a luat asupra Lui toate greșelile tale și te iartă acum? Privește deci la El, Dumnezeul Atotputernic! El te va salva căci El a promis-o aici, în Cuvântul Său!"

Pentru că a fost abordat atât de călduros și prietenos, Charles a făcut ceea ce îl sfătuise predicatorul. Prin credință, el L-a contemplat pe Isus pe cruce și a crezut în iertarea păcatelor sale de către Hristos. În aceeași clipă o pace minunată a pus stăpânire pe inima lui și, în același timp, siguranța iertării. O bucurie interioară năvalnică a pus stăpânire pe el și, inima lui a tresăltat și a jubilat în tăcere.

Charles, numele său complet este Charles Haddon Spurgeon, a devenit mai târziu predicator, da, el a devenit "prințul predicatorilor."

Cât despre tânărul călugăr augustin, Martin, sfatul superiorului său din ordin nu i-a servit la mare lucru, pacea interioară rămânea tot îndepărtată de el. Între timp el a fost numit preot, dar lectura serviciului divin, ascultarea confesiunilor și acordarea de iertare a păcatelor în numele lui Dumnezeu, nu i-au ajutat sufletul chinuit.

Atunci Dr. von Staupitz a avut ideea să-l trimită în misiune la Roma, în speranța că acest pelerinaj îl va ajuta pe tânărul călugăr. Când acesta, după o lungă călătorie zări în cele din urmă Roma, "Orașul etern", s-a aruncat cu venerație la pământ și a strigat: "Fii salutată, Romă Sfântă!"

El a rămas patru săptămâni la Roma, a făcut o confesiune completă, un pelerinaj prin cele șapte biserici principale ale orașului, a citit slujbe religioase, a coborât în catacombe și a mers în genunchi pe cele 27 de trepte ale scării lui Pilat. Precipitarea și absența demnității în comportamentul preoților romani cu ocazia serviciului divin și tot ceea ce a mai putut să audă, i-au provocat o decepție amară. Desigur, aceasta nu l-a rătăcit în credința sa, dar această pace atât de dorită, eliberarea

atât de sperată din cumplita suferință interioară, Luther nu le-a găsit la Roma.[3]

Doctorul von Staupitz a vrut să-l ajute susținându-l să studieze teologie și dându-i titlu de doctor. El primise o catedră în Știința Biblică la Universitatea din Wittenberg.

Învățarea și predicarea trebuiau să-l ajute pe Martin Luther, dar toate acestea nu l-au adus la scopul sperat. El s-a confesat părintelui său duhovnicesc: "Nu pot să-l iubesc pe Dumnezeu, nu pot! O, ce păcat greu și de neiertat!"

Într-o zi, când era așezat la biroul său din turnul mănăstirii Augustinilor, el a citit Epistola către Romani, despre subiectul dreptății lui Dumnezeu. El ura acest cuvânt, căci se simțea incapabil să împlinească neprihănirea pe care Dumnezeu o cere de la oameni. Gândul că Dumnezeu cere mai mult decât suntem noi capabili să împlinim, făcea din El o ființă imposibil de iubit. Atunci, a citit în Romani 3,28 că Dumnezeu oferă neprihănirea și nu o cere. Dacă ne încredem în El că ne iubește într-atât încât El acceptă mai degrabă moartea decât să ne piardă prin moarte, consecință a păcatului, atunci El ne oferă deplina îndreptățire în Hristos.

Dacă credem că El ne iubește într-atât încât să-și ofere viața pentru noi, atunci această credință este suficientă pentru a ne salva. Noi ne adresăm numai Lui pentru iertare, iar El ne iartă imediat. Sola Fide, numai prin credința în sacrificiul Său.

În clipa aceea, a fost ca și cum niște solzi i-au căzut de pe ochi și frica s-a îndepărtat din inima sa atât de mult torturată. El își descrie bucuria: "Mi s-a părut că mă născusem din nou pe deplin și că pătrundeam pe uși deschise în Paradis. Toată Biblia avea pentru mine o altă față. Pe cât urâsem până în prezent cuvântul 'neprihănire', pe atât îmi devenea acum mai scump și mai dulce. După aceea am citit în scrierile Sfântului Augustin și, contrar oricărei așteptări, am descoperit că el explica în mod asemănător neprihănirea."[4]

Neprihănirea prin credință, "Sola Fide", numai prin credință, a devenit inima Reformei. Credința sau încrederea este baza dragostei, ușa inimii

[3] (T. Bock, idem p. 73)
[4] T. Bock, idem p. 77)

lui Dumnezeu, care este El însuși dragoste. Încă din clipa în care omul crede, el este legat de dragostea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt sădește dragostea de Dumnezeu în inima credinciosului.[5]

Această dragoste divină seamănă cu un templu care este sprijinit pe patru coloane: încredere, libertate, respect și comuniune. Dacă o singură coloană se prăbușește, templul se va nărui.

ÎNCREDERE

Încrederea se dezvoltă pe baza adevărului și a conformării cu realitatea, printr-o sinceritate și o credință fără teamă. Cinci realități dovedesc autenticitatea Bibliei, că ea este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu și că merită încrederea noastră totală și nelimitată:

- originea Bibliei
- păstrarea Bibliei
- influența Bibliei
- arheologia Bibliei
- profeția Bibliei [6]

Originea Bibliei este într-adevăr un miracol. În ciuda diferiților scriitori, epoci, locuri și culturi, această carte formează o unitate; un singur Autor stă în spatele fiecărui scriitor, ei au fost inspirați de însuși Dumnezeu.

Păstrarea sa este, de asemenea, un miracol. Nici o carte nu a fost vreodată atât de sever și de violent persecutată ca Biblia, nici atât de combătută și declarată moartă. Ar trebui să o mai găsim numai la muzeu și totuși, de la un an la altul ea este best-seller-ul pieței de cărți, citită astăzi în aproape 2000 de limbi, mai ales de tânăra generație. Acțiunea Bibliei în istorie este atât de minunată încât milioane de oameni din toate părțile lumii au trăit același lucru ca și Martin Luther și Charles Spurgeon: transformarea interioară. Deseori, batjocoritorii au devenit apărătorii ei și criminali au devenit sfinți; cei descurajați au găsit un nou elan de curaj, cei mâhniți, consolarea pe care numai Dumnezeu poate să o dea.

[5] Romani 5,5)
[6] M. Kobialka, Die Ausserirdischen- Biblel und Weltall, Heidelberg 1997.)

Alături de acestea, cunoștințele științifice cele mai moderne se găsesc ascunse în paginile sale de mii de ani. Arheologia arată fără cea mai mică îndoială, vârsta sa precum și indicații istorice a căror veridicitate este irevocabilă. Profețiile sale s-au împlinit în mod curent în istorie în decursul mileniilor, și desemnează timpul nostru ca fiind semnul anunțat al întoarcerii lui Isus. Profeția a devenit istorie și istoria a împlinit profeția. Speranța creștinului stă, cu adevărat, pe baze solide și sigure.

Este aproape de neînțeles cum acest Cuvânt de adevăr, așa cum Isus îl desemnează în Ioan 17,17, a putut fi sustras creștinilor mai mult de o mie de ani, de către biserica Evului Mediu.

"În 1229, conciliul de la Toulouse emite o interdicție formală pentru laici de a nu poseda scrierile biblice în general și cu atât mai puțin în limba populară."

Sinodul de la Beziers a reînnoit în 1233 această interdicție și a ordonat în 1246 că laicii nu trebuiau să posede nici o carte teologică în latină și că nici ecleziaștii, nici laicii nu trebuiau să posede din acestea în limba populară. Conciliul de la Tarracona din 1234 interzice de asemenea laicilor posesia cărților Vechiului și Noului Testament în limba romană; cel care poseda asemenea cărți, trebuia ca în opt zile pornind de la publicarea deciziei conciliului, să le înmâneze episcopului competent, ca să fie arse. Arhiepiscopul Berthold Von Mainz interzice în 1486, sub pedeapsa cu excomunicarea, tipărirea traducerilor germane ale cărților Bibliei."[7]

Conciliul din Trent interzice, la 24 martie 1564, lectura traducerii catolice a Bibliei fără autorizație scrisă. Papa Clement al VIII-lea a suprimat pur și simplu aceste prescripții de la index și a ordonat că ori care cititor al Bibliei italiene trebuia să suporte condamnarea la muncă silnică. La 8 iunie 1852, protestantul Francesco Madiai a fost condamnat la Florența la patru ani și opt luni de închisoare pentru că a citit și a răspândit Biblia. Papa Clement al XI-lea în bula sa "Unigenitus" din 8 septembrie 1713, a blestemat lectura Bibliei, ca fiind un act fals, înșelător, scandalos și periculos pentru public. Pius al VI-lea a condamnat în

[7] Hermens/ Kohlschmidt/ Protestantisches Taschenbuch, Leipzig, 1905, p. 271

"Auctorem Fidei" din 26 august 1749, lectura Bibliei ca pe o învățătură falsă, smintită, ofensatoare pentru urechile pioase, infamă pentru biserică.

În "Scrisoarea papală" din 26 iunie 1816 adresată Arhiepiscopului de Gnesen, Pius al VII-lea califică Societățile Biblice... "drept invenția cea mai vicleană și drept o ciumă care trebuia, pe cât posibil, eradicată."

Leon al XII-lea, în enciclica solemnă din 3 mai 1924, califică Societățile Biblice niște "capcane periculoase." Pius al VIII-lea numea "o ciumă, cea mai periculoasă dintre toate contaminările." Grigore al XVI-lea emite, la 8 mai 1884, propria sa enciclică contra Societăților Biblice și cere clericilor săi să smulgă Bibliile în limba populară din mâinile credincioșilor.

Pius al IX-lea a ars 3000 de Nou Testamente și a desemnat, în "Syllabus" din 1864§4, perfidele societăți biblice drept niște "ciume" și precizează: "ca o ciumă contagioasă și periculoasă." [8]

> Deși cu ocazia constituirii dogmatice a conciliului Vatican II (1962-1965) referitor la revelația divină, a apărut o modificare fundamentală a poziției bisericii romane privitor la Biblie predicând "accesul la Sfintele Scripturi deschis celor care cred în Hristos", concluziile au arătat că **în realitate, nimic nu s-a schimbat**.
>
> "Această deschidere către Biblie rămâne un pretext pentru a readuce la cuib pe frații încă separați. Învățătura globală aplicată cu adevărat de puternica biserică romană se găsește din 1983 în noul 'drept canonic' care instituie în același timp 'dreptul divin pentru toți oamenii' și conține ceea ce este fixat definitiv." [9]

Ceea ce s-a petrecut cu Sfintele Scripturi, s-a întâmplat și cu învățătura neprihănirii prin credință. Conciliul din Trent (1546-1563) declara: "acela care afirmă că păcătosul este neprihănit numai prin credință, să fie blestemat!"

> "Această condamnare este și va fi încă proclamată: 'să fie blestemat!' Cel care afirmă că neprihănirea lui Hristos este natura neprihănirii noastre, să fie excomunicat!" (Nr. 10)

[8] Idem p.275
[9] A. și D. Jansen, Appel für Morgen, Wuppertal IABC-Verlag, 1993, p. 50)

Cel care afirmă că oamenii ar fi neprihăniți prin simpla luare în considerație a neprihănirii lui Hristos, să fie excomunicat! (Nr.11)
Cel care afirmă că, credința care îndreptățește nu este nimic altceva decât încrederea în mila divină care, prin voia lui Hristos, iartă păcatele sau că numai această încredere este cea care ne aduce iertarea, să fie excomunicat! (Nr. 12)
(Tezele sesiunilor următoare ale Conciliului, nr. 13, 14, 23 și 32 spun același lucru). Până astăzi, aceste realități nu au fost modificate și nici retrase. Blestemați să fie și cei care spun că sunt siguri de eliberare și de mântuirea lor."[10]

Cum credința nu înseamnă numai să consideri totul drept adevăr, ci o relație vie între două persoane, se recunoaște aici, cu ușurință, că biserica se interpune între două persoane, între Hristos și credincios. Natura și expresia acestei relații este dragostea care umple inima credinciosului, prin Duhul Sfânt. Dacă biserica se amestecă în această relație, ea se opune acțiunii Duhului Sfânt.

Originea acestui comportament, contrar voinței lui Dumnezeu, se găsește în timpul cezaro-papismului, când împărații romani erau, în același timp, părinți sau papi ai bisericilor. Timp de 200 de ani, ei au dominat în mod absolut asupra vieții, conștiinței și credinței fiecărui individ.

Acum, la începutul mileniului III, comisia colectivului ecumenic încearcă să niveleze doctrina Reformei despre neprihănirea prin credință, astfel încât să nu mai existe diferență între concepția catolică și cea protestantă.

În ciuda problemelor teologice nerezolvate, comisia se adresează bisericii catolice și totalității bisericilor protestante, cerându-le **"să spună, în mod obligatoriu, că acele condamnări din sec. al XVI-lea nu-l mai privesc pe partenerul de astăzi, în măsura în care învățăturile sale nu mai sunt determinate de greșeala care trebuia respinsă de aceste condamnări."**

[10] Idem. p. 48)

> "Spre surprinderea tuturor celor care sunt interesați de o clarificare limpede a diferențelor teologice, se poate auzi astăzi din toate părțile că bisericile protestante și biserica catolică au ajuns la unanimitate în privința preceptului neprihănirii, că 'luterani și catolici, de acum înainte sunt capabili să apere și să articuleze o înțelegere comună în problema preceptului neprihănirii'."[11]

În declarația comună despre preceptul neprihănirii, uniunea mondială luterană și Vaticanul au ajuns la un "compromis ecumenic" în care ei au formulat că **"omul păcătos capătă mântuirea veșnică numai prin harul lui Dumnezeu."** De partea catolică, poziția a rămas solidă ca o stâncă și fără cel mai mic compromis: "harul lui Dumnezeu îl face pe om capabil să se decidă pentru bine. Dovezile sunt credința și faptele plăcute lui Dumnezeu. Nu există siguranța mântuirii. Este necesară purificarea păcătosului în Purgatoriu."

Pentru protestanți, dimpotrivă, adevărul constant era: "cel care trăiește în siguranța mântuirii, adică în credința fermă în iertarea totală prin harul lui Dumnezeu, va merge în cer. Faptele bune nu sunt o condiție, ci dovedesc credința. Purgatoriul este necunoscut."

Declarația comună pune accentul pe har, "Sola gratia", numai prin har omul va fi salvat. Aceasta este cel mai mic numitor comun. Această declarație comună trebuia să fie acceptată de sinoadele naționale printr-un vot, la 1 mai 1998. Efectiv, aproape toate bisericile naționale și-au dat consimțământul. "Alianța mondială luterană" reprezintă, cu cele 122 de biserici membre, 42,2 milioane de luterani. 91,8% dintre ei au aprobat declarația comună cu biserica romano-catolică despre preceptul neprihănirii.

Unii resimt aceasta ca "o trădare față de Luther" și ca sfârșitul Reformei. Un grup de 148 de profesori de teologie protestantă au întocmit un protest. Thomas Kauffmann, istoric ecleziast din München califică sinodul protestant bavarez drept "sinod mincinos". Este o rătăcire incredibilă și o criză de inteligență teologică, o iluzie de mare importanță, a deplâns teologul protestant Theodore Eberhard Jüngel din Tübingen. Profesorul dr. J. U. Dalferth din Zürich întreabă:

[11] Hansfrieder Hellenschmidt, Die Rechtfertigungslehre im Wiederstreit der Konfesionen, Info-Brief 180, p. 6)

> "De ce trebuie să fie tulburat propriul său discernământ teologic de către retorica mileniului papei? Restricțiile din 'Tridentinums' (Conciliul din Trent al contrareformei catolice, 1546 - 1563) au mereu o valoare categorică în biserica catolică. Bisericile protestante ar trebui să fie abandonate, din punct de vedere teologic, de către toți oamenii ei înzestrați cu inteligență superioară, dacă ele ar accepta că un consimțământ este un pas decisiv pentru a depăși divizarea bisericilor, care lasă neclar tocmai ceea ce le privește, nu din plăcerea contradicției, ci din conștiință morală pentru Cuvântul de neschimbat al lui Dumnezeu, despre care este vorba, încă de la început."

După părerea președintelui Uniunii mondiale luterane, episcopul Christian Krause (Braunschweig), semnarea solemnă ar putea avea loc la Augsburg sau la Roma. Cu aceeași ocazie, el propune ca în ziua semnării solemne, comunitățile protestante și catolice să celebreze în comun un serviciu divin. Contra-Reforma Romei se termină victorios.[12]

Dimpotrivă, un purtător de cuvânt al conferinței episcopale catolice a văzut în acest protest al teologilor protestanți "o dureroasă presupunere răuvoitoare, o greșeală de neînțeles" și episcopul protestant A. D. Ulrich Wilckes l-a susținut și a descris protestul ca pe "o incredibilă josnicie." Dar, cele două părți, vor să ignore faptul că numai 43% din protestanți și 56% dintre catolici mai cred cu adevărat în viața veșnică. [13]

Dar ceea ce majoritatea teologilor nu știu este că, atât catolicii cât și protestanții sunt de acord, de câtva timp, în problema neprihănirii.

Au fost chestionați creștini protestanți care frecventează încă biserica în mod regulat, cu privire la credința lor în neprihănirea prin Hristos, care ne este acordată numai prin har, fără mijlocirea noastră, privindu-l pe Domnul murind pentru noi. După anchete ample, s-a constatat cu groază că:

> "Credința vie, în sânul comunității, nu mai există pur și simplu. Da, această dogmă nu este nici măcar cunoscută pe numele său de către majoritatea membrilor comunității. După propria lor convingere, ei gândesc, în general, mai degrabă în maniera medievală romano-catolică, decât în cea protestantă. Ceea ce este

[12] Zeit-Ruf, nr. 1/98, p. 4
[13] Focus, nr. 18, 27 aprilie 1998, p. 88

și mai important este că creștinii serioși nu cunosc noțiunea păcatului, nici bucuria mântuirii. Pentru un teolog luteran, este la fel de tulburător că neprihănirea numai prin har, a devenit în bisericile actuale, o noțiune complet uitată și, cel mai des, necunoscută. La drept vorbind, acest aspect este necunoscut teologiei."[14]

Celălalt grup de teologi pare să fie de acord cu această situație și acceptă conformarea cu învățătura catolică:

"Președintele E.K.D. (Biserica protestantă germană), ales la 5 noiembrie 1997, remarcă încă de la plecare: Biserica rămâne multiplă. Ea trebuie să facă dovadă de deschidere... Cred că în secolul următor, oamenii nu ne vor mai cere spovedania (confesiunea)... În calitate de biserici, trebuie să lucrăm împreună." [15]

Această credință adevărată în neprihănirea numai prin Hristos, nu se mai găsește decât în comunitățile mici. Astfel, în zilele noastre se împlinește profeția lui Hristos care, înainte de a doua Sa venire, nu se așteaptă să mai găsească credință pe pământ.[16] De asemenea, El spune dinainte, în Apocalipsa, că va rămâne o mică turmă mondială de credincioși fermi, "cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus."[17]

LIBERTATE

Fericirea unei tinere familii din Cartagina părea a fi perfectă. Ea, Perpetua, era frumoasă, descindea dintr-o familie nobilă și soțul său, Marcellus, ofițer roman, o iubea din toată inima. Fericirea le-a fost încununată cu un fiu, pe care părinții l-au iubit din tot sufletul. Dar acum nori întunecați se adunau deasupra acestui cămin. Perpetua, a întâlnit creștinismul. Dragostea pentru Isus i-a umplut inima. Soțul ei nu avea nimic de obiectat împotriva noii sale credințe, căci ea îl iubea

[14] Pr. D. Dr. Werner Gruhen, Die Frommigkeit der Gegenwart, Konstanz 1960
[15] Zeit-Ruf, Wuppertal, nr. 4/1997, p. 5
[16] Luca 18,8)
[17] Apocalipsa 12,17; 14,12)

acum mai intens decât înainte. Totuși cultul împăratului, religia de stat, s-a interpus între cei doi soți.

Împăratul nu era numai monarhul suprem al statului său, ci în același timp fiul zeului soare, Mythras, pe pământ, SOL INVICTUS - soarele de neînvins. El era în același timp locțiitorul lui Dumnezeu, PONTIFEX MAXIMUS - adică marele preot sau, reprodus textual, supremul intermediar între Dumnezeu și oameni. În templu se găsea statuia sa în fața căreia se ofereau jertfe. Un cetățean roman nu-l servea pe împărat numai în calitate de suveran al lumii, ci și în calitate de Dumnezeu. Unul fără celălalt nu era posibil. Statul și religia erau una. Cel care nu aducea omagiu împăratului în calitate de Dumnezeu devenea astfel un criminal contra statului, ofensând majestatea împăratului. Asupra acestui punct, regula era pedeapsa cu moartea. Noțiunea de libertate religioasă sau libertate de conștiință era complet străină. Perpetua nu putea să-L recunoască decât pe Hristos drept Fiu al lui Dumnezeu, Creator și Salvator al lumii, care avea să revină în curând pentru a desființa orice stăpânire pământească și pentru a-și instaura împărăția veșnică. Din punct de vedere al legii romane, ea era pasibilă de pedeapsa cu moartea. Ea a fost acuzată ca uzurpatoare, răzvrătită contra statului, căci statul trebuia să rămână veșnic, Roma eternă - Roma este eternă! Dar ea credea că Hristos avea să vină și să desființeze orice stăpânire pământească, inclusiv să-l dea jos pe împărat de pe tronul său. Prin noua sa religie, ea se număra printre criminalii statului; era o teroristă.

În anul 202, împăratul Septimius Severus, printr-un edict, amenințase cu pedeapsa convertirea la creștinism. Ea se număra acum printre victimele lui. Dar o scăpare mai era încă posibilă.

Guvernatorul Hilarianus era o rudă a sa și a vrut să o salveze. Ea a fost adusă la templu și condusă în fața statuii împăratului. Avea nevoie numai să ia câteva boabe de tămâie și să le împrăștie în flăcările sacrificiului pentru a arăta că îl adora pe împărat ca pe domnul său și nu pe Hristos.

Hilarianus îi destăinuise că nu toată lumea lua în serios această adorare a împăratului. A oferi tămâie nu ar fi deci decât o formalitate, neîmpiedicând-o să rămână fidelă convingerii ei intime. Este vorba aici, în mod legitim, de RESERVATIO MENTALIS, de o restricție

spirituală. În caz de pericol de moarte, acest act este singura soluție de supraviețuire, și la urma urmei viața valorează mai mult decât religia.

Dar Perpetua nu avea nici un interes pentru acest artificiu avocățesc. Ea l-a întrebat pe Hilarianus: "Sunt căsătorită cu Marcellus, da sau nu?" "Dar, bineînțeles" răspunse el.

"Ce ar spune acum Marcellus dacă aș merge într-o casă de prostituție și m-aș preface că mă ofer, n-ar fi el îngrozit și tot orașul n-ar spune că Perpetua este o prostituată?"

Hilarianus a fost puțin enervat de această comparație, dar a înțeles. Ea Îl iubea pe Hristos, Dumnezeul ei și nu voia, nici măcar prefăcându-se, să aducă jertfă unui alt dumnezeu. Subit, îi veni o idee. Mai putea să-i întindă o capcană prin dragostea pe care ea o avea pentru soțul ei. El i-a făcut semn lui Marcellus care era alături de ea, cu ochii în lacrimi și cu băiețelul ei în brațe, întinzându-și brațele spre mama sa.

"Numești asta dragoste, dacă îți abandonezi soțul și copilul? Care este religia care poate cere ceva atât de inuman?"

Perpetua șovăi o clipă. Micuțul o chema, soțul o implora din privire, Hilarianus i-a întins mica lopată cu tămâie. Mâna sa tremura, dar n-a putut să apuce lopata.

Un gând nu o părăsea: aș vrea să fiu în împărăția veșnică a lui Dumnezeu, împreună cu soțul și copilul meu. Dacă îl voi renega acum pe Domnul meu, Marcellus va gândi că și creștinismul este la fel de slab ca și cultul împăratului și el nu va deveni niciodată creștin. Dar dacă acum voi rămâne hotărâtă, eu voi fi pentru el și, mai târziu pentru fiul nostru, un exemplu în Isus Hristos. Hotărârea sa a fost irevocabilă.

Ea s-a îndreptat, a ridicat capul și l-a fixat drept în ochi pe Hilarianus: "Nu, nu, nu pot. Îmi vrei binele, dragă Hilarianus, dar nu pot să mint."

A fost dusă în închisoare și nu și-a mai văzut niciodată nici soțul, nici fiul. Dar în temniță, ea a aflat că soțul său și alți doi ofițeri deveniseră creștini. Drept pedeapsă, guvernatorul i-a aruncat în arenă, ca hrană pentru animalele sălbatice.

Norodul s-a bucurat cu o plăcere bestială de groaza victimelor. Tremurând și adânc îndurerată, Perpetua a fost întărită când a auzit întrebarea: Ce este religia aceasta care își găsește satisfacție în uciderile sângeroase? Încrederea sa în Hristos a devenit cu atât mai puternică și a

trebuit să o plătească cu moartea prin decapitare. Dar ea a murit victorioasă, într-o libertate regală care nu poate fi învinsă nici măcar de mormânt. Era numai una dintre milioanele de creștini care au murit pentru Hristos în timpul persecuției împăraților romani, în cursul primelor trei secole.

De ce Dumnezeu a permis toate acestea, El care are toată puterea în ceruri și pe pământ? Mulți martiri și mulți romani și-au pus această întrebare. Totuși, creștinii știau că Hristos avea să revină în curând și că va așeza toți oamenii, morți sau vii, în fața tribunalului Său. Dar până în ziua încheierii socotelilor, fiecare are libertatea să facă bine sau rău. Hristos a dat libertate fiecărui om și nu putea și nu voia să ia înapoi acest dar, pentru că El iubește pe fiecare om.

> "Dragostea nu poate să crească decât în solul libertății și al liberei voințe, nu există o dragoste forțată. Orice acțiune antrenează o reacție, o rezistență interioară sau pe față. Oprimarea și inferioritatea provoacă frica, dar Sfânta Scriptură spune: 'În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica presupune pedeapsa și cel care se teme nu este desăvârșit în dragoste... Dumnezeu este dragoste; și cel care rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el. Prin aceasta dragostea este desăvârșită în noi ca să avem deplină încredere în ziua judecății. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta'". [18]

Dragostea unește două persoane, o a treia persoană sau o instituție nu trebuie să se amestece în această relație, fără a pune în pericol sau chiar a distruge dragostea. Într-un anume fel, două ființe care se iubesc formează o unitate în două părți. "Cum este El (Dumnezeu), așa suntem și noi în această lume."[19] În lumea superioară, lumea transcendentă, Dumnezeu, este de o măreție inaccesibilă, maiestuoasă, de neînțeles și de necuprins. Dar în această lume, în imanență, Dumnezeu se întâlnește cu noi, la același nivel. El ne-a creat după asemănarea Sa, un chip care Îi este asemănător. Această relativă asemănare a omului cu Dumnezeu

[18] 1Ioan 4,16-18
[19] Genesa 1,26.27

în dragoste, îl face liber și independent de oricare altă ființă omenească de pe acest pământ.

Dr. Martin Luther, profesor de teologie catolică, exprima clar această idee în lucrarea sa "Von der Freiheit der Christenmenschen" (Libertatea omului creștin):

> "Prin credință, creștinul este liber de toate lucrurile și nu este supus nimănui.
>
> Creștinul este un servitor supus tuturor lucrurilor prin dragoste - și supus fiecăruia."[20]

În calitate de nou "PONTIFEX MAXIMUS", papa a reluat titlurile, poziția, tronul, puterea și religia de stat și refuzul libertății religioase. Libertatea de conștiință este chiar blestemată ca fiind rătăcire.

> Libertatea religioasă a fost respinsă în cuvinte clare prin "Syllabus" din 1864, paragrafele 15-18 menținând astfel fraza din bula lui Grigore al XVI-lea din 5 august 1832: "Din acest izvor dezgustător al indiferenței provine opinia nesăbuită și eronată sau, mai degrabă nebunia (deliramentum) că fiecare trebuie să se bucure de libertatea de conștiință. Această greșeală foarte periculoasă pregătește drumul libertății opiniilor care se instalează în domeniile bisericii și ale statului și despre care unii afirmă, în culmea nerușinării, că va fi de mare folos pentru biserică." [21]
>
> Impresia generală care se desprindea era următoarea: "Ceea ce Roma nu vrea să suporte este libertatea, sub orice formă ar fi ea."[22]

Pentru a-i câștiga pe frații separați, Vaticanul se adaptează astăzi tendințelor unei libertăți religioase. Cu ocazia celui de al IV-lea congres mondial pentru libertate religioasă din 22-26 iunie 1997 de la Rio de Janeiro, a fost văzut dr. M. R. Minnerth participând în calitate de diplomat al Sfântului Scaun. Cu ocazia conferinței catolice romane pentru dreptul eclezial, din 27-29 noiembrie 1997 de la Weingarten, un orator protestant a fost invitat pentru a vorbi despre libertatea religioasă. Papa însuși se arată foarte deschis în problema libertății de conștiință. În același timp,

[20] T. Bock, Ein Gang durch die Kirchengeschichte, Oldenburg, 1948, p. 84
[21] Hermens/Kohlschmidt, Protestantisches Taschenbuch, Leipzig, 1905, p. 84
[22] Peter de Rosa, Gottes Erste Diener, Knaur T. B. 1991, p. 306

el s-a pregătit să se așeze în fruntea unei noi ordini economice mondiale. Dacă decretele de condamnare a libertății religioase ale papilor precedenți nu vor fi abrogate pe viitor, atunci trebuie să așteptăm de la noua ordine economică mondială, o nouă alienare a libertății de conștiință și, în mod deosebit, pentru minorități.

Ioan Paul al II-lea insistă în mod deosebit asupra faptului că oamenii nu pot spera la un sistem politic mondial viabil, decât dacă și-l construiesc pe baza creștinismului catolic roman.[23]

Dr. Malachi Martin, profesor la Universitatea papală din Roma, îl descrie pe papa Ioan Paul al II-lea, "ca șef al Noii Ordini Mondiale." [24]

În această renaștere a Imperiului Roman, în calitate de Imperium Mundi - un Guvern mondial, Roma se află în frunte, nu sub forma Romei imperiale, ci în calitate de creștină. Și, cum era cazul în acea vreme, libertatea de conștiință nu mai exista. Fără libertate nu va mai exista dragoste și exact aceasta a anunțat Isus în rostirea Sa despre ultimele evenimente ale lumii.[25] Procesul prin care se va ajunge la suprimarea funestă a libertății omului, va fi tratat în capitolul următor. Să examinăm, mai întâi, a treia coloană a dragostei.

PREŢUIRE

"Onisim", însemnând în greacă "cel folositor", era un om în afara legii, un sclav fără importanță în casa lui Filimon, un om bogat din orașul Colosse în Asia mică. Stăpânul său aparținea sectei creștinilor, care, în acea vreme, nu era încă persecutată pentru înaltă trădare de către împărații creștini.

De fapt, stăpânul său îl trata în mod corect și amabil, ca pe un servitor, dar el era totuși un sclav cumpărat, ca un animal, de la piața de sclavi. Onisim a profitat de prima ocazie pentru a fugi. El mergea noaptea către țărm, iar în timpul zilei dormea în desișurile pădurilor. În cele din urmă a ajuns în marele port Efes, unde a reușit să se angajeze ca marinar

[23] Malachi Martin, The Keys of this Blood, New York, 1990, p. 492
[24] M. Kobialka, Okumene und Weltregierung, 1994, p. 64
[25] Matei 24,12

pe unul din numeroasele vapoare. După ce a brăzdat în toate sensurile Mediterana, cu nenumăratele sale porturi și orașe comerciale, el a ajuns la Ostia, port al Romei. Vaporul a rămas acolo pe timpul iernii iar marinarii au fost concediați.

A încercat să-și găsească de lucru la Roma și a muncit ca fabricant de vele la bogatul proprietar al unui șantier naval. Nimeni nu știa că el era un sclav fugit.

Era mirat că patronul său face parte din rândul creștinilor. În casa sa se țineau cu regularitate așa zise studii biblice, la care foarte prietenește, a fost și el invitat. Vorbitorul era un anume Pavel din Tars, care nu avea dreptul să părăsească Roma, căci trebuia să compară în fața tribunalului împăratului, lucru pe care-l ceruse din cauza credinței sale. El și-a convins ascultătorii prin elocvența și entuziasmul său. Era un om care călătorise mult, și cunoștea chiar și orașul Colosse, de unde venea Onisim, lucru pe care, acesta din urmă nu i-l spusese. Pavel a vorbit și despre comunitatea creștină din Colosse și despre un colaborator de-al său, amabil, pe nume Filimon. Onisim s-a simțit ca fulgerat; era stăpânul său de la care fugise. Dar, n-a lăsat să se vadă nimic.

Comportarea amabilă și binevoitoare a acestor creștini i-a plăcut și el a vrut să știe mai mult despre Dumnezeul lor. În câteva luni, Onisim a ajuns un creștin convins. A fost botezat și a devenit membru al bisericii creștine din Roma. Atunci el nu mai putea să mintă și îi povesti lui Pavel toată viața sa. Acesta n-a fost mai puțin surprins de faptul că el îi aparținea prietenului său Filimon, din Colosse. "Tu nu mai ești acum sclav, Onisim. Prin Isus Hristos, ai devenit fratele fostului tău stăpân. Totuși, el a plătit un preț pentru tine, tu ești proprietatea sa legitimă, numai el te poate elibera."

Onisim a hotărât să meargă la fostul său stăpân pentru a-i cere dezrobirea. Pavel i-a înmânat o scrisoare ale cărei rânduri au un renume universal:

> "Te rog pentru copilul meu... Onisim, care altădată ți-a fost nefolositor, dar care acum ne este folositor și mie și ție. ți-l trimit înapoi pe el, inima mea. Aș dori să-l reține la mine, ca să-mi slujească în locul tău, cât sunt în lanțuri pentru Evanghelie. Totuși, n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru că binele pe care

mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie. Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, ca tu să-l ai pentru veșnicie, dar nu ca pe un sclav, ci mai presus decât un sclav, ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul. Dacă mă socotești prieten, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a greșit cu ceva, pune aceasta în socoteala mea."[26]

Sclavul disprețuit a devenit un prieten apreciat și un frate. Evanghelia dă omului o măsură mare de stimă și de egalitate, într-atât încât lui Isus Hristos nu-I este rușine să ne numească frați, frați ai Domnului nostru Isus Hristos.[27]

În prezent nu mai există nici laic, nici preot, ei toți sunt frați ai Domnului Isus și fiecare este preot cu Hristos, care, El singur este Marele Preot. Așa cum este scris în Sfintele Scripturi.[28] Ceea ce a spus Dumnezeu lui Israel este valabil pentru fiecare credincios:

"Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu… pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc" [29]

Dumnezeu consideră fiecare ființă omenească atât de unică, măreață și prețioasă, încât Isus Hristos ar vrea să o aibă pentru El în veșnicie. El preferă să-și dea propria viață ca jertfă, mai degrabă decât să-l piardă pe omul atât de iubit, prin moartea drept consecință a păcatului:

"Dar tu M-ai chinuit cu păcatele tale, M-ai obosit cu nelegiuirile tale. Eu, Eu îți șterg fărădelegile pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele ca o ceață; întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat."[30]

Un alt aspect determinant este încă de luat în calcul, în considerarea valorii fiecărei ființe umane: Domnul Isus Hristos este nu numai Creatorul ci și Susținătorul lumii și al fiecărei ființe omenești, potrivit Sfintelor Scripturi:

[26] Filimon 10-18)
[27] Evrei 2,11)
[28] 1Petru 2,9)
[29] Isaia 43,1.4
[30] Isaia 43, 1.4

"El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile." (Fapte 17,25)

"El care susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui." (Evrei 1,3)

"El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El." (Coloseni 1,17)

"În El era viața, și viața era lumina oamenilor." (Ioan 1,4)

De aceea, Isus a mai spus: "... ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut." (Matei 25,40)

Fiecare om este proprietatea personală a lui Isus Hristos, El îl prețuiește pe fiecare om atât încât nu-l obligă niciodată, nici nu-l forțează ci îi lasă libertatea, responsabilitatea și aprecierea. Această înaltă considerație este o parte a dragostei Sale și fundamentul acesteia. Nu există dragoste fără respectarea personalității celuilalt. Desconsiderarea, disprețul și chiar lipsa de stimă sunt moartea dragostei.

Din acest punct de vedere, târgul de sclavi, persecuția ereticilor, procesul vrăjitoarelor, torturile, persecutarea evreilor, Inchiziția, Cruciadele și războaiele papilor sunt tot atâtea lovituri directe contra Domnului Isus Hristos. La fel, distincția între clerici și laici, ierarhia și poporul bisericii, ca și celibatul și discriminarea femeilor se ridică împotriva lui Hristos Însuși. Originea acestui dispreț față de om vine, de asemenea, din epoca romanilor și constituie o moștenire dăunătoare a cezarilor. Este cauza tuturor problemelor care amenință să arunce lumea noastră în haos.

COMUNIUNE

Cea mai frumoasă perioadă din viața unui om este, fără nici o îndoială, vremea dragostei de dinaintea căsătoriei și, după aceea, fericirea tânărului cămin. Un cuplu de tineri căsătoriți cereau unui duhovnic experimentat rețeta pentru a ști cum ar putea căsătoria lor să rămână fericită. În fața realității de astăzi, în care aproape o căsătorie din două ajunge la divorț, se poate înțelege francheța întrebării lor. Dată fiind proporția sporită a divorțurilor, anumite cupluri nu mai merg în fața altarului căsătoriilor, nici măcar la biroul stării civile, ci trăiesc împreună în afara căsătoriei. Dacă viața lor comună nu va decurge armonios, ei gândesc că vor putea să se despartă, fără cheltuieli importante ale unei proceduri de divorț și fără neplăcerile unei decizii judiciare. Această poziție nu este, cu siguranță, cea mai bună soluționare a problemei căci, dacă în subconștient rămâne întotdeauna frica unei posibile despărțiri care intră în calcul, atunci fericirea comuniunii nu se poate dezvolta pe deplin. "În dragoste nu este frică" este deja scris în Noul Testament.

Sfatul pe care l-a primit tânăra pereche de la duhovnic i-a surprins mult. El le-a spus: "Faceți-vă întotdeauna datoria."

Cei doi au reflectat asupra acestui sfat și au discutat despre el, au citit cărți despre căsătorie și au vorbit cu familii mai în vârstă și chiar cu consilieri de familie. Rezultatul rețetei lor în păstrarea fericirii în căsătorie spune esențialul și include o serie de detalii care devin, cu adevărat, simple prin practicarea lor.

Relația bisericii creștine față de Isus Hristos este aceea a dragostei. În Noul Testament, apostolul Pavel scrie, Bisericii din Corint:

> "Căci sunt gelos de voi, cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat pentru ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată."[31]

Sfintele Scripturi vorbesc mereu despre Biserică ca despre o logodnică și despre Hristos ca despre un logodnic sau despre soț și soție, pentru a demonstra intimitatea relației Domnului Hristos cu credinciosul.

[31] 2 Corinteni 11,2

Papa Ioan Paul al II-lea scrie în acest sens în scrisoarea sa pastorală "Dies Domini", în iulie 1998: "Dumnezeu, care se odihnește în ziua a șaptea și care se bucură de creația Sa, este același care, prin eliberarea fiilor și fiicelor Sale de sub despotismul faraonilor, și-a manifestat măreția."

Într-un caz, ca și în celălalt, s-ar putea spune, potrivit unei imagini dragi profeților, că Dumnezeu S-a descoperit precum logodnicul față de logodnica sa (Osea 2,16; Ieremia 2,2; Isaia 54,4-8).

Pentru a ajunge în inima "Sabatului", a "odihnei" lui Dumnezeu, după cum lasă să se înțeleagă anumite elemente ale tradiției ebraice, este necesar să înțelegem intensitatea relațiilor dintre logodnici care, de la Vechiul până la Noul Testament, caracterizează relația lui Dumnezeu cu poporul Său. De exemplu, Osea se exprimă astfel în acest pasaj minunat: "În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și-i voi face să locuiască în liniște. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!" (Osea 2,18 - 20).

Fundamentul acestei dragoste pure și divine este încrederea ca și libertatea, respectul și stimarea personalității. Dar și comuniunea, interesul comun, sentimentul apartenenței, scopurile comune și îndeplinirea obligațiilor în această căsătorie spirituală, fac parte în egală măsură din această dragoste. Despre aceste obligații, care izvorăsc în mod firesc din dragoste, Domnul Hristos spune:

> "Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela mă iubește... Dacă veți păzi poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea."[32]

Hristos nu este numai Creatorul și Susținătorul pământului și al universului, ci și Legiuitorul. Cele zece porunci provin direct de la Domnul Isus Hristos care, în vremea aceea, nu purta încă numele de Hristos, ci numele de Yahveh, care își condusese poporul prin pustiu. Poruncile sunt scrierea Sa în piatră. Iată exact ce este spus în Exod 20,

[32] (Ioan 14,15. 21; 15,10)

potrivit traducerii prof. dr. Vinzenz Hamp. Autorul a asistat la cursul pe care acesta din urmă l-a ținut la Universitatea din München. Traducerea a apărut la editura Pattloch la Aschaffenburg și are "bun de tipar" la Würzburg, din 19 noiembrie 1962:

"Cele zece porunci:
1 - Dumnezeu a rostit cuvintele următoare:
2 - (I) Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa sclaviei.
3 - Nu vei avea alți dumnezei pe lângă Mine pentru a Mă sfida.
4 - Nu vei face o imagine de dumnezeu, nici vreo reprezentare oarecare despre ceea ce este sus în cer sau jos, pe pământ sau în apa de sub pământ.
5 - Nu te vei arunca la pământ în fața lor și nu trebuie deloc să le venerezi, căci Eu, Domnul Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor care mă urăsc.
6 - Îmi arăt mila până la a mia generație, celor care mă iubesc și păzesc poruncile Mele.
7 - (II) Nu vei înșela nici nu vei face o rea folosire a numelui Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel care, va face zadarnic o folosire rea a numelui Său.
8 - (III) Amintește-ți de ziua Sabatului ca să o sfințești.
9 - Timp de șase zile vei munci și-ți vei face toate treburile.
10 - Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă pentru Domnul Dumnezeul tău. În acea zi nu vei face nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici servitorul tău, nici servitoarea ta, nici animalele tale, nici străinul care este la ușile tale. Căci, în șase zile a făcut Cel Veșnic cerurile, pământul și marea și tot ce a fost creat în ele; dar, în ziua a șaptea, El s-a odihnit. În acea zi, Domnul a binecuvântat Sabatul și l-a declarat Sfânt.
12 - (IV) Cinstește pe tatăl și pe mama ta ca să ți se prelungească zilele pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă pe pământ.
13 - (V) Nu vei ucide deloc.
14 - (VI) Nu vei comite deloc adulter.

15 - (VII) Nu vei fura deloc.

16 - (VIII) Nu vei depune deloc mărturii false împotriva aproapelui tău.

17 - (IX) Nu vei pofti deloc casa aproapelui tău.

(X) Nu vei pofti deloc soția aproapelui tău, nici robul său, nici roaba sa, nici boul său, nici măgarul său, nici vreun lucru care aparține aproapelui tău!"

Isus declară valabilitatea veșnică și imuabilitatea celor Zece Porunci ca fundament al dragostei Sale și al dragostei noastre pentru El, fără putință de a ne înșela:

> "Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege... Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile." [33]

Isus anunța de asemenea prin profetul Daniel, profeția că din Imperiul Roman va apărea o putere care va schimba cele zece porunci:

> "El se va încumeta să schimbe vremile și legea." (Daniel 7,25).

Într-adevăr, cele zece porunci au fost modificate triplu. Interdicția de a-și construi imagini lipsește din majoritatea catehismelor ca și în traducerea a Prof. Dr. Vinzenz Hemper pe care am examinat-o acum. Este a doua poruncă. Pentru că nu mai rămâneau decât nouă porunci, s-a împărțit porunca a zecea în două părți, pentru a restabili numărul de zece. Dacă traducerea lui Hemper ar fi respectat textul original, atunci pasajul din Exodul 20, 1-17 ar arăta astfel:

"Cele zece porunci:

1 - Domnul a rostit cuvintele următoare:

2 - (I) Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa sclaviei.

3 - Nu vei avea alți dumnezei pe lângă Mine pentru a Mă sfida.

4 - (II)Nu vei face o imagine de dumnezeu, nici vreo reprezentare

[33] Luca 16,17; Matei 17,18)

oarecare despre ceea ce este sus în cer sau jos, pe pământ sau în apa de sub pământ.
5 - Nu te vei arunca la pământ în fața lor și nu trebuie deloc să le venerezi, căci Eu, Domnul Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor care mă urăsc.
6 - Îmi arăt mila până la a mia generație, celor care mă iubesc și păzesc poruncile Mele.
7 - (III) Nu vei înșela nici nu vei face o rea folosire a numelui Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel care, va face zadarnic o folosire rea a numelui Său.
8 - (IV) Amintește-ți de ziua Sabatului ca să o sfințești.
9 - Timp de șase zile vei munci și-ți vei face toate treburile.
10 - Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă pentru Domnul Dumnezeul tău. În acea zi nu vei face nici o lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici servitorul tău, nici servitoarea ta, nici animalele tale, nici străinul care este la ușile tale. Căci, în șase zile a făcut Cel Veșnic cerurile, pământul și marea și tot ce a fost creat în ele; dar, în ziua a șaptea, El s-a odihnit. În acea zi, Domnul a binecuvântat Sabatul și l-a declarat Sfânt.
12 - (V) Cinstește pe tatăl și pe mama ta ca să ți se prelungească zilele pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă pe pământ.
13 - (VI) Nu vei ucide deloc.
14 - (VII) Nu vei comite deloc adulter.
15 - (VIII) Nu vei fura deloc.
16 - (IX) Nu vei depune deloc mărturii false împotriva aproapelui tău.
17 - (X) Nu vei pofti deloc casa aproapelui tău. Nu vei pofti deloc soția aproapelui tău, nici robul său, nici roaba sa, nici boul său, nici măgarul său, nici vreun lucru care aparține aproapelui tău!"

După fuziunea religiei romane cu creștinismul, la începutul Evului Mediu, existau numeroase imagini de martiri și de sfinți care erau venerate. Porunca a doua se ridică împotriva fabricării de imagini religioase și a venerării lor în genunchi. Venerarea Mariei și a sfinților, așezarea pe genunchi în fața preoților, a episcopilor și a papei,

îngenunchierea în fața ostiei ca simbol fabricat de oameni, toate acestea sunt contrare acestei porunci.

Dar Isus Hristos spune clar aici că există un Dumnezeu gelos, căruia nu-I place ca dragostea credincioșilor Săi să fie împărțită sau deviată. Astfel, nerespectarea acestei porunci este o abandonare a dragostei Sale complete; în limbajul biblic, aceasta echivalează cu un adulter spiritual. Modificarea perioadelor sărbătorilor este, de asemenea, o atingere adusă celor zece porunci.

Împăratul roman Constantin ordonă prima lege duminicală la 7 martie 321. Biserica a abandonat porunca Sabatului și a sărbătorit împreună cu împărații păgâni duminica, Dies Solis, ziua de adorare a soarelui, în Imperiul Roman.

În această privință papa scrie în scrisoarea sa pastorală "Dies Domini", în iulie 1998:

> "Pe de altă parte, faptul că Sabatul a fost ziua a șaptea a săptămânii a condus la examinarea zilei Domnului în lumina unei simbolistici complementare, la care părinții bisericii țineau mult și care venea la momentul potrivit. Duminica nu este numai ziua a șaptea, ea este și 'ziua a opta'. Datorită unei inspirații pastorale bine chibzuite, biserica s-a văzut obligată să trateze ziua soarelui - o expresie cu care romanii desemnau această zi și care încă mai apare în câteva limbi moderne, creștinând-o ca zi a Domnului - prin acest mijloc credincioșii trebuiau să fie împiedicați să asiste la reuniunile cultului soarelui, în care soarele era adorat ca zeu și sărbătoarea acestei zile trebuia să fie îndreptată spre Isus Hristos 'adevăratul' soare al omenirii. Când scrie păgânilor, sfântul Justin folosește această terminologie uzuală pentru a menționa că, creștinii își țin adunările 'în ziua soarelui' (dies solis)"
>
> Numai în sec. al IV-lea, legislația de stat a regatului roman a recunoscut ritmul săptămânii și a poruncit ca în "ziua soarelui", judecătorii, populația orașelor și diferitele corporații de meserii să lase munca de o parte pentru a se odihni (107 - ordonanța lui Constantin din 3 iulie 321: codex Theodosianus, Tit 8,1),

Papa declară aici, cu pretinsa-i infailibilitate, că ziua soarelui ca primă zi a săptămânii, își are originea în adorarea păgână a soarelui. Prin

"inspirație pastorală", biserica a rămas cu această zi a împăratului Constantin, numai că i-a dat alt nume. Aceasta este o practică misionară catolică obișnuită, căreia i se sacrificau și cele zece porunci. Fără un singur cuvânt al Domnului Hristos, numai prin inspirație omenească, legea celui Atotputernic a fost abandonată și cea a împăratului a fost pusă în locul ei.

Aceasta era și un adulter. Argumentul că această zi este și ziua învierii, nu justifică schimbarea legii lui Dumnezeu, din care nu trebuia să cadă nici o iotă, pentru că este expresia naturii caracterului lui Dumnezeu, adică, legământul său de dragoste.

Profesorul Beyschlag din Halle scrie foarte deschis:

> "Câte lucruri pe care noi le respectăm, duminicile, zilele de sărbători, apostolatele, botezurile copiilor și confirmările, punctele de sprijin fundamentale ale vieții bisericii nu ies din Noul Testament ci dimpotrivă, din tradiția bisericii!"[34]
>
> La aceasta, părintele iezuit Enright adaugă în 15 decembrie 1889: "Toată lumea știe că duminica este prima zi a săptămânii, în timp ce sâmbăta, este Sabatul care a fost instituit de Dumnezeu ca zi de odihnă. Sfânta biserică catolică a fost cea care a mutat ziua de odihnă de la sâmbătă la duminică. Nu numai că ea a obligat pe toată lumea să respecte duminica, ci, mai mult, la conciliul din Laodiceea din 364 după Domnul Isus Hristos, ea a pronunțat anatema și excomunicarea asupra tuturor celor care țineau cu tărie la respectarea Sabatului... Cărei biserici îi dă ascultare toată lumea civilizată? Protestanții ne dau toate numele posibile de imaginat - antihrist, fiara stacojie, Babilonul etc. În același timp ei mărturisesc că au o mare venerație pentru Biblie și totuși, prin respectarea solemnă a duminicii, ei recunosc puterea bisericii catolice. Biblia spune: 'Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești.' Dar biserica catolică spune: 'Nu, respectă ca sfântă prima zi a săptămânii!' și lumea întreagă o ascultă...; Cu ce drept respectă protestanții duminica?"

[34] Prof. Beyschlag, Der Altkatholizismus, Halle, p. 53

La conciliul din Trent din 18 ianuarie 1562, arhiepiscopul de Reggio, Gaspard de Fosso, declara:

> "Autoritatea bisericii este descrisă foarte clar în Sfintele Scripturi. Prin puterea acestei autorități, poruncile legitime ale Sfintei Scripturi, predicate de Domnul nostru, au luat sfârșit. Sabatul, cea mai măreață zi din lege, a fost schimbat în ziua Domnului (Duminica)"[35]

Această realitate a fost subliniată în acea vreme, ca și astăzi de altfel, de numeroasele publicații ale diverselor biserici: duminica nu se găsește în Biblie, este o instituție catolică ce nu poate fi apărată pe baza fundamentului biblic. Respectând duminica, protestanții îl urmează, de fapt, pe papa și nu Biblia.

Reformatorii și teologii protestanți recenți, încearcă să se justifice și afirmă, fără nici o dovadă biblică, faptul că a patra poruncă din legea celor zece porunci, legea Sabatului, este o lege ceremonială care se poate schimba după voie. Ei se așează astfel de partea tradiției catolice, care a dat deoparte Sfintele Scripturi. Profesorul Karlstadt, coreformator al lui Luther, spunea: "Mi se pare neliniștitor faptul că duminica a fost instituită de oameni." În cazul preceptului neprihănirii, biserica protestantă se diferențiază de biserica catolică; nu se poate spune același lucru și în sfințirea duminicii.

Episcopul Ehrenfried de Würzburg scrie în săptămânalul catolic nr. 10 din 6 martie 1932:

> "Cel ce face o breșă în aceste ziduri de protecție (cele zece porunci), chiar prin înlăturarea deliberată a unei singure porunci, acela sortește ruinei toată legea morală (Isaia 24,6-8; Iacov 2,10-12). Căci oricine respectă toată legea, dar păcătuiește într-o singură poruncă, devine vinovat de toate. Este ceea ce zice apostolul Pavel: căci în spatele fiecăreia din cele zece porunci stă sfințenia și autoritatea lui Dumnezeu."

Deoarece Hristos este Creatorul lumii, Sabatul amintește puterea Sa creatoare, pentru a spune altfel, data de naștere a lumii. Cel care îl iubește

[35] Neufeld / Neuffer, Source Book, Washington,1962, p. 888)

pe Hristos sărbătorește împreună cu El ziua Sa de glorie, potrivit dorinței și poruncii Sale.

În scrisoarea pastorală din iulie 1998, papa scrie:

> *"La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul."* (Genesa 1,1)… Pentru că a ieșit din mâinile lui Dumnezeu, cosmosul ne arată sigiliul bunătății Sale. Lumea este frumoasă, demnă, admirată și apreciată, dar ea trebuie să fie și întreținută, îngrijită, dezvoltată. Sfârșirea lucrării Domnului deschide lumea către activitatea omului. *"*În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse;*"* (Genesa 2,2) "Lucrarea" lui Dumnezeu este exemplară pentru om. Căci acesta a fost chemat, nu numai să locuiască pământul, ci și să "reconstruiască" lumea, devenind astfel colaborator al lui Dumnezeu...
>
> Dacă pe prima pagină a Genesei, creația lui Dumnezeu este un exemplu pentru om, cu atât mai mult aceasta este valabil pentru "odihna" Sa." *"*și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.*"* (Genesa 2,2). Odihna lui Dumnezeu din ziua a șaptea nu desemnează un Dumnezeu inactiv ci subliniază desăvârșirea completă și exprimă oarecum, contemplarea divină a lucrării foarte bune a mâinilor Sale (Genesa 1,31).

Porunca Sabatului se găsește înscrisă în Decalog, printre cele zece porunci, care constituie adevăratii stâlpi de susținere ai vieții morale și care este înscrisă în inima tuturor oamenilor... *ca o expresie importantă și indispensabilă a relației cu Dumnezeu,* așa cum este proclamată și prescrisă de revelația biblică...

Ziua de odihnă este Sabatul, înainte de toate pentru că este ziua "binecuvântată" și "sfințită" de Dumnezeu, adică, separată de celelalte zile, pentru a fi, între ele, ziua Domnului.

Dacă El a declarat drept Sfântă ziua a șaptea printr-o binecuvântare specială și o stabilește ca fiind ziua Sa prin excelență, atunci, în dinamica profundă a dialogului căsătoriei, trebuie să o înțelegem ca pe dialogul "logodnicilor"...

Ziua Domnului este, pur și simplu, ziua acestei relații... Porunca Decalogului, prin care Dumnezeu impune respectarea Sabatului, și-a găsit, în cartea Exodului, o formulare caracteristică: "Consideră-l sfânt!"

Cum trebuie să înțeleagă atunci un creștin catolic faptul că Sabatul uneia din cele zece porunci - pe care papa însuși îl desemnează aici ca fiind ziua Domnului, care este Sfântă, zi în care Dumnezeu S-a odihnit și pe care El a binecuvântat-o ca pe un dialog al dragostei, al "relației dintre Dumnezeu și om, înscrisă în inimă" - trebuie acum să fie extirpat din inimă și înlocuit cu ziua păgână de adorare a soarelui, semn de idolatrie? Papa scrie că aceasta s-a făcut de către oameni, nu de către Isus Hristos sau de Cuvântul lui Dumnezeu. În realitate, aceasta este semnul victoriei împăratului Constantin asupra Bisericii creștine.

Oricine desconsideră această uniune în dragoste, între Dumnezeu și oameni, din cauza altor oameni sau instituții, comite un adulter spiritual. Următorul capitol arată originea acestui trist divorț.

CAPITOLUL 2

O RELAŢIE EXTRACONJUGALĂ

Constantius Chlorus era fericitul soț al Elenei, o creștină. Fiul lor se numea Constantin, dar ei nu bănuiau că micuțul va fi numit, mai târziu, "cel mare", împăratul care va pune pământul alandala și care va determina sensul istoriei până la sfârșitul timpurilor.

Tânăra a gustat atât fericirea cât și nefericirea în același timp. Prin voința împăratului Dioclețian, Constantius a fost numit Cezar co-regent cu Maximianus, un tovarăș de arme al împăratului.

Timp de zece ani, împăratul încercase printr-o persecuție de amploare, să facă să dispară toți creștinii din regatul său. Acum el l-a obligat pe Constantius să o părăsească pe Elena pentru că era creștină și să-și ia de soție pe soacra lui Maximianus. El a primit administrarea Galiei (Franța actuală), a Marii Britanii și a Spaniei, în timp ce co-regentul administra, pentru împărat, Italia și Africa. 14 ani mai târziu, Constantius Chlorus murea în Marea Britanie. Fiul său a preluat funcțiile tatălui și a domnit ca un comandant glorios asupra teritoriilor pe care le guvernase tatăl său. La Roma, pretorienii l-au numit pe Maxentius, fiul lui Maximianus, în calitate de Augustus, contra-împărat. Războiul începu între cei doi împărați.

Constantin, a mers cu trupele sale contra Romei, care era ocupată de o armată mult mai importantă, sub comanda lui Maxentius; Constantin venise aici pentru a deveni singurul împărat.

El considera că șansele sale erau relativ reduse. Rivalul său, Maxentius, avea cele mai bune cărți. Forțele sale erau mai importante și trupele cu forțe proaspete. Nu avea decât să rămână în spatele zidurilor Romei și era invincibil. Constantin își continuă drumul; nu avea de ales. Era soldat în fiecare fibră a corpului său și trebuia să lupte până la sfârșit.[36]

[36] De Rosa, idem, p. 45)

Într-o noapte, el a avut un vis, a văzut soarele deasupra unei cruci și a auzit o voce: "In hoc signo vinces" - prin acest semn vei învinge.

El era un adorator zelos al zeului soare, SOL INVICTUS - soarele de neînvins. Elena, mama sa, îi vorbise despre Isus Hristos care a murit pe cruce și care a înviat din morți. Acum, el vedea cele două semne reunite, soarele și crucea. Trebuia să servească cele două religii și el a făcut-o pe parcursul întregii sale vieți.

A ordonat ofițerilor săi ca în locul vulturului roman, să reprezinte semnul discului solar pe bârna transversală a crucii, pe scuturi și pe flamuri. "Acest Hristos, își zicea el în sinea lui, a înviat, chipurile din morți." Dacă l-ar înfrunta pe Maxentius, ar putea folosi el însuși un astfel de șiretlic.

În timpul marșului, cercetașii săi îl informară că Maxentius părăsise orașul și mergea spre Saxa Rubra, la 9 mile nord de Roma. Atunci și-a dat seama că mai avea o șansă. Acolo, drumul se îngusta între două coline. Schiță planuri pentru a-i tăia lui Maxentius calea de întoarcere. În acea noapte el s-a rugat soarelui cu multă râvnă și pronunța în același timp numele noii sale divinități.

COTITURA ÎN BISERICĂ

"A doua zi dimineața, pe 27 octombrie 312, Constantin a așteptat răsăritul soarelui pentru a fi sigur că Isus va fi cu el și a dat ordinul de atac. Dușmanul a fost încercuit lângă podul Milvius și a reacționat cu panică. Maxentius a încercat să scape de capturare sărind în Tibru, dar armura sa l-a tras la fund și s-a înecat asemeni multor soldați ai săi. Constantin a intrat triumfal în Roma - un nou împărat ocrotit de o divinitate suplimentară."[37]

De la începutul sec. al III-lea, economia Imperiului Roman se afla în declin și reforma sistemului de stat sub Dioclețian și Constantin, nu mai era în măsură să oprească declinul, dimpotrivă, el se accelera. Populația

[37] idem, p. 46

scădea în număr și în forță. De mult timp deja, Roma nu mai putea să-și alcătuiască legiunile de romani, barbarii apărând frontierele imperiului. Orașele slăbeau, comerțul stagna, agricultura era în declin. Lucrul cel mai rău era împărțirea din ce în ce mai inegală a proprietății, prăpastia dintre bogați și săraci se adâncea. Micii proprietari agricoli, numeroși în perioada de apogeu a Imperiului, cel puțin în provincii, nu mai puteau să reziste; ei au fost obligați să se așeze sub autoritatea celor puternici, de a căror brutalitate nimeni nu-i mai proteja. Astfel, pământul s-a concentrat în mâinile unui număr mic de proprietari. Prosperitatea depindea în primul rând de împărțirea proprietății funciare. Majoritatea populației a fost constrânsă la cerșetorie, în timp ce, în câteva mâini se adunau averi enorme. Statul nu a întreprins nimic pentru a îndrepta situația; el nu mai putea să-și protejeze supușii, putea doar să-i chinuie mai mult. Creșterea constantă a situației critice financiare a condus la introducerea unui sistem fiscal și a unei stricteți în încasarea impozitelor, fără asemănare în toată istoria. Cei mari găseau căile și mijloacele de a se elibera de acestea; greutatea acestor poveri apăsa pe cetățenii de rând și agricultori. Țăranii își părăseau toți pământurile, pentru că le era imposibil să-și plătească impozitele aferente. Mari suprafețe de pământ fertil rămâneau în paragină pentru că nimeni nu mai voia să le cultive. În Italia și în Galia, țăranii fugari s-au adunat în bande de hoți care tot creșteau până deveneau adevărate armate. În orașe, funcția onorifică de "Decurioni", administratori, devenise o povară zdrobitoare, astfel încât trebuia să se recurgă la constrângere pentru a-i menține pe fiii decurionilor în această funcție.

S-a întâmplat chiar ca prin hotărâre judecătorească și cu caracter de pedeapsă, criminalii să fie condamnați să devină "Decurioni". În definitiv, statul a devenit o tabără de muncă silnică. O birocrație larg ramificată și artificial organizată, îl domina. Autonomia administrativă, odinioară bine rodată, a sucombat sub puterea funcționarilor, a dispărut complet sau a devenit pură fațadă. Statul se amesteca în toate, reglementând chiar și detaliile. [38]

[38] G. Uhlhorn, Kämpfe und Siege des Christentums, Stuttgart, 1898, p. 16, 17

Poporul suspina după "PANEM ET CIRCENSES" - pâine și jocuri. Creștinii, dimpotrivă, așteptau căderea Imperiului Roman, după cum a fost prezis în profețiile lui Daniel; Dumnezeu îi dăduse viziuni despre ascensiunea și căderea Imperiului babilonian, persan, grec și roman. Roma trebuia să fie învinsă de popoare neromane și împărțită în zece fracțiuni. La fel, în Apocalipsa, descoperirea lui Isus Hristos, ultima carte a Bibliei, creștinii au văzut Roma reprezentând orașul cu șapte coline și cele zece națiuni care aveau să cucerească Imperiul Roman. O femeie simbolizând Biserica, va încăleca în cele din urmă fiara, Imperiul Roman și va fi susținută de statul împăratului.

Ciprian, care a trimis 38 de scrisori conducătorilor bisericilor creștine, a făcut în mod special aluzie la această desfășurare viitoare. El a murit ca martir la Cartagina în anul 258.

Episcopul Victorian, care a fost decapitat din cauza credinței sale creștine, vedea și el statul roman în fiara din Apocalipsa 17. Cele zece popoare reprezentate în Daniel 2 și 7, precum și în Apocalipsa 12, 13 și 17, aveau să cucerească Imperiul roman. Biserica este reprezentată în Apocalipsa 12 printr-o femeie. Potrivit acestui text, femeia stând pe fiară reprezintă biserica apostată.

Episcopul Methodius, mort ca martir în timpul persecuției împăratului Dioclețian în anul 310, împărtășea aceeași interpretare.

Lanctantiu, numit și Cicero Creștinul, a scris șapte cărți în timpul persecuției lui Dioclețian și aștepta ca Roma să fie cucerită de cele zece popoare venind dinspre nord, pe baza profeției biblice.

Cyril (315-386), episcop de Ierusalim, referitor la împlinirea profeției lui Daniel despre regatele lumii, a scris că Asiria reprezintă primul regat, urmat de Medo-Persia și de Grecia iar al IV-lea regat va fi Imperiul Roman. Micul regat care va ieși din Imperiul Roman este "omul păcatului", despre care Pavel a primit o profeție care este raportată în a doua Epistolă către Tesaloniceni. El va înlocui Imperiul Roman. Irineu și Hippolyt împărtășeau, și ei, punctul său de vedere.

Ambrozie (340-397), care a fost timp de 23 de ani episcop de Milano, îi desemna chiar pe Goți ca fiind popoarele din nord, care trebuiau să pregătească sfârșitul Imperiului roman.

Chrysostom (347-407), patriarh al Constantinopolelui, a văzut de asemenea, în Germani pe groparii Romei.

Hieronymus (345-420), care a trăit în tipul domniei a cinci împărați succesivi, scrie în comentariul său asupra lui Daniel, că Roma trebuia să fie cucerită de Germani. El a specificat, pe numele lor zece triburi de Germani.

Au fost 17 teologi care așteptau căderea Romei prin marile invazii, pe baza profeției biblice. Peste 200 de ani, speranța lor s-a îndeplinit la literă, din punct de vedere istoric. Germanii au făcut bucăți Imperiul roman decăzut.

În acest fenomen datând din timpul romanilor, nu trebuie să fie neglijate două aspecte. Pe de o parte, concepția acestor 17 părinți ai bisericii privind interpretarea profeției. În acest caz, teologia ne indică trei posibilități:

1. - Interpretarea preteristă - adică totul s-a împlinit deja în trecut.
2. - Interpretarea futuristă, care așteaptă totul în viitor, la sfârșitul timpurilor.
3. - Interpretarea istorică, prin care istoria împlinește continuu profeția.

Părinții bisericii susțineau ultima concepție și istoria le-a dat dreptate. Efectiv, zece triburi germanice au cucerit Imperiul roman.

Pe de altă parte, aspectul frapant al împlinirii profeției biblice se găsește în faptul că scrierile părinților bisericii au fost produse cu mult timp înainte de realizarea prezicerii lor. Această realitate întărea în mod firesc încrederea creștinilor în profeția biblică și în interpretarea istorică și le-a dat o asemenea forță de convingere încât ei au învins chiar și moartea, în speranța că prezicerile privind învierea morților la întoarcerea Domnului Isus Hristos, vor deveni realitate.

Fără această interpretare istorică a profeției biblice, perseverența eroică a creștinilor, în timpul persecuției crude și sângeroase a împăraților, ar fi de neconceput.

Fără profeție nu ar fi existat Biserica. Astăzi aceasta cade în ruină pentru că uită profeția, deși tocmai în zilele noastre, părți esențiale ale profeției se împlinesc frecvent și istoric.

Să revenim la Constantin. În imperiul său decadent și putred, el îi considera pe creștini ca o sare conservantă. El le-a acordat drepturi civice

depline și a promulgat Edictul cunoscut sub numele de Edictul de toleranță de la Milan:

> "Suntem de mult timp de părere că nu trebuia să se refuze libertatea credinței. Ar trebui, mai degrabă, să se acorde fiecăruia libertatea de a gândi și de a aspira, ca el să fie în măsură să considere lucrurile spirituale cum le resimte el. Pentru aceasta, noi am ordonat să-i fie permis fiecăruia să aibă propria sa credință și să o practice cum consideră cu cale."

Această libertate de credință și de conștiință a fost mai târziu din nefericire, constant oprimată, declarată drept anticreștină, nocivă, dementă, atee, blestemată și declarată afurisită de către Roma creștină.

Prin acest edict de toleranță, biserica a ieșit din clandestinitatea catacombelor și a fost readusă la curtea împăratului. Din secta creștinilor desconsiderați, cu învățăturile sale oștile statului, a ieșit o religie recunoscută de stat, tratată pe picior de egalitate cu religia împăratului, cultul soarelui. Ca sectă creștină, până atunci persecutată, creștinii s-au dovedit invincibili, da, "sângele martirilor devenea sămânța Bisericii." Cu cât au fost masacrați mai mulți creștini, cu atât mai mulți romani s-au convertit. Împăratul reușise să învingă biserica și să și-o supună, atrăgând-o cu afecțiune în brațele statului. Acum era rândul bisericii să îl servească și să facă ceea ce voia el. De aici rezultă o unire nelegitimă între stat și biserică, o legătură de dragoste pe care părinții bisericești o prevăzuseră ca fiind împlinirea profeției din Apocalipsa 17 și pe care Hristos o stigmatizase drept adulteră și nerușinată. Acum apare, cu adevărat, biserica, femeia călare pe fiară, purtată de Imperiul roman.

FEMEIA MISTERIOASĂ ŞEZÂND PE FIARĂ

Împăratul nu devenise creștin încă și nici nu-și abandonase titlul de "PONTIFEX MAXIMUS", de preot păgân superior, de mare preot al cultului soarelui, al lui Mythra. Acest titlu a fost reluat, mai târziu, de papă. Desigur, Constantin a transformat mai multe temple păgâne în biserici creștine și a construit creștinilor biserici mărețe, dar în același timp el a ridicat și temple impozante păgâne în noul său oraș, Constantinopole.

Pe moneda sa imperială, el era reprezentat ca fiul lui Dumnezeu, al lui SOL INVICTUS, al soarelui de neînvins. Autorul acestor rânduri posedă un exemplar din aceste monezi cu această inscripție.

El voia să asocieze creștinismul cu cultul soarelui. Astfel, la 7 martie 321, a fost promulgată prima lege duminicală, care ordona tuturor locuitorilor imperiului să respecte prima zi a săptămânii ca venerabilă zi a soarelui și să o considere sfântă.

Când Constantin își numi episcopii "frații săi mult iubiți" și își atribui titlul de "Episcop al episcopilor" (adoptat mai târziu și de papă), el nu era creștin, nici măcar catehumen. Totuși nimeni nu atinse, nici măcar nu s-a apropiat de statura și autoritatea sa. Chiar episcopul de Roma care, câteva secole mai târziu a fost numit numai papă, era nesemnificativ prin comparație. Pe plan legal, el era un vasal al împăratului. Din punct de vedere spiritual, comparat cu Constantin, el era un episcop de mâna a doua... După cum subliniază Burckhard în "Das Zeitalter Konstantinus" ("Era lui Constantin"), titlul imperial de "episcop ecumenic" nu era un simplu fel de a vorbi.

Efectiv, biserica nu avea alt punct central. Nu papa, ci el, împăratul, ca și Carol cel Mare mai târziu era șeful bisericii, izvorul său de unitate; episcopul de Roma trebuia să-i cadă la picioare și să-i jure credință. Toți episcopii erau unanimi că el va fi oracolul inspirat, apostolul înțelepciunii ecleziastice. (Papa a adoptat mai târziu aceeași poziție în funcția sa de învățător și în infailibilitatea sa. Nota autorului).

Împăratul era considerat o persoană sfântă, "PONTIFEX MAXIMUS" - un alt titlu pe care papa l-a adoptat mai târziu. Un episcop contemporan se exprima astfel: "Biserica era o parte a statului. Biserica se născuse în Imperiu și nu Imperiul în biserică." De aceea Constantin iar nu episcopul de Roma, dicta atât momentul cât și locul sinoadelor bisericii și chiar rezultatele voturilor.

Fără acordul său, voturile nu puteau să aibă forță de lege; el singur era legislatorul imperiului. Un alt paradox al istoriei este constatarea că un păgân, Constantin, a fost inițiatorul unui conciliu al tuturor comunităților creștine.

Constantin a convocat primul conciliu general al bisericii. El s-a reunit în 325, în Bythinia, într-o localitate cu numele de Nicea, care

înseamnă "victorie". Aceasta a fost, aparent, cea mai importantă reuniune creștină din istorie...

La Nicea, părintele fondator al conciliului a reunit 300 de episcopi; a luat asupra lui cheltuielile de călătorie. Cu excepția câtorva, toți erau din est. Sylvestru, episcop de Roma, nu era prezent... Un împărat păgân controla în întregime conciliul. Potrivit istoricului Eusebiu, Constantin era înalt și zvelt, plin de grație și de măreție. Pentru a-și face simțită prezența, el a inaugurat Conciliul "încărcat de purpură, aur și pietre prețioase."[39] Era un politician de fier, ambițios și lacom de putere, fără scrupule nici conștiință. A fost căsătorit de două ori. În anul 326 după Hristos, l-a asasinat pe Crispus, fiul său din prima căsătorie. A înecat-o în baie pe a doua soție a sa. Și-a ucis nepotul de 11 ani și și-a asasinat cumnatul, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse de a-i procura un permis de liberă trecere. Biserica i-a fost supusă, fără a se preocupa de crimele sale. Biserica era esențială. După cum spune Burckhard: "rezultatul a fost o biserică ce înainta rapid către victorie. Prețul pentru convertirea lui Constantin a fost pierderea neprihănirii." [40]

Această expresie, "pierderea neprihănirii" evocă din nou imaginea bisericii apostaziate care, ca femeie, a devenit necredincioasă soțului ei și ca prostituată, a comis desfrânare cu regele. Isus Hristos prezintă biserica apostaziată printr-o femeie călare pe fiară, ca pe o prostituată a împăratului. El desemnează astfel, în mod impresionant, condiția bisericii în timpul perioadei cezaro-papismului când împăratul, Cezarul, era în același timp și papă al bisericii. Într-adevăr, timp de 200 de ani, împărații au domnit asupra bisericii care a fost ridicată la rangul de biserică de stat. Imediat după aceasta, episcopul de Roma, însărcinat cu această funcție, a devenit papă, Rege, PONTIFEX MAXIMUS, reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, Episcop al episcopilor, cu puteri depline și onoruri, astfel încât el semăna, ca două picături de apă, cu împăratul roman. De la Imperiul roman se trecuse la papalitatea romană. Este exact ceea ce prezisese Isus în profeție, ca o avertizare și consolare pentru restul ucenicilor săi fideli, care în viitor vor fi asasinați cu miile

[39] P. de Rosa, idem, p. 56
[40] idem, p. 57

și milioanele, de Inchiziție și de poliția bisericii, exact ca în vremea împăratului, când Constantin nu se "convertise" încă.

Bolnav de moarte, el a fost dus la vila Achyronia, lângă Nicomidia. Acolo, el nu a fost botezat de un papă, nici măcar de un episcop catolic sau de un preot, ci de un episcop arian și eretic, pe nume Eusebiu. El a murit în ultima zi din săptămâna Rusaliilor, în anul 327 d. H.[41]

Astăzi se condamnă cu tărie această relație nelegitimă a bisericii cu împăratul, totuși, abia se ține cont de cauzele dominației împăraților romani asupra bisericii. Istoria bisericii dovedește justețea profeției Domnului Isus Hristos din Apocalipsa 17.

Bonaventura, cardinal și general al franciscanilor, a comparat Roma cu prostituata din Apocalipsa 17 și a anticipat cu 300 de ani înainte, interpretarea lui Luther. Această prostituată, scrie el, îmbată cu prostituția sa regi și popoare. El afirmă că nu a găsit la Roma decât dorințe carnale și simonie (trafic cu lucruri considerate de biserică drept bunuri spirituale și sfinte), chiar și în cele mai înalte sfere ale bisericii. Roma corupea pe prinții bisericii, aceștia își corupeau clerul, iar clerul corupea poporul...

Papa olandez Adrian al VI-lea a recunoscut în 1522 în fața "Reichstag"-ului (Dieta) din Nürenberg, că toate relele din biserică plecau de la Curia romană.[41a] De mulți ani, scaunul lui Petru a fost teatrul unor evenimente blamabile, abuzuri în lucrurile spirituale, călcarea poruncilor, încât aici totul a devenit rău și pervers.

Cardinalul iezuit Bellarmin a trebuit să admită mai târziu: "cu câțiva ani înainte de Luther și Calvin, în biserică nu mai exista religie." Papalitatea, spune el, aproape a distrus creștinismul...

În acel moment, lucrurile au fost atât de grave încât Contarini spunea papei Paul al III-lea (1539-1549) că toată curtea papală era eretică (renegarea lui Hristos); ea este în contradicție cu spiritul Evangheliei. Legea lui Hristos aduce libertatea; papalitatea nu aduce decât sclavie și arbitrariu, spunea pe șleau Contarini. "Nu se putea impune credincioșilor creștini sclavie mai mare și atâta impietate..."

[41] De Rosa, p. 55
[41a] Curie = Administrație pontificală a bisericii romano-catolice. (DEX)

Biserica romană, separată în apus de protestanți, a fost de aici înainte mai puțin o biserică catolică, decât o sectă fricoasă și introvertită sub tirania papei. [42, 43]

Nu este de mirare că poetul și autorul Dante în "Divina comedia" îi condamnă la flăcările iadului pe papi și pe cardinali. La fel și fostul profesor de teologie catolică Martin Luther, ca și toți reformatorii, au văzut în papalitate împlinirea profeției despre Antichrist din Daniel 7 și Apocalipsa 13, cu cele 20 de semne individuale distinctive care s-au împlinit istoric cu una și aceeași putere (vezi și cele 15 semne ale profeției despre "cornul cel mic" reprezentativ al papalității în Daniel 7).

Nu numai reformatorii ci și sfinți ai bisericii catolice romane și chiar autori moderni s-au plâns de decăderea spirituală a papalității.

Caterina de Sienna scria lui Grigore al XI-lea că nu avea nevoie să viziteze curtea papală pentru a mirosi "duhoarea Curiei și a sfinteniei sale, care au pătruns în orașul meu de mult timp..."

Sfânta Brigitte spune lui Grigore: "ecleziaștii sunt mai puțin preoții lui Dumnezeu decât proxeneții diavolului."

Și Nicolo Machiavelli scrie: "Italienii sunt profund scufundați în vinovăția bisericii romane și a clerului său. Prin exemplul lor, noi am pierdut orice religie adevărată și am devenit complet necredincioși. Luați aceasta drept regulă: cu cât un popor trăiește mai aproape de Curia romană, cu atât este mai puțin religios."

Savantul Erasm, din sec. al XVI-lea, unul din oamenii cei mai spirituali din toate timpurile, spunea: "tirania papei este mai rea decât cea a turcilor." El a scris o schiță în care papa Iulius încearcă, trecând prin fața lui Petru, să ia cu asalt porțile cerului. Petru, strâmbându-se, nu poate să recunoască în acest războinic bărbos pe urmașul său. Iulius își scoate casca și își pune mitra papală. Petru devine și mai neîncrezător. În cele din urmă, Iulius își agită nerăbdător cheile în fața ochilor lui Petru. Apostolul le verifică și dă încet din cap: "Regret, dar acestea nu se vor potrivi nicăieri în împărăție." [44]

[42 , 43] idem, p. 148-151; idem, p. 149
[44] idem, p. 149)

Nimeni nu poate ignora aceste realități istorice, totuși, abia se ține cont de cauze. Ele se situează în trecut, în vremea Imperiului roman. Cel care pune astăzi întrebarea despre originea dezvoltării apostaziei bisericii, va găsi răspunsul la împărații care au desfrânat cu biserica, așa cum Hristos a numit în Apocalipsa, o relație în afara căsătoriei, cu toate urmările sale în prezent și în viitor.

Isus arătase mai întâi, în cap. 12 al Apocalipsei, imaginea unei alte femei, adevărata Biserică:

"În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap." Părinții bisericești au identificat acest simbol cu Biserica pură și adevărată, logodnica lui Isus. Ei nu cunoșteau deloc cultul Mariei, care s-a dezvoltat mult mai târziu și, în ciuda descrierii clare a evenimentelor, această imagine s-a atribuit Mariei. Nu, aceasta era biserica necoruptă în opoziție cu biserica decăzută, reprezentată prin prostituata din Apocalipsa 17. Această biserică își pierduse fecioria, împăratul Constantin făcuse din ea o prostituată. Astfel dăinuie aceste două femei, adevărata și falsa biserică, una lângă alta în cursul istoriei, până la sfârșitul lumii.

Constantin a realizat divizarea bisericii. Majoritatea s-a asociat cu împăratul și minoritatea a trebuit să fugă în singurătatea pădurilor și munților sau, ca și "oamenii liniștiți din țară" (Ps. 35,20), s-au retras din viața publică și din activitățile Bisericii de Stat.

Ei nu erau de acord cu "Dies Solis", "onorabila zi a soarelui", a închinătorului la soare, Constantin, și au continuat să respecte ziua Sabatului pe care Hristos o instituise la creațiune, ca zi de naștere a lumii. În acea zi, Isus Hristos s-a odihnit în mormânt, după răstignire când jertfa Sa completase noua creațiune prin răscumpărare.

Adepții care ulterior au aderat la Biserica de Stat au făcut un compromis adoptând cultul soarelui de la împărat. Ei l-au desemnat pe Hristos drept "adevăratul soare."[45]

[45] Autorul a vizitat grota Julier de sub altarul bisericii Sfântul Petru, unde se poate vedea un mozaic din sec. al II-lea, care Îl reprezintă pe Hristos ca pe Helios, zeu al soarelui. Creștinismul și cultul soarelui sunt contopite aici.

Deoarece Hristos a înviat în prima zi a săptămânii, care a fost numită duminica, ei au sărbătorit această zi împreună cu păgânii. Este tocmai ceea ce văzuse Constantin în visul său, discul solar legat de cruce. Acesta a fost semnul victoriei sale asupra Contra-Împăratului Maxentius și de aici înainte, semnul victoriei asupra Bisericii lui Isus Hristos, pe care putea s-o atragă la el, pentru a face din ea o prostituată.

Până astăzi, comunitățile persecutate ale lui Hristos, respectă adevăratul Sabat al lui Isus.[46] Ele s-au îndepărtat de cultul soarelui care este strict interzis de Dumnezeu încă din cele mai vechi timpuri.[47] În curând, în Statele Bisericii în Evul Mediu au dominat aceleași condiții ca mai înainte în Imperiul roman decadent. În cele din urmă, poporul Bisericii s-a revoltat prin Reformă, contra acestei situații și, mai târziu, prin revoluțiile din Statele Bisericii.

[46] L. R. Conradi, Die Geschichte des Sabbats und des Ersten Wochentages im Lichte der Heiligen Schrift und der Geschichte von der Erschaffung der Welt bis în die Gegenwart, Hamburg, 1912)

[47] Vezi Exod 32,1-8; Numeri 25,1-4; Deuteronomul 17,3. 32; 16-17; Împărați 23,4-5; Ieremia 7,9-10; 17-19; Ezechiel 6,4. 8; 16; Vițelul de aur era, de asemenea, o imagine a zeului soare la egipteni.)

CAPITOLUL 3

PRIMA REVOLUŢIE ÎN STATELE BISERICII

În afacerile de stat, se pare că iezuiții nu aveau noroc. În America de Sud, statutul lor de adevărați creștini s-a prăbușit; în Japonia ușile s-au închis pentru creștinism timp de sute de ani, pentru că misiunea lor dezamăgise încrederea împăratului și provocase mânia națiunii. Ei au fost izgoniți din America de Sud și interziși de papă și în prezent. Prin influența lor asupra regelui Carol al X-lea, ei au provocat revoluția în Franța.

Papa Leon al XII-lea a acordat din nou iezuiților poziția de dominare deplină. Ca organizație fanatizată, spirituală și organizată pe principii militare, ei au format o trupă de protecție, eșalonul SS al papei. Astfel, ei au încercat în Franța, în timpul lui Carol al X-lea, să realizeze unirea statului cu biserica. Regele era sub totala lor influență dar prin deciziile sale nesăbuite, el a stârnit din ce în ce mai mult mânia poporului, până în 1830, când s-a dezlănțuit furtuna.

Lafayette a organizat o gardă națională iar regele a devenit neputincios. Poporul a format el însuși un guvern. Carol al X-lea a trebuit să abdice și a emigrat spre Austria, unde și-a sfârșit viața la Graz, la 8 noiembrie 1836.

În iunie 1830, poporul francez l-a instalat pe Louis Philippe pe tronul regelui, care a intrat în istorie sub numele de "tronul din iunie". Valul revoluționar din Franța a cuprins și Spania și Portugalia unde a izbucnit, de asemenea, războiul civil.

În cele din urmă, valurile răzvrătirii au atins cu ușurință și Italia, apoi Statele Bisericii. Acolo, mulți au salutat cu admirație cuvintele de ordine ale revoluției franceze din 1789: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, totuși, presiunea de fier a guvernului Bisericii nu a lăsat nici o șansă celor care erau înfometați de libertate.

Între timp, în Statele Bisericii, condițiile au devenit insuportabile pentru populație. Impozite consistente și nenumărate împiedicau dezvoltarea economică, paralizau comerțul și împingeau pe mulți într-o

sărăcie amară. Pretutindeni domneau preoții care, adunați în cete, au inundat tot statul. Majoritatea aveau puțină instruire teologică pentru funcția lor, astfel încât consecința a fost o deteriorare spirituală generală a religiei creștine. Legile erau o harababură de paragrafe din toate secolele, împiedicând punerea la punct a unei jurisprudențe solide. Poliția controla orice persoană care voia să călătorească dintr-un loc în altul. Pretutindeni erau pândari și denunțători împotriva cărora nu te puteai apăra. Nu este de mirare că răzbunarea domnea pretutindeni și nici faptul că tribunalele ecleziastice sau cele civile nu erau în măsură să facă față situației.

> "Era de neconceput să te gândești la vreo oarecare ameliorare a acestei situații în Statul biserică, prin mijloace pașnice. Ocupat cu crearea unui guvern universal care să stăpânească asupra întregii lumi, papa și consilierii săi spirituali, condamnați să nu vadă cu ochi care văd și să nu audă cu urechi care aud, nu aveau nici timpul, nici capacitatea de a analiza și a reforma ceea ce era foarte aproape de ei." [48]

Îndeosebi cei săraci se plângeau că în școlile iezuite nu existau locuri pentru copiii lor și că prețul școlarizării era foarte ridicat. Astfel, trei sferturi din populație era analfabetă. În acest stat spiritual, nu se mai găsea nici cea mai mică urmă a dragostei lui Hristos pentru cei umili și săraci. Această proastă gestiune adăugată corupției, a întărâtat tot mai mult mânia poporului și a făcut să dea pe dinafară.

La Roma, papa, în calitate de rege al Statelor Bisericii, era orb la nevoile popoarelor și incapabil să conducă Statele. Poate că rațiunea l-a condus pe Leon al XII-lea să redea o deplină libertate iezuiților, care până atunci fuseseră interzișii. Spera că ei aveau să pună ordine în statul său prin severitatea guvernării lor. El a murit la 10 februarie 1829. Succesorul său, Pius al VIII-lea, a domnit puțin și a fost înmormântat la 30 noiembrie 1830. Un călugăr foarte sever și ultra modern urcă pe tronul papal sub numele de Grigore al XVI-lea. Asprimea și severitatea sa au făcut să se reverse mânia poporului.

[48] Schlosser, F. C. Weltgeschichte, Berlin, Band 16, p. 418

Societăți secrete au stabilit deja contacte cu revoluționarii din Franța, în special cu Lafayette. Insurecția a izbucnit la 3 februarie 1831 la Modena, unde 40 de conjurați au vrut să se debaraseze de Duce, dar au fost trădați și înfrânți. Totuși, în fața mâniei poporului, Ducele a trebuit să fugă și a căutat protecție la Mantua. La Bologna, o comisie a poporului și-a asumat guvernarea. S-a format o gardă civilă și s-a proclamat libertatea în Italia. În locul insignelor papale, s-a înălțat în toate provinciile Statelor Bisericii drapelul italian "alb-verde-roșu."

La Civita Vecchia, un vapor era pregătit de plecare, pentru a-l pune în siguranță pe papă. La 26 februarie, la Bologna s-a reunit o adunare legislativă pentru cele zece provincii ale Statelor Bisericii. Avocatul Vicini a fost numit prim președinte. S-au promulgat noi legi fiscale, s-a ordonat mobilizarea generală, s-a instituit serviciul militar obligatoriu pentru toți bărbații între 18 și 50 de ani.

Papa a trimis Austriei o chemare în ajutor, pentru a-și salva Statul pe cale de a se prăbuși. Trupele austriece au sosit la 3 martie și au înaintat victorios contra armatei insurecției. Un armistițiu a fost încheiat pe 19 martie. Totuși Franța se găsea de partea insurgenților și amenința cu intervenția militară contra Austriei. Datorită acestui fapt, la 2 iulie, austriecii s-au retras. Papa căuta cu disperare să-și adune o armată, chiar din criminali și din bande de tâlhari. Garda civilă a fost învinsă. Trupele papale au bântuit cu o cruzime de neimaginat.

"La Cesena, la Forli, papiștii au făcut ravagii în felul lor caracteristic, fără motiv și fără distincție între cei nevinovați și cei vinovați. Ei au ucis și jefuit, iar furtul vaselor sfinte din biserici nu le-a pus nici o problemă."

Cardinalul Albani s-a văzut obligat să trimită mesageri la austrieci, în Lombardia, pentru a primi sprijin. La 28 ianuarie, austriecii au fost întâmpinați ca salvatori de către populație, intrând pentru a doua oară în Bologna. Trupele papale, a căror intrare a fost întâmpinată cu excremente și înjurături, au rămas închise în cazărmi; nici un soldat papist nu era sigur de viața sa, nici măcar printre oamenii dezarmați.[49]

[49] idem, p. 423

În înțelegere cu Austria, Franța a trimis și ea trupe și a ocupat Ancona. Rezistența gărzilor civile a fost zdrobită, dar rezistența națională înflorea în societățile zise secrete. Doi bărbați erau instigatorii acestora: Lafayette în Franța, iar în Italia Giuseppe Mazzini, născut la 28 iunie 1805 la Genova, fondator în anul 1832 al unei noi alianțe, căreia i-a dat numele de "Tânăra Italie."

Dominația preoților în Statul nou instalat era mai puternică decât înainte. Partizanii lor erau "sanfediștii" și mercenarii elvețieni care menținеau ordinea în Stat. Cardinalul secretar de stat al papei a adresat o scrisoare secretă tuturor judecătorilor din țară, cerând aplicarea celor mai mari pedepse pentru liberali, fără a dovedi clemență.

Sub protecția trupelor franceze, comisarul apostolic stabilea un guvern de tranziție

Metternich a descris marea urgie astfel: "Ei au de-a face cu cel mai prost guvern din toată Europa!"[50] Preoții domneau mai rău decât înainte, mercenarii elvețieni menținеau ordinea. Cei care aveau convingeri liberale au fost urmăriți cu pedepsele cele mai grele. O nouă încercare de insurecție a fost înecată în sânge.

De când lordul Macauley călătorise în Italia, în 1838, situația se degradase și mai mult. După cum scrie Macauley în scrisorile sale, iată rezultatul: "Corupția se întâlnește în toate funcțiile oficiale... cred că Statele Bisericii sunt cel mai prost guvernate din lumea întreagă; și prostia poliției, corupția funcționarilor, mizeria țării se impun atenției călătorului cel mai indiferent."[51]

În acest timp, Mazzini a convocat în 1832 la Genova, o nouă alianță, "Tânăra Italie." Alianța sa secretă privea, în cele din urmă, întreaga Europă și a fost botezată "Tânăra Europă." Din aceasta făceau parte nu numai "Tânăra Italie" ci și aliențele secrete: "Tânăra Franță", "Tânăra Germanie", "Tânăra Polonie", "Tânăra Elveție" etc. Mazzini însuși aparținea alianței secrete a "Iluminaților", care trebuia să cucerească din ce în ce mai multe poziții cheie, nu numai în Europa, ci și în lumea întreagă. Programul lor consta în a stabili un Guvern Mondial și a suprima

[50] idem, p. 544)
[51] Peter de Rosa, p. 163

orice autoritate ecleziastică în lumea întreagă. Astfel, curentele revoluționare din Europa, inclusiv cele din Statul biserică, se îndreptau împotriva dominației Romei, care, în ceea ce o privește, era în înțelegere secretă cu casele regente europene. Astfel s-a împlinit cuvânt cu cuvânt profeția Domnului Isus Hristos din Apocalipsa cap. 17 (vezi anexa A).

În acest text, Isus prezice că Biserica se va îndepărta de El și se va alia cu regii pământului. El califică această situație drept adulter și depravare. El a profetizat, de asemenea, că țările europene, sub simbolul celor zece coarne, se vor ridica cu Statele Bisericii - desemnată cu simbolul unei fiare - împotriva Romei și vor smulge papalității orașul Roma. De aici înainte a început împlinirea profeției Domnului Hristos, revoluțiile în Europa și în Statele Bisericii au devenit o realitate dar, protejată de trupele franceze, Roma stătea încă solid în mâinile papei. Totuși, continuarea profeției din Apocalipsa 17 începea, încet, să se pregătească: a doua revoluție în Statele Bisericii.

Trei grupări caracteristice s-au cristalizat cu ocazia primei revoluții în Statele Bisericii. Prima era constituită din liberali, care voiau să oprească proasta conducere a papei, printr-o revoluție. A doua grupare era constituită de conservatori, care de asemenea, voiau să împiedice această conducere prin arme politice. A treia grupare nu apăru în public. Este vorba de bărbați și femei care l-au ales pe Isus ca model de viață. Ei erau îndurerați atât de cruda dominare a papei cât și de omorurile și jafurile războiului civil survenit în statul lor.

Ei se rețineau cât puteau de bine de la acest război, știind că nu poți învinge un rău prin altul. Pot fi numiți "cei tăcuți din țară." Însuși Isus îi desemnează în profeția Sa despre războiul civil din Italia, în cap. 18 al Apocalipsei prin "poporul Meu", pentru care El rezervă un mesaj deosebit pentru evenimentele viitoare, care sunt prezise în cap. 18.

REVOLUŢIILE EUROPENE DE LA 1848

Sub protecția trupelor franceze care ocupau toate Statele Bisericii, papa Grigore al XVI-lea domnea cu o duritate și o severitate extreme. Pretutindeni, spionii erau ocupați să descopere grabnic pe cei care erau bănuiți a fi revoluționari, pentru a-i arunca în închisoare. Se închideau

în temnițe conspiratorii patrioți, dar pentru un prizonier, se ridicau alți zece noi.[52]

Puțina înțelegere a papei îmbătrânit deasupra epocii sale, este demonstrată și de interdicția sa împotriva căilor ferate. El le desemnă ca pe "o lucrare a diavolului" în Statele Bisericii.[53]

Două grupări s-au format în Statele Bisericii, printre naționaliști sau conjurați. Radicalii, sub conducerea lui Mazzini, atâțau ura poporului. Cei mai moderați sperau la un ajutor din partea Franței sau Angliei contra regimului de teroare al papei. Cele două grupări nu vedeau decât violența pentru a ieși din această situație de disperare națională.

Totuși, nu vrem să-i lăsăm deoparte pe "cei tăcuți din țară" care, în locul războiului și sângelui, preferau o soluție pașnică de negociere și de convingere a adversarilor. Comportamentul lor a fost cu siguranță marcat de spiritul Domnului Isus Hristos care, în calitate de Creator și Mântuitor, îi înconjoară pe toți oamenii cu o dragoste eternă și dorește pentru fiecare ce este mai bun. Totuși, această opinie a pacifiștilor era mai mult sau mai puțin retorică. Dacă ar fi cunoscut mai bine profețiile Domnului Isus Hristos din Apocalipsa, ei ar fi putut să-și dea seama că Isus Hristos clasase imperiul papei printre fiarele nesăbuite, simbolizând imperiul lumii. Pe cât este de imposibil să faci pe un animal să admită ceea ce este rezonabil, pe atât nu-l poți face pe papă să înțeleagă să-și abandoneze setea de putere. Tocmai această sete de putere, pusă în opoziție cu umilința lui Hristos, a fost desemnată drept apostazie. Soția Sa - simbol al Bisericii Sale - se îndepărtase de El și se aliase cu regii acestei lumi. Isus denunța aceasta ca pe un adulter, Biserica Sa devenise o prostituată. S-a lăsat luată. Avea relații cu toate guvernele europene și nu a fost nici o țară catolică sau protestantă în care Biserica să nu fi devenit o Biserică a Statului. Tronul și altarul formau o uniune fatală, contrară voinței lui Dumnezeu.

"Cei tăcuți din țară" care, în toată Europa au recunoscut această situație ca o desfășurare anticreștină, nu aveau dreptul să o exprime sus și tare. Pretutindeni erau spioni și urmăritori care îi acuzau. A fost

[52] Schlossers Weltgeschichte, vol. 16, p. 546
[53] idem, p. 546

deosebit de periculos pentru acei oameni cu spiritul sincer, din țările catolice și mult mai periculos pentru cei din Statele Bisericii. Cel care era bănuit că nu este fidel Bisericii, era acuzat și torturat de Inchiziție. Cel care nu semnala un suspect, prin această tăcere, era destinat aceleiași pedepse. Acesta era motivul pentru care mulți se retrăgeau în munți sau se expatriau.

Mazzini a jucat un rol hotărâtor în eliberarea Italiei. Născut în 1805, la Genova, el a murit la vârsta de 67 de ani, la Pisa. Când în 1830 revoluția a eșuat, el nu a abandonat, ci a creat alianța secretă, deja amintită "Tânăra Italie", la care a aderat generalul Garibaldi, căpetenia militară a revoluției.

În 1846, un nou papă a fost ales, sub numele de Pius al IX-lea. Cancelarul Austriei, Metternich, care a dominat Europa timp de 40 de ani, a emis despre el o judecată usturătoare, care nu era chiar falsă: "Afectuos, slab de spirit și total lipsit de minte." A început în 1846 cu reputația de liberal. În casa strămoșilor săi, se spunea că până și pisicile erau naționaliste. Abia instalat pe tron, el a acordat o amnistie pentru prizonierii politici. În aproape toată peninsula, diferite categorii de persoane au avut impresia că Cel Atotputernic are, în sfârșit, grijă de ele. A săvârșit El o minune și le-a trimis un papă liberal, care avea să reușească să reunească cele 8 regiuni disparate, după cum sperau toți? Cineva remarca: "Contez pe Dumnezeu pentru ca papa să nu-și dezamăgească pisica familiei." Italienii se plângeau de mult timp că Dumnezeu nu avea intenții bune pentru țara lor, de obicei atât de plăcută, mângâiată de mare: în nord munți de netrecut, doi vulcani în sud și, cel mai amenințător, un papă chiar în mijloc. Doi ani de pontificat l-au transformat pe Pius... În timpul acestor doi ani de exil (la Gaeta), el a învățat să-și regrete toate simpatiile de stânga și a devenit unul dintre cei mai fermi reprezentanți ai liniei dure...

Când Pius, câțiva ani după aceste amare experiențe, a fost rugat să devină șeful unei Federații italiene, a refuzat categoric. El era contra oricărei forme de libertate și de schimbare a Constituției. Singurul său scop a fost să-și păstreze, ca monarh absolut, regiunile pe care le stăpânea, fără ca cineva să se amestece.

Acest Stat Biserică... a fost în timpul său de două ori mai mare decât pământul sfânt, cu o populație de aproape trei milioane de persoane. De

când Biserica încercase să-l câștige pentru cauza sa, după plecarea lui Constantin spre Bizanț, activitatea sa a fost de a corupe și a-i paraliza misiunea spirituală. În sec. al XIV-lea, De Mussi scria:

"Din vremea lui Sylvestru, nenumărate războaie au fost consecințele puterii secularizate. Cum este posibil să nu fi existat niciodată un papă bun, care să fi încercat să oprească toate aceste rele, și de ce a fost necesar să se poarte războaie pentru niște posesiuni efemere?" [54]

În preajma anului nou 1847/48, un nou val de mișcări revoluționare din sudul Italiei au zguduit ansamblul Statului Italian. "Desfășurarea revoluției italiene a luat o formă evident mai furtunoasă decât aceea care se cunoscuse în Germania. Din cauza inevitabilei coliziuni cu Austria, ea va degenera imediat într-un război de Stat."[55]

La 22 martie 1848, armata națională cu al său cuvânt de ordine "Italia fara da se" (Italia se eliberează singură), reușește să elibereze Milano și Veneția de sub dominația austriacă. Mazzini putea, în sfârșit, să-și realizeze planul unei Adunări constituante care, ca singură instituție revoluționară, putea să completeze unitatea națională italiană și să ia locul diferitelor guverne de Stat.[56]

La 15 noiembrie 1848, ministrul papal Rossi, a fost asasinat la Roma. Săptămâna următoare, papa a fugit în sutana neagră și cu ochelari de culoare închisă, în fortăreața Gaeta, lângă Neapole. La Roma s-a format o Adunare constituantă romană, ca bază a unei Adunări naționale italiene. La 30 aprilie 1849, Garibaldi i-a bătut pe francezi la poarta San Pancrazio. Apoi, la 9 mai, i-a înfrânt pe napolitani lângă Palestrina și la 11 mai a intrat în Roma, în aclamațiile Italiei întregi. Acum Italia era eliberată de tutela papei. Roma devenise capitala Italiei.

Se pare că profeția Domnului Isus Hristos din Apocalipsa 17,16 avea să se împlinească de acum înainte: "Cele zece coarne și fiara o vor urî pe prostituată, îi vor scoate hainele, o vor dezgoli, carnea i-o vor mânca și o vor consuma prin foc." Cele zece coarne simbolizând puterile europene și fiara, imagine a Statelor Bisericii (vezi Anexa A) o urăsc pe femeie, Biserica romană. Aceasta s-a împlinit textual prin această

[54] Peter de Rosa, idem, p. 162
[55] Propylaen Geschichte Europas, vol. 5, p. 44
[56] idem, p. 44

revoluție. "Ei o vor face pustie". Ea trona mai înainte ca o călăreață pe fiară. Acum ea este azvârlită de pe șa și se trezește singură. "Carnea i-o vor mânca". Acest simbol este explicat în Daniel 7,5, în care carnea unei regiuni sau forma unui regat cucerit de dușmani va fi, pentru a spune astfel, mâncată. Efectiv, în timpul revoluției, tot teritoriul îi este luat Bisericii și cucerit pentru noul Stat italian, ea este "mâncată". Orașul Biserică, Roma, "va fi consumat prin foc". Focul războiului i-a luat papei reședința. Roma, ca sediu al papei, nu mai exista.

Cel care vede în ocuparea Romei împlinirea definitivă a cestor profeții ale Domnului Isus Hristos, în primul rând s-a înșelat. De la Gaeta, papa a chemat cu disperare pe francezi în ajutor.

O armată franceză a mers spre Roma. Trupele lui Garibaldi au fost învinse. La 3 iulie, francezii intrau în Roma. Căderea Romei papale și stăpânirea Tinerei Italii, Noua Italie, nu durase decât trei luni. Papa s-a întors la Roma și sub protecția armatei de ocupație franceză, și-a reluat activitățile guvernamentale. Roma avea să rămână neatinsă, în ciuda profeției? Cuvântul profeției lui Hristos nu avea să-și găsească o împlinire totală? Așa părea să fie.

Revoluția de la 1848/49 nu privise numai Statele Bisericii, ci a fost o revoltă europeană împotriva dominației "Tronului și Altarului." Este exact ceea ce prezisese Domnul Isus Hristos. Nu numai fiara, statul terestru al papei se va ridica împotriva Romei ci și cele zece State europene, cele zece coarne. În revoluțiile europene, dușmanul comun a fost întotdeauna Biserica. Nici Altarul, nici Tronul nu au servit poporul, cum s-ar fi putut spera de la instituții rânduite de Dumnezeu. Ambele au oprimat și aservit poporul, i-au exploatat forțele și i-au călcat în picioare libertatea. Biserica și-a susținut prinții. Acum ea era lovită de ura celor oprimați.

> Revoluția, această mare tresărire spre eliberare a omenirii, salutată la început cu entuziasm în Germania, DECLANȘATĂ DE RELIGIE DAR FIIND ÎMPOTRIVA EI, a condus la domnia teroarei iacobine...

Tendința spre autoritatea de stat conduce la alianța "TRONULUI CU ALTARUL." Religia primește o funcție politică fundamentală: Bisericile sunt considerate drept sprijinul necesar al autorității și numai ele dau legitimitatea necesară autorității... "TRONUL ȘI ALTARUL" nu este un cuvânt de ordine specific german, el este, în general, european.

Scopurile unei mișcări revoluționare: "se vrea ca nemții să fie, în felul 'lor', conduși la Dumnezeu, să se distrugă ipocrizia popimii și a iezuiților, să se purifice religia, să reconcilieze omenirea în spiritul timpului prin dragoste și libertate, să o reconcilieze în spiritul actual, adică să fie marcat de ANTIROMANISM." Liberalii și radicalii și-au pus multă speranță în această mișcare ce trebuia să slăbească BISERICA ROMANĂ, refugiu al reacțiunii.

"Tendința sec. al XIX-lea vizează, în mod global, separarea Bisericii de Stat."[57]

Flacăra revoluției s-a întins de la o țară la alta. Franța, Italia, Germania, Polonia, Anglia - care a fost alături de mișcarea națională italiană, Spania, Portugalia, în care Inchiziția a acționat cu cea mai mare turbare, nici chiar țările de Jos și Elveția nu au fost cruțate de aceasta. Dacă scopurile revoluției n-au fost atinse în toate țările, ea a avut totuși o contribuție importantă în formarea de State naționale și, mai mult sau mai puțin, în alcătuirea constituțiilor democratice.

SFÂRŞITUL STATELOR MILENARE ALE BISERICII

Pius al IX-lea a fost rugat să recunoască mișcărea de eliberare a regelui Victor Emmanuel și a contelui de Cavour, să renunțe la puterea sa temporară și să devină șeful spiritual al noii Italii.

"În 1862, el a primit o petiție semnată de 12.000 de preoți. Ei o implorau pe sanctitatea sa să recunoască semnele timpului. Roma trebuia să devină capitala noii Italii. Nu ar vrea el să pronunțe un cuvânt de pace?" Reacția lui Pius al IX-lea a fost să-i disciplineze pe acești rebeli - pe fiecare în parte.[58]

Este remarcabil că acești 12.000 de preoți au recunoscut "semnele timpului." În Matei 24,33, Isus a vorbit clar și detaliat despre semnele de dinaintea întoarcerii Sale și își prevenise discipolii: "Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape,

[57] Nipperdey Thomas, Deutsche Geschichte von 1800-1866, München 1993, p. 403-415
[58] idem p. 163

la uși." În Apocalipsa 17 s-a prezis că i se vor lua papei Statele Bisericii și orașul Roma. Acum a sosit ceasul. Isus a reproșat fariseilor: "Și dimineața, ziceți: 'Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roș-posomorât.' Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?" Matei 16,3-4

"În 1870 numai Rusia țaristă avea un guvern mai rău decât cel al Statelor Bisericii. Nu exista libertate de gândire sau de exprimare, nici alegeri. Cărțile și ziarele erau cenzurate. Evreii au fost închiși în ghetouri. Justiția era un leu orb și flămând. Se poate spune deschis că era un stat polițist sub pavilion papal, cu spioni, inchizitori, represalii, poliție secretă și execuțiile pentru delicte minore erau la ordinea zilei.

O mică oligarhie clericală, coruptă, imorală și strâns unită, domnea, cu un toiag de fier, în numele sanctității sale."[59]

Din 1859 se împlinea, în etape, ruina și căderea statelor milenare ale bisericii. În 1860, Garibaldi s-a îmbarcat la Genova cu cei 1.000 de conjurați ai săi, a debarcat în Sicilia și i-a învins pe cei 20.000 de soldați ai regelui celor Două Sicilii, al cărui regat avea capitala la Neapole. Cu sprijinul regelui Victor Emmanuel de Sardinia, el a pus stăpânire și pe Neapole. Astăzi un monument înalt care îl reprezintă, împodobește "Piața Garibaldi" la Neapole. În 1861, regele Victor Emmanuel a devenit regele Italiei. Garibaldi a ocupat atunci Statele Bisericii și a mers asupra capitalei, Roma. Armatele sale au fost prea slabe în fața trupelor franceze de ocupație; el a fost bătut și a trebuit să fugă. Dintre provinciile sale, papei nu i-a rămas decât regiunea Lazio cu orașul Roma, pe care Franța o proteja. În acele zile s-a împlinit, cu precizie meticuloasă, prezicerea Domnului Isus Hristos din Apocalipsa și anume că i se vor smulge papei toate teritoriile, adică, în cuvântul profetic: "carnea i-o vor mânca."

Dar, se părea atunci că judecata asupra Romei papale avea să fie întârziată. Contele Cavour a încheiat un acord secret cu împăratul francez Napoleon al III-lea, care își întindea mâna protectoare asupra papei. Napoleon și-a descoperit intențiile de a crea un regat al Italiei de centru și un altul al Italiei de Sud și să-l restrângă pe papă la Roma și la un loc

[59] idem, p. 162

de onoare în noua Uniune Italiană.[60]

Pius al IX-lea trebuia să devină președintele Confederației italiene. Dar Napoleon se străduia zadarnic să-i facă să înțeleagă, pe prințul preoților și partizanii săi francezi, noua stare de lucruri... Într-adevăr, șeful creștinătății trebuia să rămână suveran și pentru aceasta orașul Roma îi era suficient.

"Cu cât vor fi mai restrânse Statele papei, cu atât va fi mai mare suveranitatea voastră"... Împăratul a scris șefului preoților și îl grăbi să accepte președinția Uniunii italiene...

"Încântător" a ridiculizat Pius al IX-lea, "minunat,... dar nu primesc Confederația sa."[61]

Politica lui Louis Napoleon în Italia era confuză încă de la început. Din 1849, el apăra Statele Bisericii pentru a fi pe plac supușilor săi catolici; din 1855 el voia "să facă ceva pentru Italia", ceea ce însemna să ajute la realizarea naționalismului italian. Cele două obiective erau contradictorii precum focul și apa. Nu că ar fi fost rău în sine sfatul pe care el îl dădea de acum înainte papei, de a renunța de bună voie și de a se reconcilia cu Noua Italie. Dar, pe cât de perimată era sclavia în Statele Unite, pe atât de perimată era dominația Habsburgilor în Italia de Nord și la fel de perimate erau, în alt mod, și Statele Bisericii. Astăzi știm că pierderea lor a fost o fericire pentru Biserică, dar suntem mirați că oamenii de acum 100 de ani, suspuși și inteligenți nu puteau să vadă aceasta. Oricum, ei nu o vedeau.[62]

Cu siguranță că Franța avea puterea să execute planul cu Pius al IX-lea, protejatul său, totuși istoria a luat o altă întorsătură. Și aceasta este exact ceea ce a prezis Domnul Isus Hristos în profeția Sa. Profeția spune dinainte ce se va întâmpla cu adevărat în istorie, ceea ce vor face cu adevărat oamenii și națiunile. Ea este prezicere și nu predestinare. Oamenii sunt liberi în deciziile lor, căci numai în libertate ești capabil să iubești și, înainte de toate, să iubești pe Acela care este dragostea în persoană, Isus Hristos. Celor care Îl iubesc, El ar vrea să le arate adevărul în privința viitorului,

[60] idem, Propylaen, vol. 5, p. 90
[61] idem, Propylaen, vol. 5, p. 540
[62] idem... p. 541

pentru a le întări încrederea în El și pentru a-i avertiza asupra pericolelor.

Anul 1870 a adus, în cele din urmă, împlinirea definitivă a profețiilor Domnului Isus Hristos despre soarta Romei. În ultimele șase luni de viață, Cavour încercase imposibilul pentru a-l face pe Pius al IX-lea să abandoneze de bună voie dominația sa terestră, dar el a arătat o tot mai mare și tragică rezistență. Cum putea noua Italie care moștenise, în cele din urmă, modelul său etatizat de la Revoluția franceză, să renunțe la marele său simbol, Roma? Se putea spune că papa, în ceea ce-l privea, a putut să renunțe la dominația terestră deoarece o importantă parte a clerului italian l-a determinat la această renunțare. Totuși, măreția bisericii romane de-a lungul veacurilor constă în rezistența ei de a asimila inovațiile și Pius al IX-lea a fost un reprezentant autentic al tradiției.

Într-o Europă, jumătate pe cale de reconstituire, jumătate câmp de bătălie, în zgomotul transformărilor liberale și naționale, Pius al IX-lea a trimis în decembrie 1864 "Sylabus al principalelor greșeli ale timpului nostru", un document conștiincios pregătit vreme de câteva decenii. El condamna știința materialistă, toleranța, filozofia speculativă și libera gândire, socialismul, naționalismul, pretenția statului modern; el a desemnat a 18-a greșeală și ultima, ca fiind cea mai mare, credința potrivit căreia papa ar putea să se reconcilieze cu progresul, cu liberalismul și cu civilizația modernă și că își lua obligația să fie în acord cu acestea.[63]

DOGMA INFAILIBILITĂŢII PONTIFICALE

Primul conciliu al Vaticanului a fost convocat la 8 decembrie 1869. Scopul era publicarea dogmei infailibilității papale. Observatorii au fost de părere că aceasta era nu atât o declarație religioasă, cât mai curând politică. Papa, care era pe cale să piardă Statele Bisericii, voia să fie un monarh absolut în țară unde, cel mai puternic monarh nu putea să-i smulgă acest titlu. Aspirația către o putere absolută nu s-a stins; ea trebuia să continue în domeniul adevărului.[64]

Pe durata de un an a acestui conciliu, din cei 1050 de episcopi cu

[63] idem, p. 544)
[64] De Rosa, idem, p. 169)

drept de vot, numai 774 dintre ei s-au prezentat la 18 iulie 1870. Aceștia mai erau doar 535 și, la sfârșitul conciliului din 1 septembrie 1870, nu mai rămâneau decât 104 episcopi. 14 din cei 19 episcopi reuniți au fost contra dogmei infailibilității. 56 de episcopi, apoi, încă 60 dintre ei, au părăsit orașul Roma, înainte de vot.[66]

532 de episcopi erau reuniți în transeptul nordic al bisericii Sfântului Petru. 300 dintre ei erau episcopi titulari sau funcționari la Vatican, trăind la Roma pe cheltuiala papei. În semn de protest, 140 de episcopi nu au participat la conciliu. Două treimi din episcopii americani erau contra noii dogme. Episcopii germani l-au implorat în genunchi pe Pius al IX-lea să nu publice această dogmă. Papa a refuzat să "asculte opoziția și a afirmat că este în mod exclusiv purtătorul de cuvânt al Duhului Sfânt."[67] Episcopii germani nu s-au prezentat în semn de protest și s-au întors la ei acasă.

Simpla cifră a opozanților dovedește că Biserica nu era chibzuită în luarea unei decizii copleșitoare prin consecințele ei... Mulți considerau acest edict drept o gravă eroare.

Într-o ședință, episcopul Strossmayer, a spus fără ocol: "Acestui conciliu îi lipsește atât libertatea, cât și adevărul... Un conciliu care neglijează vechea regulă a necesității umanității morale și care începe să decidă prin majoritate asupra lucrurilor credinței și moralei, după convingerea mea intimă, își va pierde dreptul de a angaja conștiința lumii catolice ca o condiție a vieții veșnice sau a morții."[68]

Punctul principal al discuțiilor care s-au desfășurat sub cupola bisericii Sfântul Petru, a fost cuvântul biblic raportat în Matei 16, 8, care scris în latină cu litere aurite, strălucea pe cupolă: TU ES PETRUS ET SUPER HANC PETRAM AEDIFICABO ECCLESIAM MEAM - Tu ești Petru și pe această piatră îmi voi construi Biserica - ET DABO CLAVES REGNORUM COELORUM - și îți voi da cheile împărăției cerurilor.

Cu ocazia uneia din vizitele mele la Vatican, l-am întrebat pe un

[66] Schaff-Herzog Realenzyklopädie, vol. 5, p. 489
[67] idem, p. 167
[68] idem, p. 167

iezuit din serviciul de presă papal, de ce există două cuvinte diferite în această inscripție de pe cupolă; el nu a avut nici un răspuns. Unul din cuvinte este PETRUS, însemnând "piatră". Dar al doilea cuvânt este PETRAM, (forma acuzativă de la PETRA) însemnând "o stâncă, un masiv stâncos."

Dacă Isus voia să spună că Biserica Sa era întemeiată pe Petru, atunci ar trebui să se citească: HUNC PETRUM - acuzativ feminin, dar, se citește clar HANC PETRAM, acuzativ masculin. În consecință, Biserica nu este întemeiată pe "Petru", "piatră" ci pe "masivul stâncos" care este însuși Isus Hristos, stânca pe care Petru a mărturisit-o, lucru pentru care Hristos îl laudă și, cunoscând caracterul inconstant al discipolului Său, i-a dat numele de Petru, prima piatră din construcția a cărei temelie sau stâncă era Domnul Isus Hristos.

Astfel, Petru L-a înțeles pe Mântuitorul său și afirmă aceasta, fără greșeală posibilă, în prima sa epistolă, la cap. 2,6-8. STÂNCA ESTE HRISTOS! Dacă conciliul și-ar fi ridicat privirea spre cupolă, măcar o singură dată, atunci la citirea cuvântului sigur al lui Dumnezeu, toate discuțiile despre infailibilitatea papei ar fi fost inutile. Însuși Petru era supus greșelii și greșise în materie de credință și morală înainte și după răstignirea Domnului Isus Hristos. Dar el nu era decât o piatră în edificiul Bisericii lui Hristos, care era construită pe temelia sigură a lui Isus Hristos. Și Domnul Isus îl iertase din nou pe Petru. Cum putea așa-zisul său urmaș să meargă până la a pretinde să se așeze în locul lui Hristos, să se ridice el însuși ca o stâncă a temeliei și să-și revendice el însuși infailibilitatea lui Dumnezeu? În ochii mei, aceasta a fost o ispită a Diavolului, care voia să fie egalul lui Dumnezeu și care profita în acel moment de slăbiciunea bătrânului lacom de putere și așezat pe tronul papal, un om pe care Metternich îl desemna slab la minte și total incapabil, și pe care Montalembert îl numea chiar "idolul de la Vatican".[69] Totuși lucrurile și-au continuat cursul normal, agravându-se dramatic în același timp. În ciuda constatării fără echivoc a semnificației cuvintelor biblice ale lui Petru, episcopii participanți la conciliu discutaseră acest subiect timp de luni de zile.

[69] idem, p. 167

Circulau printre ei cinci opinii diferite despre sensul cuvintelor lui Hristos din Matei 16, 17-19:

1. Stânca este Domnul Isus Hristos.
2. Stânca este credința lui Petru în Hristos.
3. Stânca sunt apostolii.
4. Stânca este credința Bisericii în Isus Hristos.
5. Stânca este apostolul Petru.

În cele din urmă, episcopul Strossmayer a avut o intervenție remarcabilă, dar care a rămas fără efect:

> "Ceea ce mă surprinde cel mai mult și ceea ce evidența o dovedește, este chiar liniștea apostolului Petru. Dacă apostolul ar fi fost vicarul Domnului Isus pe pământ, ceea ce noi considerăm ca adevărat, cu siguranță că el ar fi trebuit să o știe; și dacă știa, de ce nu a acționat măcar o dată ca papă? Ar fi putut s-o facă de Rusalii, când și-a ținut prima predică, dar n-a făcut-o; ar mai fi putut să acționeze ca papă cu ocazia conciliului de la Ierusalim sau din Antiohia, dar nu a făcut-o; în plus, el nu a făcut-o nici în cele două epistole pe care le-a adresat Bisericilor. Dragii mei frați, puteți să vă imaginați un asemenea papă, dacă Petru ar fi fost papă?
>
> Pentru că nu găseam nici o urmă de papalitate în perioada apostolică, mi-am spus că voi găsi ceea ce caut în istoria Bisericii. Bun! V-o spun deschis, am căutat un papă *în primele patru secole,* dar *nu l-am găsit...*
>
> Voi rezuma deci totul și afirm că:
>
> 1. Isus le-a dat apostolilor Săi aceleași puteri ca și lui Petru.
> 2. Apostolii n-au văzut niciodată în Petru pe papa și nu recunoșteau în el pe stăpânul infailibil al Bisericii.
> 3. Petru nu se gândea câtuși de puțin să fie papă și că nu a acționat ca atare niciodată.
> 4. În primele patru secole conciliile recunoscuseră, cu siguranță, înalta poziție în Biserică a episcopului de Roma, din cauza orașului Roma, că ele îi recunoscuseră președinția de onoare, dar niciodată puterea juridică.
> 5. Sfinții părinți n-au înțeles niciodată pasajul celebru: "Tu ești Petru și pe această stâncă îmi voi construi Biserica", ca

însemnând că Biserica a fost construită nu pe Petru ci pe stâncă (non super petrum, ci super petram) adică pe mărturisirea de credință a acestui apostol.

Trag astfel din istorie o concluzie victorioasă, de bun simț cu bună intenție și cu o conștiință creștină, că Domnul Isus Hristos nu a dat lui Petru nici o domnie și că episcopii Romei nu ar trebui să fie căpeteniile Bisericii, iar ei au ajuns în această poziție pentru că au confiscat, unul după altul, toate drepturile demnității episcopale."[70]

Trebuie să remarc, de asemenea, că Petru nu a fost episcop de Roma timp de 25 de ani, după cum s-a admis în mod fals și că nu a suferit timp de șapte ani în acest oraș împreună cu apostolul Pavel. Ne este arătat în Epistola sa către Romani, cap. 26, 1-16, că Pavel nu îl cunoștea pe Petru ca prizonier împreună cu el și nici ca episcop al Romei. Este aceeași situație și în Epistola din captivitatea sa de la Roma, trimisă Colosenilor, cap. 4, 10-14; în toate saluturile sale el nu numește nici un papă sau un împreună cu el prizonier, pe nume Petru; el ar fi amintit acest detaliu, dacă în acea vreme Petru ar fi fost la Roma. Dacă Petru a fost papă, ar fi o contradicție cu faptul că el a trebuit să accepte o mustrare publică din partea lui Pavel (Galateni 2, 10-14), că a trebuit să-și justifice relația sa cu păgânul Cornelius (Fapte 11) și că Iacov a prezidat conciliul apostolilor de la Ierusalim.[71]

"Pentru fondatorii bisericii, credința lui Petru - sau Domnul în care crede Petru - este numită stânca și nu Petru. Toate conciliile de la Nicea din sec. al IV-lea până la cel de la Konstanz din sec. al XV-lea, au fost de acord în a-L considera pe Hristos drept singura temelie a Bisericii, adică stânca pe care se sprijină Biserica."[72]

"Istoricii admit astăzi că Petru a trăit la Roma cel mult trei sau patru ani. Nu există nici o mărturie că el a condus Biserica. La acestea trebuie să adăugăm o realitate surprinzătoare: numele lui Petru nu a apărut niciodată în primele liste ale episcopilor de Roma. După opinia lui Irineu, primul episcop de Roma nu a fost Petru, nici Pavel, ci Line. După Line,

[70] L. R. Kiepe, Katolische Glaubenslehren, Nürenberg, 1932, p. 9
[71] idem... p. 7
[72] de Rosa, p. 32

a fost Clement, ales de Petru... În toate scrierile sale, Eusebiu nu vorbește nici măcar o singură dată despre Petru ca episcop al Romei... Apostolii aparțineau întregii Biserici... A fi apostol nu permitea să fii apostol al unui singur loc."[73]

Întâietatea lui Petru este o pură invenție a Evului Mediu, ca și transmiterea funcției lui Petru către succesorii săi. Isus nu a vorbit niciodată despre aceasta. Petru nu a fost niciodată episcop de Roma, deci episcopii Romei nu au putut să moștenească de la el puterea de a lega și a dezlega. Această putere a cheilor avea o altă semnificație:

Isus a vorbit despre ea de trei ori. În Matei 16,19 lui Petru, apoi în Ioan 20,23 tuturor apostolilor, apoi întregii Biserici adunate în Matei 18,18. Acolo El explică ce voia să spună. În rugăciunea "Tatăl nostru", Isus distinge două feluri de păcate: păcatele împotriva lui Dumnezeu, pentru care noi trebuie să ne rugăm, "și ne iartă nouă greșelile noastre" și pe care Dumnezeu ni le iartă direct. Apoi Isus ne învață: "precum și noi iertăm greșiților noștri". Aceste păcate intervenite între oameni, trebuie să le iertăm noi înșine celor care ne-au greșit, dacă nu, Dumnezeu nu ne va mai ierta. Acum Isus declară în Matei 18,15: "dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta." Aici este vorba de păcatele comise de oameni împotriva altor oameni, iar nu de păcatele omului față de Dumnezeu și pe care numai Dumnezeu le iartă.

Și Isus explică ceea ce trebuie să se facă acum: o explicație personală. Dacă aceasta nu servește la nimic, trebuie doi sau trei mediatori. Dacă aceasta nu dă rezultate, atunci trebuie adus în fața adunării Bisericii. Dacă păcătosul refuză să se scuze, atunci adunarea reunită trebuie să-l excludă din comunitate, "căci ceea ce veți lega pe pământ va fi legat și în cer și ceea ce veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în cer." Acestea sunt atât de simple și clare, încât și un copil le poate înțelege. Este o curiozitate și o tragedie a istoriei faptul că episcopii participanți la conciliu nu au înțeles cuvintele lui Hristos. Singura explicație este că puterea orbește. "Orice putere tinde spre pervertire; puterea absolută pervertește în mod absolut", scrie lordul Acton într-o scrisoare către episcopul Mandell Creighton în 1887.[74]

[73] idem, p. 20

Episcopul Strossmayer voia să-i facă pe participanții la conciliu să înțeleagă că principiul de vot în materie de adevăr este deja un act de pervertire. Desigur, votul este un principiu democratic, majoritatea decide și minoritatea se supune. Scrutinul se poate face printr-o decizie a poporului sau prin reprezentanți ai poporului, deputați și, în situații speciale, prin preoți și episcopi ca păstrători ai poporului Bisericii. Alcătuirea acestui comitet, modul de a vedea lucrurile al președintelui acestui comitet cât și felul în care el îl pregătește sunt esențiale.

Aici se poate vedea cu ușurință că o dictatură ascunsă, un democratism sau dictatura democrației să ia locul democrației. Și dacă acest comitet este condus cu iscusință, atunci zece oameni proști pot pune în minoritate un om cu judecată. Episcopul Strossmayer voia să pună în discuție nu numai metoda votului, dar și conținutul votului.

Este nu numai o monstruozitate, ci și o blasfemie să votezi asupra a ceea ce Dumnezeu a declarat clar și limpede sau asupra a ceea ce este un adevăr fundamental, ca de exemplu, diferența între lumină și întuneric sau asupra faptului că stelele se găsesc pe firmament etc. A vrea să votezi pentru a ști dacă toate acestea sunt adevărate sau nu, este pur și simplu o stupiditate. Dacă Dumnezeu a vorbit despre cele zece porunci ale Sale, atunci normele Sale pornesc din dragostea Sa și numai pentru binele nostru și ele nu mai sunt supuse deciziei noastre pentru a ști dacă sunt adevărate sau false. Acestea sunt legi morale care sunt tot atât de indiscutabile și de neschimbat ca și legile naturii. Este ordinea creației divine, conformă cu regulile dragostei Sale, cu dreptatea și cu harul Său, într-un cuvânt, intangibilă atât în detaliu cât și în ansamblu: "Este mai ușor să treacă cerul și pământul, decât să cadă o singură frântură de lege." (Luca 16,17). La fel spun și cuvintele lui Isus: "Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (Matei 24,35) Ele sunt spuse cu dragoste și sunt expresia dragostei lui Dumnezeu în Isus Hristos, dragostea Sa totală, și vor fi înțelese și trăite de o inimă omenească plină de dragoste pentru Dumnezeu.

La fel au stat lucrurile despre adevărul privind așa zisa funcție a lui Petru în Matei 16, 17-19. Petru a înțeles cuvintele pline de dragoste ale

[74] idem, p.13

lui Isus, el a exprimat aceasta și în scris: "Hristos este stânca, este temelia pe care El Își construiește Biserica. Eu, Petru, cu caracterul meu schimbător, nu pot fi acum decât o piatră care este fixată pe această temelie. Aceasta mi-a promis Hristos, pentru a mă consola și a-mi întări credința mea slabă, nu numai mie, ci și vouă, ca pietre vii", El oferă același lucru fiecărui credincios (1Petru 2,4). În ceea ce-i privește pe conducătorii Bisericii, eu nu sunt deasupra lor, așa cum nici ei nu sunt deasupra mea ci "prezbiter împreună cu ei", pe aceeași treaptă cu ei și cu aceeași autoritate ca ei (1Petru 5,1).

Este de prisos să votezi pentru a ști dacă acestea sunt adevărate, ba mai mult, înseamnă neîncredere față de Petru și față de Autorul Sfintelor Scripturi și al Duhului Sfânt, Duhul Adevărului (Ioan 16,13). Astfel, votul conciliului este o blasfemie, o calomnie la adresa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, se citește mai întâi în public dogma, după aceea se notează:

> "Când păstorul roman, șeful tuturor păstorilor, vorbește ex-chatedra, adică exercitarea funcției sale de păstor și de învățător al tuturor creștinilor, datorită celei mai înalte autorități apostolice pe care o deține și când el definește învățătura credinței și a moralei care trebuie crezută de ansamblul Bisericii, atunci, prin ajutorul promis de Dumnezeu prin persoana lui Petru, el este în posesia acestei infailibilități cu care Mântuitorul Divin voia să-și vadă înzestrată Biserica, pentru definirea învățăturii credinței și moralei; din acest motiv, asemenea definiții ale conducătorului roman, sunt inatacabile prin ele însele și nu din cauza aprobării Bisericii."

Astfel, Pius al IX-lea așează pe papă în locul lui Dumnezeu, în locul Domnului Isus Hristos, în limba greacă "ante" înseamnă "în locul lui." A fi "în locul lui Hristos" este, prin urmare, a fi "antichrist." Așa a fost aceasta înțeleasă și exprimată de numeroși buni creștini din interiorul și din afara Bisericii catolice.

Chiar în momentul în care papa a vrut să citească dogma cea nouă în biserica Sfântul Petru, o furtună violentă s-a abătut asupra Romei și a bântuit timp de o oră și jumătate, cu fulgere și tunete, cuprinzând biserica cu un întuneric total. Se aprinse o lumânare, care a fost ținută deasupra hârtiei, pentru ca papa să-și poată citi textul cu voce tare. La fel și

rezultatul votului nu a putut fi citit decât la lumina lumânărilor. Unii au văzut în aceasta un semn al cerului, mânia Celui Atotputernic, un întuneric spiritual, care trebuia să nu mai părăsească Biserica până la sfârșitul lumii.

Numai 451 de episcopi au votat prin "DA", cam jumătate din cei 1084 de participanți la conciliu (RGG nu citează decât 1050 - nota autorului) și mai puțin de două treimi din cei 700 de episcopi prezenți de la început.[75] Nici măcar jumătate din cei care aveau drept de vot nu au votat pentru noua dogmă, ceea ce, din punct de vedere democratic, a fost o decizie a minorității. Hans Küng scrie: "Papalitatea este contrară spiritului Evangheliei și poartă principala răspundere nu numai a schismei Bisericilor din răsărit ci și a Reformei protestante, ca și a încăpățânării Bisericii catolice."[76]

Tot conciliul ar fi putut să se prezinte diferit, dacă participanții ar fi urmat exemplul apostolului Pavel. El anunța Evanghelia oamenilor din Berea: "Acești iudei aveau sentimente mai nobile decât cei din Tesalonic; ei au primit Cuvântul cu mare grabă și cercetau în fiecare zi Scripturile pentru a vedea dacă ceea ce li se spunea era așa. Mulți au crezut." (Fapte 17, 11-12)

Cât de simplu este să recunoști Adevărul dacă cercetezi în Sfintele Scripturi ceea ce urmează:

1. Ce a învățat Isus Hristos?
2. Ce a făcut Hristos? Lucrările Sale Îi confirmă învățătura?
3. Ce au învățat apostolii?
4. Ce au făcut apostolii? Învățătura lor este confirmată de faptele lor?

Hristos nu a predicat niciodată întâietatea lui Petru și nu a acționat niciodată în consecință. La fel apostolii, inclusiv Petru, nu cunoșteau nimic din toate acestea și nu au confirmat-o niciodată prin faptele lor. Timp de mai bine de 1000 de ani, Biserica credea ceea ce era înscris cu litere aurite, deasupra mormântului lui Petru; Stânca nu este Petru ci Isus Hristos, pe care Petru îl mărturisise prin credință.

[75] A. B. Hasler, Wie der Papst unfehlbar wurde, Geleitwort von H. Küng, München, 1980, p. 150)
[76] idem, p. XXXVIII

Conciliul reunit deasupra mormântului lui Petru mai știa că acesta nu se odihnește sub acea piatră funerară: "La scurt timp după moartea lui Petru, osemintele sale au fost de mai multe ori transferate în locuri sigure... O capelă mică a fost înălțată deasupra mormântului, și a fost înlocuită în sec. al IV-lea de bazilica lui Constantin, care s-a menținut timp de 11 secole...

În urmă cu mai mult de 1000 de ani, s-a decis separarea de trup a capetelor lui Petru și Pavel. De atunci, aceste capete au fost păstrate la "S. Giovanni în Laterano," catedrala papei și Biserica mamă a creștinismului. Potrivit legilor vechi ale Romei și canoanelor teologiei catolice, rezultă că Petru nu a fost cu adevărat înmormântat în Domul Sfântul Petru, ci cu Pavel la Laterano. Conform unei maxime vechi, acolo unde se găsește capul, se găsește și mormântul."[77]

PROFEŢIA CĂDERII ROMEI

La puțin timp după conciliu, Vaticanul este atins ca un fulger de revoluție, care smulge papei ultima rămășiță a puterii sale terestre, orașul Roma. Armata națională a lui Garibaldi a încercat de trei ori să cucerească Roma pentru a face din ea capitala Italiei. În cele din urmă, ea a eșuat în fața superiorității armatei franceze de ocupație. În timpul războiului franco-german, trupele franceze au fost retrase. Papa nu putea conta decât pe mica sa armată. De Rosa povestește căderea Romei:

"Omulețul bătrân, cu părul alb și cu fața rotundă, a fost smuls din somn de lovituri de tun. Ferestrele s-au zguduit și patul său de fier s-a clătinat ușor pe dușumeaua de marmură. Obloanele încă mai erau închise, oricum el nu putea să-și privească ceasul pentru că era o dimineață întunecată de sfârșit de septembrie.

În acea clipă, ușa a fost împinsă. O siluetă subțire, în halat, cu o lampă aprinsă în mână, s-a închinat, a intrat și a căzut în genunchi. Omul întins în pat mormăi:

"Cât este ceasul?"

[77] idem, p. 30

“Puțin trecut de ora cinci, sanctitate.”

“Ei bine, iată că totul a început, Leonardo.”

Cardinalul Antonelli, experimentatul secretar de stat al lui Pius al IX-lea, își plecă capul.

“Și Cancelarul?” întrebă papa.

“Generalul acționează conform ordinelor sanctității voastre. El va opune rezistență de formă, pentru a demonstra că dușmanul nu este binevenit aici. Dar...”

Degetele lungi, deformate ale lui Antonelli se agitară pentru a demonstra că orașul avea să cadă în curând.

Bubuitul și urletul tunurilor se auzeau foarte clar, în timp ce sanctitatea sa se ocupa cu exercițiile sale devoționale. Bombe au căzut la mai puțin de o milă. Era fără dubiu un atac din două părți. Când a ajuns la mulțumiri, i s-a comunicat că principala forță era concentrată lângă Porta Pia, sub conducerea generalului Cadorna. 20 de apărători au fost uciși și 50 răniți. Acești tineri în primăvara vieții lor, morți inutil, au fost ultimele victime ale ambițiilor terestre ale papalității. Ambasadorii s-au reunit, dimineața în sala de audiență, cu vedere spre Fortăreața Îngerilor. Papa a arătat-o cu degetul și nu a spus nimic. Capitulare. Era în 1870. În timpul acestor 1500 de ani, nici un moment nu a fost mai amar decât acesta.”[78]

Profeția lui Isus din Apocalipsa 17,16 s-a împlinit total. Cele zece națiuni ale Europei și tânărul stat italian, asociat Statelor Bisericii, au smuls papei orașul Roma, au făcut Biserica solitară și au înghițit “orașul”, adică l-au înglobat în noul stat, drept capitală.

Potrivit cuvintelor Domnului Isus Hristos, spuse de îngerul Său, acestea urmau să rămână astfel până la sfârșitul lumii, “până ce cuvintele lui Dumnezeu se vor împlini.” (Apocalipsa 17,17)

Fortăreața Îngerilor, vechea fortăreață a papilor cu crenelurile sale, cu deschizăturile sale pentru proiectile, camera de tortură și groapa pentru victime, care ajungea direct în Tibru, sunt astăzi un Muzeu al Statului italian, o enormă construcție luxoasă, simbol al libertății și dreptății.

[78] idem p. 160)

Dar toate edificiile Romei sunt dominate de un palat monumental de marmură, “VICTORIANUM”, monument în onoarea lui Victor Emmanuel, regele Italiei.

CAPITOLUL 4

TRANSFORMAREA SECRETĂ A CREŞTINISMULUI

Cu pierderea orașului Roma, Pius al IX-lea, în calitate de "prizonier în propria casă", a supraviețuit numai câțiva ani revoluției de la 1870. El a murit la 7 februarie 1878. La 9 ianuarie, adversarul său, regele Victor Emmanuel al Italiei, a închis ochii și succesorul său, Umberto I a urcat pe tron.

La Conclav, Gioacchino Conte Pecci a fost ales papă și și-a dat numele de Leon al XIII-lea. Puterea politică dispărută prin pierderea Statelor Bisericii a fost compensată parțial de anvergura sa diplomatică, ceea ce i-a dat numele de "papă al păcii." În timpul disputei Spaniei cu Germania pe tema insulelor Caroline, el a fost numit arbitru de către Bismarck. Pretindea că este "părintele prinților și regilor", da, guvernator al globului pământesc; el a declarat într-o enciclică: "Noi avem pe pământ locul Celui Atotputernic." Scopul său a fost de a transforma fiecare Stat după modelul catolic. Împăratului Wilhelm al II-lea, care îi făcuse trei vizite le Vatican, i-a scris că orice persoană botezată în numele lui Isus Hristos, aparține papei. La aceasta, împăratul i-a răspuns că el era protestant și nu aparține decât lui Hristos. Dar lui Leon al XIII-lea nu-i plăcea deloc protestantismul.

> "În calitate de episcop de Perugia, în scrisoarea sa pastorală din 1863, el desemnase deja protestantismul ca fiind o ciumă, o erezie pestilențială, un sistem idiot, inconstant născut din orgoliu și din impietate. Pentru el, Luther era un sectar și un infam apostat, în sensul că l-a abandonat pe Hristos și Reforma însăși era o respingătoare doctrină eronată, o otravă nefastă, o rebeliune împotriva lui Hristos."[79]

Când Leon al XIII-lea a murit în 1903, Giuseppe Sarto i-a succedat pe tronul papilor, sub numele de Pius al X-lea. El a intrat în istorie nu

[79] Hermens/Kohlschmidt, p. 1228

numai ca un papă reformator, dar și ca participant la declanșarea primului război mondial, cu cele 10.000.000 de morți și 20.000.000 de răniți. După asasinatul de la Sarajevo, Austria intenționa o ripostă militară contra Serbiei. Atunci papa a intervenit.

> "Curia lasă să se înțeleagă că datorită ajutorului Austriei, ea dorea să-și întindă influența asupra Balcanilor, până în Turcia... Luarea de poziție a papei în criza din iulie: 'Papa aprobă o acțiune severă a Austriei contra Serbiei. Cardinalul secretar de stat speră, de această dată, că Austria va ști să-i țină piept. '

Un raport din aceeași lună: Papa și Curia văd în Serbia o boală care macină. Distrugerea acestui bastion (Austria) ar însemna pentru Biserică pierderea celui mai solid punct de sprijin în lupta sa contra ortodoxiei și, de asemenea, pierderea celei mai puternice avangarde a sa."[80]

Acest sfat a fost urmat de declarația de război a Austriei și aceasta a fost începutul primului război mondial. Pius al X-lea a murit în 1914 și a fost canonizat la 29 mai 1954. Lupta papală împotriva Bisericii ortodoxe a ieșit la iveală și în al doilea război mondial și a fost, mai târziu, la originea crudului război din Iugoslavia. Papa cel canonizat se temuse cel mai mult de o conspirație în interiorul Bisericii:

"El era papa, singura speranță și singura salvare pentru o lume bolnavă... El avea această speranță că Duhul îl va ajuta să salveze Biserica de la pericolele teribile care o pândeau din interior. O conspirație se deda dezordinii, în chiar inima Bisericii și era convins de aceasta. Teologi, cercetători ai Bibliei, toți erau legați cu puterile dușmane lui Dumnezeu, în perspectiva unei lumi post revoluționare. Singurul lor scop: să distrugă Biserica."[81]

Temerile unei conspirații în interiorul Bisericii catolice dar și în biserica protestantă nu erau lipsite de fundament. Vom vedea în continuare. Totuși Pius al X-lea nu bănuia că el trebuia să joace în aceasta un rol decisiv, dacă nu în timpul vieții sale, cel puțin, după cum mulți credeau, după moartea sa, sub forma unei fantome. Persoana sa a devenit jucăria puterilor funeste ale tenebrelor în una din cele mai mari mistificări ale istoriei.

[80] Karlheinz Deschner, Kirche und Krieg, Stuttgart 1970, p. 467
[81] De Rosa, p. 321

SPIRITISM LA VATICAN

Domnul Isus Hristos a prezis în Apocalipsa că prințul acestei lumi va reuși să intre în Biserică și să-i înșele pe conducătorii ei ca și pe întreaga lume.

Profesorul Rade de Marburg, publică într-un număr din "Christliche Welt" din 1932, un raport al părintelui iezuit Ludwig Bonvin, care se bazează pe mărturia autentică a zece ecleziaști.

> Raportul spune că: **"Papa Pius al X-lea apare la Vatican."** În urmă cu puțin timp, zece preoți germani și austrieci se găseau la Roma și trebuiau să obțină o audiență la sfântul părinte Pius al XI-lea. În timp ce așteptau în antecameră, ușa s-a deschis și în fața lor a apărut Pius al X-lea care murise de mai bine de nouă ani. Toți preoții au rămas fără voce, căci l-au recunoscut imediat. El s-a întors spre ei și le-a spus: *"timpurile de necazuri vor mai dura încă doi ani!"* După aceasta, el a dispărut.
>
> În timp ce preoții se aflau sub șocul acestei apariții, au fost chemați în biroul privat al papei, care, remarcând emoția lor i-a întrebat cauza. Unul dintre acei preoți a povestit ceea ce tocmai se întâmplase. Papa a răspuns atunci cu un ton calm: "Deci, a fost din nou aici!"

Nu numai papa Pius al XI-lea vedea aparițiile predecesorului său, dar un spirit care a trecut drept defunctul Pius al X-lea, s-a arătat viitorului său succesor, Pacelli.

> "La 19 februarie 1939, într-o zi deosebit de încărcată, Pacelli, după o ședință importantă, s-a dus în cabinetul său de lucru pentru a verifica câteva documente. După aceasta, și-a luat cartea de rugăciuni și, ca împins de o putere secretă, a mers din nou în biroul său pe care l-a încuiat cu cheia, cum făcea, de obicei, când avea vizite importante. Era o noapte întunecată, totul era scufundat într-o tăcere adâncă. Nu se auzea nimic altceva decât pașii gărzilor elvețiene și clipocitul celor două fântâni din piața Sfântul Petru. *Deodată încăperea lui Pacelli a fost luminată cu o lumină strălucitoare care creștea în intensitate. Pacelli a văzut silueta mult iubită și bine cunoscută a lui Pius al X-lea în veșmânt*

pontifical. Pius al X-lea a mers către el; Pacelli, foarte înspăimântat, nu a putut să spună alte cuvinte decât "sanctitate!" Pius al X-lea i-a spus: 'Da, dragul meu fiu, eu sunt! Cel Atotputernic mi-a acordat harul extrem de a-ți aduce vestea: peste puține zile, tu vei fi noul reprezentant al Domnului nostru Isus Hristos pe pământ, așa cum odinioară - deși nedemn - am fost eu. Evenimente îngrozitoare vor răscoli lumea în timpul pontificatului tău. Condu cu o mână viguroasă cârma Bisericii! Cel Atotputernic te va veghea, eu, de asemenea, voi veghea asupra ta. Tu vei fi singura consolare și singura speranță a milioane de ființe umane, care ți se vor adresa, plini de încredere. Cuvântul tău va alunga tristețea, va împiedica multe distrugeri, mai multe, poate, decât am reușit eu să temperez. Astfel a decis acum Providența, ca și în trecut: un alt slujitor al lui Dumnezeu, mai bine pregătit să țină piept furtunii care se va abate asupra omenirii, va conduce Biserica Sa. *Și acest slujitor al lui Dumnezeu vei fi tu, fiule! Domnul să te binecuvânteze!"*

Apoi, Pius al X-lea a dispărut. În acea noapte, Pacelli nu a reușit să închidă ochii. A doua zi dimineață, la ora șase el stătea în fața altarului lui Dumnezeu aducându-i mulțumiri și după aceea a coborât spre grotele vaticane, la mormântul lui Pius al X-lea. De acolo, el a mers la mormântul provizoriu al lui Pius al XI-lea cerându-i acestuia protecție și sprijin.[82]

Prezicerile acestei apariții s-au realizat cu exactitate. Substantivul "Providență" este remarcabil. Și Adolf Hitler spunea foarte des că el era un instrument al "Providenței." Și lui i se arătau apariții supranaturale și a fost el însuși un medium spiritist. Toate prezicerile care i-au fost făcute i s-au împlinit fără întârziere. El a făcut anexarea Austriei, Bohemiei, Moraviei, Saar-ului, a învins în Polonia și în Franța, exact cum îi preziseseră spiritele. În fața Stalingradului, informațiile s-au oprit brusc. A fost disperat și a sfârșit prin a se sinucide.[83]

[82] B. Grabinski, Flammende Zeichen der Zeit, ed. a doua, Wiesbaden, p. 173
[83] M. Kobialka, Voraugesagt, Daniel sah die Zukunft, Telos 1994, p. 7

Pacelli a fost ales papă și s-a numit Pius al XII-lea. Războiul a sosit după cum i se anunțase. Milioane de femei și bărbați au murit în lagărele de concentrare. I s-a reproșat papei că, din motive politice păstra tăcerea față de holocaust și că nu s-a opus masacrului demonic:

> "Ceea ce este valabil pentru primul război mondial este valabil și pentru al doilea: logic și imperturbabil, Ansamblul Episcopatului Austriei și Germaniei au acționat tot timpul în favoarea puterilor AXEI, cu o "fidelitate absolută", el a fost de partea guvernanților și conducătorilor Imperiului a cărui politică criminală a aprins conflictul. Cuvintele și predicile majorității ecleziaștilor teologi catolici au glorificat războiul cu toată tăria. Cel mai implicat: Pius al XII-lea, cu siguranță mai implicat decât oricare alt papă de-a lungul secolelor; direct și indirect el este vădit amestecat până-n gât în cele mai monstruoase orori ale erei fasciste și, în general în istorie."
>
> "Deși el predica "Pace! Pace!" cu o monotonie automată "prin episcopii săi el a lăsat până în 1945 *milioane și milioane de catolici să intre în slujba războiului și astfel să ucidă alți catolici (și necatolici)"* . Episcopatul și Curia erau, fără nici o îndoială, de partea AXEI, în timp ce numeroși membri ai clerului de rând din toate țările ocupate, participau activ la rezistența împotriva ocupantului german. La sfârșitul războiului, în 1945, Pius al XII-lea a încercat zadarnic să prezinte confuz aceste fapte... Niciodată episcopii germani nu au protestat împotriva conflictului provocat de germani, plângerile lor vizau numai *politica religioasă* a lui Hitler și încălcările Concordatului. Ei nu s-au opus niciodată miilor de crime ale justiției asupra adversarilor lor, nu s-au opus eliminării liberalilor, democraților și comuniștilor, ceea ce, în fapt, o doreau. Niciodată episcopii nu au protestat contra agresiunilor lui Hitler asupra Austriei, Cehoslovaciei, Poloniei, Danemarcei, Norvegiei, Belgiei, Olandei, Franței, Iugoslaviei sau chiar Uniunii Sovietice; era un război pe care îl urmăreau *cu satisfacție*. Niciodată ei nu au protestat contra pogromurilor evreilor, contra deportării și gazării evreilor, pe

care Biserica lor i-a chinuit și i-a ucis timp de 15 secole. În definitiv, ei nu au protestat niciodată contra sistemului Nazist."[84]

Comportamentul ascuns al lui Pius al XII-lea înainte și în timpul celui de al II-lea război mondial, îl învinuiește ca pe nici un alt papă de dinaintea lui. În Spania, Vaticanul a susținut, de asemenea, pe generalul Franco în lupta lui contra guvernului socialist votat de popor. 600.000 de spanioli și-au pierdut viața în această luptă. 200.000 au fost împușcați de fasciști între 1939-1942. Alături de papa, Hitler și Mussolini au dat ajutor în această cruciadă creștină.

La 1 aprilie 1939, Pius al XII-lea l-a felicitat pe Caudillo pentru zdrobirea guvernului în Spania, în timpul războiului civil, cu următoarele cuvinte:

"În timp ce înălțăm inimile spre Dumnezeu, ne bucurăm împreună cu excelența voastră de această victorie, pe care Biserica a dorit-o atât de mult."[85]

STUDII ŞTIINŢIFICE ASUPRA APARIŢIILOR MORŢILOR

Greșelile enorme comise de Pius al XII-lea au fost consecința sfaturilor pe care el le obținuse de la așa zisul spirit al lui Pius al X-lea? Puteau morții să apară cu adevărat?

Această problemă a fost verificată cu seriozitate în diferite universități. Timp de 35 de ani, profesorul Rhine a condus experiențe cu peste 20 de mediumuri spiritiste, pentru a verifica dacă morții pot apărea. Metodologia acestor experiențe a fost atât de diferențiată, încât greșelile și înșelătoriile au putut fi total excluse. Rezultatul a fost clar. Nu există nici o dovadă, în ciuda afirmațiilor contrare ale spiritiștilor.

H. Garland, a făcut cercetări timp de 40 de ani, cu aceleași metode de încredere și a ajuns la același rezultat. Corliss Lamont, psihologul William James, George Whitehead, prof. Hylsop, prof. Gebhard Frei, prof. Wilhelm Wundt, prof. Bender la Freiburg, dr. Tischner, dr. Moser,

[84] K. Deschner, Kirche und Krieg, Stuttgart 1970, p. 471
[85] idem, p. 470)

prof. Ostermich la Tübingen, dr. Lechler la Frankfurt, dr. Kurt Koch și alții confirmă acest rezultat.

În întreaga lume, există peste 20 de parapsihologi universitari. Pretutindeni, rezultatul a fost același. Morții nu au apărut, ei nu pot apărea, ci sunt realmente morți. Astfel, s-a dovedit științific ceea ce este spus în Sfintele Scripturi:

> "Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare… Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!"[86]

Totuși ființele inteligente care le apar mediumurilor sunt o realitate deplină, dar acestea nu sunt morții. Nu s-a putut stabili de unde veneau aceste ființe.

În așezămintele psihiatrice se constată deseori fenomenul posedării. Semnele ei caracteristice sunt aceleași ca și în vremea Domnului Isus, care alunga întotdeauna demonii din persoanele atinse de acest fenomen. Hristos lămurește acest secret declarând că aceștia sunt extratereștri, îngeri care s-au depărtat de El și care au fost alungați pe acest pământ, unde vor trăi în lumea invizibilă pentru noi, până la judecata lumii.

Prin aceste cercetări științifice și teologice, este stabilit că nu papa Pius al X-lea a apărut celor doi succesori ai săi în diferite ocazii, ci unul din îngerii necredincioși care imitau silueta și vocea papei cel mort. Cei doi papi au fost înșelați în acest fel. Consecințele acestei amăgiri diavolești sunt lugubre. Ea a contribuit la începerea celor două războaie mondiale.

Spiritismul are un scop, să-L combată pe Hristos. Este vorba aici de marea luptă dintre Hristos și diavol, care a început în cer și va continua până la sfârșit.[87]

Într-o revistă spiritistă, "Banner of Light" din 4 noiembrie 1965, se găsesc următoarele lămuriri ale unui medium reputat:

> Întrebare: Știți ceva despre un spirit sau o persoană pe care noi o numim Diavol?

[86] Eclesiastul 9, 5-6.10
[87] Apocalipsa 12,7-12

Răspuns: Desigur, acest Diavol este dumnezeul nostru, tatăl nostru.

Această declarație poate fi citită mereu în literatura spiritistă. Cultul diavolului există în țările luminate și industrializate, liturghii satanice, glorificarea lui Lucifer, un alt nume al Diavolului, îndeosebi în muzica rock. Cei care au ca misiune îngrijirea sufletului creștin pot spune multe despre acest subiect. Exorcismul, acțiunea de a alunga demonii ca pe vremea lui Hristos, este încă și astăzi o practică uzuală. Autorul a trebuit să alunge un demon dintr-un funcționar al serviciilor secrete americane. Acest om, după rugăciunea de eliberare, a fost ca transformat, liber, mulțumit și fericit.

Se încearcă astăzi să se nege existența demonilor, să fie luată drept superstiție, fantezie sau prostie pentru a-i diminua importanța. În multe cazuri lucrul acesta este adevărat. Totuși nu se pot neglija experiențele făcute în clinicile psihiatrice. Existența demonilor este din nefericire o realitate.

Este tragic faptul că papii se lasă înșelați de demonii cu forme omenești, chiar după ce Domnul Isus a prezis:

> "Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic...
> ...A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat..." [88]

Metodele satanice, în lupta contra lui Hristos, se repetă. Din vremea Imperiului roman, Lucifer a încercat să extermine creștinismul prin persecuția creștinilor de către împărați. Pentru că nu a reușit, în ciuda milioanelor de victime, el a transformat creștinismul în religie de stat. Biserica a fost scindată în Biserică de Stat și mici biserici libere. Acești creștini ai bisericilor libere, credincioși și hotărâți, au fost persecutați și masacrați de către Biserica de Stat. Se consideră că 50 până la 100.000.000 și-au pierdut viața în timpul Inchiziției, cruciadelor și războaielor religioase. Totuși creștinismul nu s-a lăsat nimicit. În Bisericile de Stat sau în Bisericile naționale, catolice romane, ortodoxe anglicane și în bisericile protestante sunt numeroși credincioși care îi

[88] Apocalipsa 16, 14; 18, 2)

slujesc lui Hristos cât mai bine posibil după știința și conștiința lor; același lucru se întâmplă și printre creștinii bisericilor libere sau a celor care sunt numite secte. Din acest motiv, Satana încearcă să transforme învățătura creștină, să o golească și să o distrugă cu încetul, să-și introducă acoliți în toate grupările creștine, să le infiltreze și să facă din acestea, împreună cu toate religiile lumii, o comunitate mondială, o religie mondială unică și să le unească printr-un proces al concilierii.

INFILTRAREA BISERICII

Transformarea creștinismului a fost anunțată de mult timp de către mediumurile spiritiste. Mediumurile Sir Arthur Conan Doyle și Sir Oliver Lodge au prezis în urmă cu aproximativ 100 de ani, că spiritele - în realitate îngerii care l-au părăsit pe Hristos - vor aduce o nouă revelație a lumii de dincolo, în scopul de "a transforma complet creștinismul tradițional." Spiritismul va crea baza unei "reunificări ecumenice a creștinătății", înglobând totul sub unitatea spiritului religios. Astfel, protestanți și catolici pot din nou să se unească prin și pe terenul spiritismului, ca religie mondială...[89]

Sir Doyle prezintă spiritismul ca "învățătura centrală a creștinismului". El afirmă că urmările evenimentelor de la Rusalii din vremea apostolilor vor păli complet față de ceea ce va înfăptui ca putere și miracole, spiritismul modern, în veșmânt creștin. Această declarație nu este unică, numeroase publicații spiritiste conțin aceleași informații.

"Mișcarea harismatică" leagă astăzi bisericile catolice și protestante și împlinește exact această prevestire spiritistă. Investigațiile cele mai exacte asupra așa zisei "vorbiri în limbi" în cercurile harismatice au arătat că 92% din acest dar al limbilor sunt de origine demonică. Îngeri căzuți îi înșeală pe credincioși prin mesaje creștine, profunde și prețioase. Aceasta a fost anunțată în Sfânta Scriptură:

> "Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare,

[89] L. E. Froom, Spiritualismus Today, p. 14

căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor. …Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui…Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme."[90]

Infiltrarea bisericilor creștine se face gradat, printr-o schimbare paradigmatică; noțiunile creștine primesc o altă semnificație. Scopul este să lovească în Hristos. Caracterul, divinitatea și lucrarea Sa nu sunt negate, ci sunt înțelese în alt sens, nu așa cum sunt ele în realitate:

"Este vorba de un umanism fanatic. El vrea să pună omul, suveran în locul lui Dumnezeu ca și conducător al istoriei universale. Acest umanism exercită o acțiune spirituală confuză și conduce la deformarea completă a credinței și a Cuvântului ca și la o schimbare de orientare în viața și în serviciul divin al bisericilor... la un umanism demonizat."

Noi constatăm deformarea Evangheliei biblice prin introducerea unui umanism social demonizat nu numai în bisericile care aderă la COE (Consiliul Ecumenic al Bisericilor). Mai mult, acest umanism caută să pătrundă astăzi în toate bisericile și organizațiile creștine. Aceeași stare de spirit pătrunde și religiile necreștine și conduce deseori la o modificare a naturii lor esențiale ca și la nașterea a noi religii marcate de sincretism și de o ideologie specială. Scopul vizat al comunității mondiale poartă…, în natura sa, trăsături anticreștine, exact acolo unde se referă la Hristos. Epoca noastră este ceasul cernerii creștinătății. Un umanism apostat, o idolatrie a omului, pătrunde în creștinism pe plan mondial, sub veșmântul unei teologii aparent creștine și subminează mărturisirea de credință în Isus Hristos și în biserica Sa.

Ea deformează chiar și gândirea teologică a conducătorilor creștini. Un curent spiritual îngrijorător dă înțelegerii fundamentale a Bibliei un alt conținut de altă speță.

[90] 2Corinteni 11, 13-15; Apocalipsa 12, 9.12

"În centrul acestei credințe rătăcite, Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt și Biserica Sa nu mai figurează decât prin numele lor."[91]

Karl Rahner, preot iezuit și profesor de teologie, a pus accent pe faptul că Biserica catolică își va schimba forma. "Ea este deja biserică mondială! Cu aceasta vor începe marile schimbări din viitor." Pius al X-lea s-a temut deja de aceasta. Firește, avea dreptate să-și facă griji în această privință. Secole mai târziu, Biserica era de aici înainte demascată de istorie, științele naturii, paleontologie și exegeză. Biserica trebuia să facă o alegere: fie să învețe foarte repede, fie să-și afunde capul în nisip. El se tânguia: "Există dușmani ai crucii lui Hristos, protestanți, chiar în sânul Bisericii, al căror scop este de a o distruge și de a-i suprima lucrarea. Acești criptoprotestanți vor să Îl reducă pe Hristos la statutul unui simplu om. Acești "moderniști", spune el, nu cred în revelație, nici în Dumnezeu, nici măcar în Biserică în calitate de instituție divină. Ei constituie o unitate bine organizată: se ascund în fiecare domeniu, filozofie, teologie, știință biblică, politică."[92,93]

Această noțiune de "unitate bine organizată" ne atrage atenția și ne amintește de profețiile despre spiritism, care vrea să transforme creștinismul tradițional cel catolic ca și cel protestant deopotrivă.

Episcopul de Münster, Mgr. Keller, într-o scrisoare circulară către cler, exprimă astfel această idee: "Epoca actuală nu este numai un timp al marilor decizii, ci și o mare apostazie față de Hristos. Nimeni nu trebuie să se amăgească asupra faptului că în comunitățile catolice totul începe să se fărâmițeze îngrijorător. Dacă nu vom reuși să transformăm apostazia în masă, într-o întoarcere masivă către Hristos, prin harul lui Dumnezeu, atunci este posibil ca pentru sute de ani - cel puțin în Europa - destinul Bisericii să fie pecetluit."

"Nu putem să ne amăgim" declara dr. Grosche, "asupra situației catolicismului tradițional care, așa cum pare el în exterior, se găsește pe o pantă căreia nu-i poare rezista și nu mai poate fi salvat prin mijloace actuale."

[91] Künneth/Beyerhaus, Reich oder Weltgemeinschaft, Bad Liebenzell 1975, p. 9, 17
[92] De Rosa, lucrarea citată, p. 326
[93] idem, p. 326

Creștinismul a fost din ce în ce mai golit de substanța sa de către creștinismul tradițional.

În același moment, prof. Clemens Münster insistă: "Trebuie să ținem cont de realitatea că lumea actuală a devenit, de fapt, necredincioasă..."

Gânduri asemănătoare au fost exprimate și de episcopul de Passau cu ocazia zilei catolice, "creștinismul de astăzi a devenit în mare parte un creștinism de suprafață."[94]

Potrivit unei anchete a Congregației Credinței - fosta Inchiziție - mai mult de 5.000 de preoți catolici își abandonează preoția în fiecare an în lumea întreagă. Prof. Küng din Tübingen, prof. Curran din Washington, prof. De Rosa din Westminster și încă mulți alții consideră ca perimată papalitatea din forma ei actuală. Rezultatul unei anchete din revista "Time" arată că 93% dintre catolici consideră că este posibil să gândești altfel decât papa și totuși să rămâi un catolic bun. O revoluție tăcută și durabilă s-a produs la temelie, așa cum istoria catolicismului nu a cunoscut niciodată. Numeroși laici, încurajați de preoții lor, au început să gândească singuri și nu l-au mai ascultat pe papă care, în poruncile sale despre căsătorie trecea pe lângă realitate.

Să rezumăm pericolele pentru Biserică: apostazie în masă, creștinism de suprafață, rezistență contra papei, modificări în învățătură și în practică.

> "Într-adevăr, Biserica și-a schimbat radical învățătura despre sexualitate, bani și mântuire."
>
> Să luăm două exemple dintre cele mai interesante. Până în sec. al XIX-lea inclusiv, fiecare papă a condamnat împrumutul cu interes (camăta) sub toate formele ei. Totuși astăzi Vaticanul are propria sa bancă, creată în 1942 de Pius al XII-lea și care s-a aflat recent în mijlocul unui scandal financiar îngrozitor. O a doua dovadă a schimbărilor radicale privește învățătura catolică. "Nu există nici o mântuire în afara Bisericii..." Și astăzi, papa Ioan Paul al II-lea mai învață că nu există mântuire în afara Bisericii, totuși "Biserică" și "mântuire" sunt atât de comentate încât toți oamenii cu fermitate de caracter, chiar și ateii, pot fi mântuiți... Acest

[94] Grabinski, lucrarea citată, p. 231, 232

artificiu de limbaj îi împiedică pe catolici să vadă că învățătura tradițională a fost denaturată. În afara acestor exemple, este un semn suficient faptul că orice document al conciliului Vatican I ar fi fost declarat drept eretic de către acest conciliu. Ortodoxia unei epoci nu este egală cu ortodoxia unei alte epoci.[95]

Episcopul dr. Rudolf Graber de Regensburg a perceput transformarea creștinismului dintr-un alt punct de vedere. Vorbind despre francmasoni și iluminați care pregătesc unitatea mondială a religiilor într-un Stat mondial unificat el scrie:[96]

> "O altă idee modernă, apărată pretutindeni în epocă în aceste medii oculte era o formă de misticism a democrației. La vremea aceea se propovăduia deja un Hristos social și Roca scrie: Cred că această 'mântuire socială' a poporului în noua societate a fost săvârșită prin urcarea democrației pe tron." Mai mult încă, la 26 iulie 1891: "creștinismul pur este socialismul." Din acest motiv, el așteaptă de la "convertirea Vaticanului" o declarație canonică Urbi et Orbi că civilizația actuală este fiica legitimă a Sfintei Evanghelii a 'mântuirii sociale'."

Episcopul Graber vorbește mai departe despre un "plan luciferic" al dr. Roca, acesta din urmă fiind "foarte experimentat în știința ocultă." El predica revoluția, anunța sosirea sinarhiei divine sub autoritatea unui papă convertit la creștinismul științific. El vorbește de o nouă Biserică iluminată, influențată de socialismul Domnului Isus Hristos și al apostolilor. Pentru a înțelege cam ce ar vrea să spună, trebuie știut că el păstrează noțiunile catolice cele mai uzuale, dar le dă un alt sens (ca și astăzi de altfel)... Dar acum urmează o constatare care, după cum a spus cineva, "ne zguduie până în străfundul ființei noastre și ne îngheață sângele în vene." Noua Biserică, ce nu va mai putea să-și păstreze învățătura scolastică și forma originală a Bisericii primare, va primi totuși de la Roma consacrarea și legalizarea canonică a bisericii (autorizația prin dreptul canonic al Bisericii - remarca autorului). Nu cu mult timp în urmă, nu ne puteam imagina aceasta, dar astăzi... ?

[95] De Rosa, lucrarea citată, p. 28, 29
[96] citat de Künneth/Beyer, lucrarea citată, p. 199-207)

Dr. Graber vorbește aici despre trei perioade ale Bisericii:

1) Biserica în forma sa originală din timpul apostolilor.

2) Biserica învățăturii dogmatice a Evului Mediu.

3) Biserica modernă din prezent, viitoarea biserică New Age.

Acestea vor fi explicate mai detaliat în ultimul capitol.

> Totul este completat de lucrarea semnificativă a francmasonului Yves Marsaudon... care trebuie să contribuie la apropierea deja menționată a Bisericii de francmasonerie. Înainte de toate, trebuie să remarcăm aici schimbarea de direcție în strategie, care se poate situa cam pe la anul 1908: "Scopul nu mai este distrugerea Bisericii ci folosirea ei prin infiltrare." Se consideră că primii pași s-au făcut cu papa Ioan al XXIII-lea: "Dorim din toată inima fericitul eveniment al - REVOLUTIEI LUI IOAN A XXIII-LEA." (sublinierea autorului)
>
> "Într-o zi, Biserica dogmatică trebuie să dispară sau să se adapteze și pentru a se adapta trebuie să se întoarcă la izvoare."

El îi citează pe francmasoni pentru a arăta cum înțeleg ei această adaptare: "catolici, ortodocși, protestanți, musulmani, budiști, liberi cugetători și gânditori creștini nu sunt pentru noi decât niște prenume. Numele nostru de familie este francmasonerie."

Papa Ioan Paul al II-lea a făcut deja o realitate din această idee și a invitat toate grupările la o reuniune de rugăciune comună la 27 octombrie 1986, la Assisi. Această întâlnire de rugăciune a marilor religii mondiale a fost celebrată ca o zi istorică mondială. A doua zi mondială de rugăciune a avut loc în 1993 la Assisi, în prezența delegaților tuturor religiilor lumii și tuturor confesiunilor creștine. Acestea făceau parte din pregătirile pentru instalarea unei Biserici mondiale sub conducerea papei.

Este vorba de a găsi un acord cu religiile necreștine, chiar dacă ele nu pot accepta numele lui Isus Hristos. Se căuta un numitor comun și s-a găsit în expresia prof. Küng, "ethos mondial." [Ethos = ansamblu de trăsături specifice unui grup social sau unei epoci]. Cel a cărui voință tinde spre bine, declară papa în 1997, acela poate fi mântuit. Cu ocazia unei întâlniri mondiale a tineretului, la sfârșitul lui august 1997, el a adresat un apel tuturor bisericilor creștine și comunităților, ca și musulmanilor și evreilor, religiile zise avraamice, care îl au pe Avraam

drept părinte, evreii, arabii și creștinii. El a spus că unitatea tuturor creștinilor trebuie să fie realizată prin sacramentul împărtășaniei și al penitenței.

Unitatea cu religiile necreștine trebuie să fie realizată printr-un dialog fertil. Tendințele sale în calitate de viitor șef religios al lumii au fost deja bine primite de consiliul ecumenic din anul precedent.

> "Dialog inter-religios pentru a satisface revendicarea religiilor mondiale... Proceduri de conciliere care au drept scop binele comun și care, în același timp, se opun simplificărilor fundamentaliste sau totalitare."[97]

Consiliul ecumenic transmite aceste directive pentru un dialog fructuos nivelurilor inferioare:

> "Întâlnim diferite forme de organizare a mișcării ecumenice. Există, de exemplu, uniuni de biserici naționale, regionale și locale.
>
> În peste 90 de țări, bisericile s-au asociat în consilii creștine și în conferințe pentru a se ocupa de problemele și nevoile comune, pentru a ajunge la o mărturie comună... Asemenea structuri sunt foarte importante pentru a realiza ideea ecumenică.
>
> Pentru bisericile din lumea întreagă, mișcarea ecumenică este un drum către o unitate vizibilă în unica credință și-n unica comunitate euharistică ce se exprimă prin cultul și viața comună a creștinilor. Ele sunt pe cale de a depăși zidurile și prăpăstiile în ele însele și dintre ele, căci acestea nu sunt compatibile cu caracterul Bisericii ca "una sfântă, catolică și apostolică" și aduc atingere credibilității mărturiei ei." (Consiliul ecumenic al Bisericilor, Geneva, mai 1993, p. 4.16)
>
> Ultima întâlnire mondială de rugăciune la Assisi, organizată de către papa Ioan Paul al II-lea în ianuarie 2002, a avut ca participanți, printre alții, Israeliți (prezenți cu unii din conducătorii lor superiori), Budiști, Sintoiști, Jainiști, Zoroastriani și reprezentanți a diferitelor religii tradiționale africane. Musulmanii au fost prezenți cu o delegație de 30 de membri. Delegația

[97] Ökumenische Rundschau 3/ 96, p. 331-339

ortodoxă, deosebit de numeroasă, cu reprezentanții a 12 biserici naționale (ale căror relații cu Vaticanul au fost până nu de mult tensionate), a fost condusă de către Bartolomeu, primul patriarh ecumenic al Costantinopolului și lider spiritual a peste 300 de milioane de ortodocși.

Unitate vizibilă, comunitate euharistică, Biserică sfântă, catolică, apostolică - sunt obiective ale mișcării ecumenice mondiale. Ele vor trebui transpuse în țările luate izolat, cu participarea membrilor lor catolici.

> "În numeroase țări există Biserici naționale și Consilii de Biserici sau centre de studii ale Bisericilor creștine. În țara noastră (Germania), uniunea națională corespunzătoare este "Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen in Deutschland" (ACK: Centrul de studii al Bisericilor creștine din Germania). Unitatea Bisericii la care suntem chemați este o "Koinonia" (în greacă, comuniune) care este dată și care se exprimă printr-o mărturisire comună a credinței apostolice, printr-o viață sacramentală comună, în care intrăm prin botezul unic și care este celebrată împreună prin unica comuniune euharistică prin care membrii și funcții sunt reciproc recunoscute și reconciliate, și printr-o Misiune comună care anunță tuturor oamenilor Evanghelia harului lui Dumnezeu și care va servi toată creațiunea. Scopul căutării unei depline comuniuni este atins atunci când toate Bisericile pot să recunoască în cealaltă unica, sfânta, catolica și apostoleasca Biserică în plenitudinea sa." (Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen în Deutschland e.V. "ACK" Oikumene, ed. 1994)

"Pentru a atinge toate scopurile despre care a fost vorba, trebuie creată o "nouă generație." După ce reputația voastră este bine fundamentată în colegii, licee, universități și seminarii, ea vă va permite accesul la dogme în cercul clerului tânăr ca și în interiorul mănăstirilor. Peste câțiva ani, prin forța lucrurilor deja puse în mișcare, acest cler tânăr va pune mâna pe toate funcțiile... Astfel voi anunțați o REVOLUȚIE împotriva mitrei papale și stiharului alb care tocmai are nevoie de a fi puțin împinsă pentru a aprinde focul în cele patru colțuri

ale lumii." Aceste cuvinte au fost scrise acum aproximativ 30 de ani. Între timp, noua generație a crescut și a împlinit ceea ce se aștepta de la ea. "La Hong Kong, protestanții, catolicii, confucianiștii, taoiștii, musulmanii și budiștii au creat o organizație care se întâlnește cu regularitate din 1978", anunța Frankfurter Allgemeine Zeitung în 15 iulie 1997, p. 6.

În America, conducătorii protestanți și catolici au semnat o declarație comună la 29 martie 1994: Evanghelizare 2000, în comun cu pastori protestanți și cu preoți catolici. Astfel s-au terminat Reforma și Contrareforma.

La Altenberg în 1994, s-a sărbătorit primul congres sinodal ecumenic cu episcopi și responsabili religioși din Bisericile catolice, protestante, ortodoxe și metodiste cu reprezentarea Uniunii Bisericilor Protestante Libere. S-a declarat că un preot poate celebra mesa în casa lui Dumnezeu din oricare Biserică sau comunitate bisericească. "Biserica romană a oferit pastorilor protestanți o hirotonisire complementară pentru a celebra euharistia în comun."

La ora actuală, 600 de pastori protestanți au primit ordinarea preoției catolice romane. În prezent ei pot da Sfânta Cină protestantă ca și transsubstanțierea catolică în timpul mesei. După Reformă, transformarea ostiei în adevăratul trup al lui Isus care este atunci sacrificat din nou, fără vărsare de sânge de către preot, era sever condamnată ca idolatrie. Nu există o așa zisă "transformare", constituia argumentul biblic, căci pâinea și vinul Sfintei Cine nu erau decât semnele amintirii jertfei lui Isus. El Însuși nu a fost sacrificat decât a doua zi și nu seara, în timpul mesei. Cu ocazia mesei Sfintei Cine nu o bucată de pâine a fost sacrificată, ci El Însuși a fost oferit a doua zi pe cruce. Această bucățică de pâine nu a fost transformată, căci, chiar după așa zisa "transformare", Biblia numește pâinea tot pâine și vinul tot vin (1Corinteni 11, 26). În plus, Hristos nu a fost oferit decât o singură dată. O repetare este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu (Evrei 9, 28; 10, 10-14).

Aceste fundamente biblice au fost atunci depășite printr-o concesie catolică în interpretare, explicând acest sacrificiu ca pe o "rememorare", ceea ce se poate înțelege ca un act spiritual pe care partenerii protestanți

îl pot accepta mai ușor. Astfel, de ambele părți, învățăturile obișnuite până atunci au fost puternic ajustate. Această formă de "transformare a transformării" a schimbat în cele din urmă totul. Reforma și-a găsit aici sfârșitul.

La 3 martie 1984, ca o concluzie a comisiei comune catolice - romane - protestante - luterane, documentul "Unitate în fața noastră" a fost semnat la Vatican de cele două părți. În acest document ei recunoșteau în fond: "Este profunda noastră convingere că fiecare pas spre Unitate trebuie să fie înțeles și făcut pentru unitatea tuturor bisericilor."[98]

Reformatorii au stigmatizat învățătura transsubstanțiunii ca pe o idolatrie. Mai trebuie adăugat că practica euharistiei se apropie de spiritism, în care demonii, în calitate de îngeri care l-au părăsit pe Isus, sunt activi și domină lumea întreagă, după cum spune apostolul Pavel.[99]

Centrul acestui demonism este învățătura că în moarte omul nu este mort ci că el continuă să trăiască în alte sfere. Învierea morților de către Hristos la ultima judecată este dată deoparte. În același fel sunt inoperante și cuvintele lui Hristos care precizează că morții se odihnesc și nu știu nimic până la înviere. Nu se mai poate face nimic pentru morți și nici nu se poate obține nimic prin rugăciuni. Ei dorm sub paza Creatorului.

În studiul de 24 de pagini din 24 iunie 1994, relativ la luarea de poziție a Conferinței episcopilor (catolici) privind "condamnarea învățăturilor - subiect de despărțire a Bisericilor", este spus:

> "O nouă înțelegere a euharistiei ca sărbătoare a comuniunii Bisericii, deschide privirea asupra posibilităților unei mijlociri pentru morți (LV 120)."

Pastorul Henrich Jochum, director al societății protestante, ne avertizează: "Nu se remarcă, fie din ignoranță, fie cu bună știință, că Biserica catolică a subminat întotdeauna orice autoritate pentru că în cele din urmă, ea își înalță singură propria-i autoritate. Nu se remarcă fie din neștiință, fie cu bună știință că Biserica catolică a fost întotdeauna puternic demonică deja prin învățătura sacramentelor păgâne. Nu se remarcă fie din ignoranță, fie cu bună știință că deciziile luate de

[98] Zeit-Ruf, Wuppertal 4/ 94, p. 12
[99] Efeseni 6, 11-12; 2Corinteni 11, 13-15

Conciliul de la Trident contra reformatorilor noștri și contra proclamării Evangheliei pe baza Sfintelor Scripturi și-au păstrat până astăzi validitatea în Biserica romană, după cum o mărturisește teribila frază: "Blestemați să fie cei care spun că sunt siguri de mântuirea lor..." Refugierea în Biserica romană este, după părerea mea, cel mai mare pericol pentru protestantism și ar însemna, în definitiv, sfârșitul său."[100]

Cel care a dobândit siguranța mântuirii prin credința în Isus Hristos, firește că nu mai are nevoie să fie aruncat în purgatoriul catolic. Biserica ar pierde prin aceasta din influența și din veniturile sale, ceea ce explică blestemul pronunțat de Conciliu.

BISERICA MONDIALĂ UNIFICATĂ

Revoluția tăcută a unei noi gândiri religioase a cuprins toate religiile și atinge actualmente toate confesiunile creștine. Toate Bisericile și comunitățile sunt divizate și trăiesc un război civil spiritual. În acest război, o Organizație militaro-spirituală se găsește în frunte, condusă de un general. Este armata secretă a papei, societatea lui Isus.

> "Primul său scop a fost să atingă puterea mondială politică, al doilea să instaureze Biserica mondială... În acest scop iezuiții au început să se infiltreze în secret în toate grupările protestante... Astăzi ei aproape și-au îndeplinit misiunea. Biblia pune conducerea comunităților locale în mâna unor pastori evlavioși dar, manipulările iezuite au avut ca efect devierea acestei puteri spre centrele denominațiunilor (Direcția Bisericilor și comunităților - nota autorului), introducerea spiritului lumesc în biserici și împingerea grupurilor de protestanți în brațele Vaticanului." [101]

Iezuiții acționează în același sens al francmasonilor și al altor societăți secrete pe care episcopul Graber îi numește în cartea sa "Iluminații."

[100] H. Jochum, Das Ende des Protestantismus? 1973, p. 35-36
[101] M. de Semlyen, Alle Wege füren nach Rom, Hamburg 1993, p. 136)

La 1 mai 1776, la Engelstadt a fost creat ordinul "Iluminații" de către Adam Weishaupt, profesor de drept eclezial... Acest ordin ateu al Iluminaților a fost întemeiat nu numai pentru a întreține ocultismul și satanismul ci și pentru scopuri politice:

1. Răsturnarea guvernelor și religiilor, în special creștinismul.
2. Declanșarea unui haos cu ajutorul revoluțiilor și războaielor pentru a lua după aceea puterea și a stabili o dominație mondială a satanismului ca religie de stat obligatorie.

De exemplu, Voltaire, Mirabeau, Robespierre au devenit membrii ai ordinului. În Franța, grupul fanatic al Iacobinilor s-a asociat Iluminaților. Ei au aţâţat cruda Revoluție franceză și baia de sânge în rândul creștinilor...

Cele mai importante curente care au rezultat din modul de gândire al Iluminaților cu satanismul și cu ura lor împotriva lui Dumnezeu și a creștinilor au fost comunismul, anarhismul, fascismul și național-socialismul.

Iluminații lucrează în clandestinitate și au deja controlul finanțelor, al economiei și al majorității religiilor din lumea întreagă. Construirea unei sinarhii, a Guvernului mondial și a unei religii mondiale este numai o chestiune de timp și poate, în curând realizată.

"Există un grup internațional care crede în re-crearea lumii. El lucrează în diferite comisii sub nume diferite: Inițiații, Internaționaliștii, Bilderberger, Iluminații, Trilateralii, (Council on Foreign relations) Consiliul pentru Relații Exterioare. Ei au finanțat Revoluția franceză, Revoluția rusă, primul și al doilea război mondial și l-au ajutat pe Adolf Hitler să ia puterea. Cu banii lor, ei vor să pună lumea întreagă în jug. Unicul lor scop este să domine fără limite, lumea."[102]

În Biserica catolică și-n alte biserici creștine, două părți, rezultând adesea din infiltrare, se opun în acest război civil spiritual dintre liberali și conservatori. Dar există și un al treilea grup, cel al "oamenilor liniștiți din țară" (Ps. 35,20) alcătuit din aceia care știu că la o ceartă între doi

[102] Zeitschrift Diagnosen, Nr. 6, iunie 1984, p. 13

adversari, al treilea se bucură, cel pe care Isus l-a demascat drept "prințul lumii". Acești credincioși statornici se mai găsesc și astăzi în toate confesiunile, dar sub presiunea viitorului Guvern mondial ei se vor uni și vor forma o unitate despre care Isus a profetizat: "Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția."[103]

[103] Luca 12,32

CAPITOLUL 5

REVOLUŢIA VIITOARE

Când vizitează insula Patmos în care Ioan a primit descoperirea Domnului Isus Hristos și a văzut viitorul bisericii și al omenirii, dacă o iau pe calea maritimă, vizitatorii trebuie să schimbe ambarcațiunea și să folosească în cele din urmă o șalupă care îi va duce în liniștitul port Patmos. Vârful muntelui înalt al acestei insule este încununat de o mănăstire ortodoxă. Cam la jumătatea drumului se găsește o peșteră numită "Peștera revelației." Acolo a primit apostolul Ioan, de la Isus Însuși, viziunile viitorului până la sfârșitul lumii și până la începutul împărăției lui Dumnezeu.

> "Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând… Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape! Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele."[104]

În această viziune, Hristos arată apostolului său o revoluție care se va desfășura la Roma, numită în această carte, Babilon. În cap. 17 sunt descrise în detaliu Biserica romană mamă ca și Bisericile fiice care au adoptat și ele sistemul Bisericii de Stat, inițiat de împăratul Constantin și reluat de succesorii săi.

Aceste fiice ale Babilonului, provenite din Biserica catolică romană, devin și ele Biserici de Stat sau Biserici populare naționale. Biserica ortodoxă greacă a luat naștere în anul 1054, urmată de alte biserici ortodoxe; Biserica coptă din Egipt și Etiopia, Biserica ortodoxă rusă în frunte cu țarul și mai târziu Biserica anglicană sub Henry al VIII-lea și Bisericile reformate ale lui Huss, Luther, Zwingli și Calvin. Ele au fost adesea Biserici naționale având în fruntea lor pe conducătorul națiunii,

[104] Apocalipsa 1. 1,3,19

în același fel în care împărații romani stăteau la conducerea Bisericii romane.

Prin intermediul lui Ioan, Hristos a numit dinainte acest sistem ca fiind apostazie. El ne-a instruit despre separarea absolută dintre Stat și Biserică. Numai Hristos singur este capul Bisericii (Coloseni 1,18) și revelația care Îl leagă pe Hristos de Biserica Sa este ilustrată prin relația de dragoste dintre un bărbat și o femeie; El Însuși fiind soțul, iar Biserica fiind soția.

Nimeni nu poate și nu are dreptul să se amestece în această căsătorie, cu riscul de a o rupe, provocând astfel un adulter, care este numit desfrânare potrivit cuvintelor lui Hristos. Împărații, regii sau statul devin, în această situație, adulterini iar Biserica, prostituată. Astfel, în Apocalipsa, Hristos numește Biserica mamă și Bisericile fiice în ansamblul lor ca fiind Babilonul. Hristos prevede o revoluție legată de acestea. [105]

Potrivit primelor cuvinte din cap. 18, revoluția începe în mentalitate; o "iluminare" de origine divină cuprinde tot pământul. Un martor ceresc având "o mare autoritate; și pământul s-a luminat de slava lui." (Apocalipsa 18, 1) Oamenii își dau seama că Isus este adevărata lumină a lumii, pe care nici un om nu o poate da și această cunoaștere nouă vine de sus.

Această perioadă de lumină și renaștere a fost descrisă de apostolul Pavel după cum urmează:

"... ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea deplină a lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți care este nădejdea..."[106]

Duhul lui Dumnezeu dă lumină; El acționează în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură.

Hristos spunea în capitolul 6 al Evangheliei după Ioan, versetul 63: "carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață."

Astfel întreaga lume va fi supusă influenței Duhului Sfânt și orice cititor al Bibliei va ști că "Babilonul a căzut." Vaticanul și celelalte Biserici creștine s-au îndepărtat de Isus Hristos prin instaurarea unei

[105] Apocalipsa cap. 17 și 18
[106] Efeseni 1, 17-18

Comunități mondiale, pentru că versetul 2 arată că trebuie să aibă loc un adulter colectiv înainte ca locuitorii acestei planete să primească o iluminare asupra situației din aceste Biserici de Stat.

REVOLUŢIA INTERNĂ UNIVERSALĂ

Este anunțarea unei sinarhii, adică un guvern mondial care s-a asociat unei Biserici mondiale și deci prin acest act a comis un adulter total. Într-adevăr, ea l-a părăsit pe Isus. El arată motivele acestei judecăți deosebit de severe. Niciodată nu vom aminti suficient că Însuși Hristos, prin intermediul îngerului Său, adresează aceste cuvinte lumii întregi. Studierea mesajului Său face să apară următoarele fapte:

1. Duhul demonilor. "Babilonul cel mare a devenit un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat!"

Trăim efectiv într-un timp caracterizat prin magie și spiritism. Prin mișcarea New Age, esoterismul s-a întins pe întregul pământ, pătrunzând și în biserici. Doctrina principală este pretinsa nemurire a sufletului, demonstrată aparent prin așa zisa legătură cu morții. Totuși, am văzut mai înainte că aceste doctrine s-au dovedit a fi minciuni, din punct de vedere științific. Se poate spune că cei 42% dintre americani care întrețin un contact cu morții ca și cei 30% dintre germani care cred în reîncarnare, au fost înșelați. Când un papă decedat apare înaintea papilor Romei, înșelătoria se întinde și asupra acestora din urmă.

De fapt, aceștia sunt demoni, îngeri căzuți, alungați de Dumnezeu; diavolii care se află în spatele acestor așa zise apariții ale morților. Satana inventase deja în Paradis nemurirea sufletului, doctrină a demonilor pentru a înșela ființa umană și pentru a-l ademeni cu ideea că nu va muri, ci că va fi nemuritor ca Dumnezeu (Genesa 3, 3-5). Potrivit acestei doctrine, sufletul trebuie deci să continue să trăiască! Acest concept este o insultă publică adusă lui Hristos care, în calitate de Creator al acestei lumi, a dat viață fiecărei ființe omenești și îi menține viața.

În spiritism, demonii apar sub înfățișarea defuncților și înșeală persoanele naive și neavizate. Aceasta le este posibil pentru că,

majoritatea oamenilor crede că sufletul este nemuritor. Se întâmplă că tocmai această doctrină a devenit principală în Biserica catolică romană. Împărații romani au luat-o de la filozofii greci și au introdus-o în dogma Bisericii de Stat; consecințele sale fatale i-au pierdut pe mulți și-i mai pierd și astăzi.

Biserica de Stat a făcut din această doctrină cel mai mare comerț din toate timpurile. Astfel ea predica arderea sufletelor în purgatoriu, după moartea lor. Dar, dacă li se făceau slujbe religioase, atunci ele scăpau de flăcări. Slujbele se plăteau iar cei vii, chinuiți de groază, renunțau la multe din bunurile lor, preferând să-i elibereze din flăcări pe cei apropiați lor. Multe miliarde au alimentat în acest fel comorile Bisericii, în acest cel mai mare comerț al lumii. Biblia nu vorbește despre purgatoriu. Pentru a susține doctrina purgatoriului, Conciliul de la Trent a trebuit să adauge canonului Bibliei cărțile deuterocanonice. Hristos a suferit o dată pentru totdeauna pentru păcatele noastre, astfel încât nimeni nu mai trebuie să sufere pentru aceasta.

Biserica ar fi trebuit să spună oamenilor adevărul, acela că viața nu este produsul unei realități fictive, ci provine numai de la Hristos.

Hristos vrea să-i recreeze pe morți în momentul învierii și să-i cheme din moarte (somn) la viață. În așteptarea aceasta, morții se odihnesc, inconștienți, în mormântul lor. Pentru ei acest somn nu reprezintă decât o clipă, în timpul morții ei nu știu nimic despre lume și despre timp.

Împărații romani au importat doctrina greacă a sufletului de la Socrate și Platon iar Biserica și-a însușit, puțin câte puțin, numeroșii zei păgâni pentru a face din ei sfinți protectori, deoarece ea credea că ei continuau să trăiască după moarte și că vor mijloci în favoarea celor vii. Se ignora faptul că, după cum învață Scriptura, numai Hristos în calitate de jertfă supremă și intermediară, mijlocește pe lângă Tatăl. Se slujeau sfinții în locul lui Hristos, ceea ce spiritual vorbind reprezintă, de asemenea, un adulter. Se considera că sfinții defuncți puteau săvârși minuni și acte de ordin spiritual, aceasta în ciuda explicației lui Hristos privind starea morților, care nu mai au parte de ceea ce se petrece în această lume. De aceea, minunile nu erau săvârșite de așa zișii sfinți ci prin lucrarea înșelătoare a demonilor, după cum a prezis Domnul Isus Hristos (Matei 24, 24; Apocalipsa 16, 13-14).

În cursul euharistiei se fac rugăciuni pentru morți, deși aceștia se odihnesc în mormântul lor.

Acest fel de a acționa este împotriva voii lui Hristos și reprezintă într-adevăr o capitulare în fața Satanei.

Cu cei 500.000.000 de membrii ai săi, mișcarea harismatică este astăzi legătura cea mai puternică între Biserica catolică și celelalte Biserici creștine. Această mișcare subliniază că vorbirea în limbi este un dar al Duhului, dar ea predică totuși doctrina demonică a nemuririi sufletului. Nu este deci de mirare că anchetele serioase arată că 92% dintre vorbitorii în limbi au recunoscut, în cele din urmă, că au primit acest dar de la Satana și nu de la Duhul lui Dumnezeu.

La fel stă situația și cu mariologia. Maria a murit și este înmormântată la Efes, unde se află mormântul ei. Diana din Efes, o divinitate păgână a fost, de asemenea, adorată la Efes. Biserica împăratului Constantin i-a dat zeiței Diana numele de Maria și astfel s-a născut cultul Mariei. Rezultă astăzi o Mariomanie cu peste 900 de așa zise apariții ale Mariei în lume, pentru a satisface dorința New Age-ului pentru supranatural. Numeroase culte apar cu imagini ale Mariei care ar vărsa lacrimi adevărate, cu scrisori ale Mariei, cu ziare, reviste, video și site-uri pe Internet.

> "O femeie este de departe, figura cea mai dominantă a catolicismului. Ea umbrește restul, inclusiv pe Dumnezeu. Mariei, catolicii îi consacră mai multe rugăciuni, mai multă atenție și onoruri decât lui Hristos și Tatălui Său împreună. Există în lume mii de sanctuare dedicate Mariei, numărând milioane de vizitatori pe an... Numai în Franța sunt 937."[107]
>
> "Numărul aparițiilor este atât de mare, încât cedează chiar și Rene Lamartin, specialist în domeniul mariologiei, considerând că un singur om nu mai poate avea o vedere de ansamblu... și că nu poți decât să te miri la vederea statisticilor benedictinului Bernard Billet. El notează pentru anul 1971, 101 apariții, 210 pentru anul 1976 și mai mult de 300 în 1987."[108] Acestea le citează și Helmut Welker în lucrarea sa "Profeții împlinite."

[107] Dave Hunt, Die Frau und das Tier, p. 421
[108] E. Marmy, Kleiner Wegweiser zu den Marienerscheinungen, p. 11

O mare parte a aparițiilor au fost demascate ca fiind demonice. Și totuși 500 de episcopi, 42 de cardinali și 5.000.000 de credincioși cer o nouă dogmă a Mariei! Ea trebuie să fie confirmată în calitate de co-mântuitoare, mijlocitoare, cea care împarte orice har, avocat și unic intermediar între om și Hristos.[109] Astfel ar dori Satana să îndepărteze adorația de la Hristos și s-o îndrepte, indirect, asupra lui.

Teologi catolici de nivel înalt adresează avertismente în fața acestei mariologii care a devenit o "mariomanie" și un Mario-demonism.

O comisie de 42 de experți a fost alcătuită de Vatican pentru a efectua examinarea noii dogme. Toți au votat contra. Îndeosebi teologul francez René Lamartin a respins energic o asemenea dogmă ca fiind "nebiblică și ca pe o insultă adusă excepționalei morți salvatoare a lui Hristos." Preotul John Roten, membru al comisiei, s-a opus și l-a pus în gardă pe papă "să nu cadă la extreme proclamând o asemenea dogmă." Aceste voci aparțin revoluției în sânul Vaticanului, aparțin anumitor oameni de credință care pun încă Biblia în valoare, ținând-o deasupra doctrinelor omenești.

Totuși, papa Ioan Paul al II-lea a consacrat întreaga lume așa zisei Marii apărute și se lasă înșelat, ca și predecesorii săi, cărora le apăruse, papa cel mort. În cursul acestor aparții spiritiste mincinoase, demonii trec drept Maria. Profeția lui Hristos despre prezența duhurilor căzute și de demoni în Bisericile din Babilon, își găsește deci aici împlinirea literală.

2. Vinul mâniei. "Toate națiunile au băut din vinul mâniei desfrâului ei" prezice Hristos în Apocalipsa 18. Potrivit acesteia, un proces a ajuns la sfârșitul său, lumea întreagă a fost implicată în el. Un guvern mondial s-a unit cu o Biserică mondială. Este ceea ce Hristos numește "desfrâu", adică o ruptură de dragostea Sa divină. El folosește acum cuvântul "mânie." Mânia noii comunități mondiale se îndreaptă împotriva celor care nu o aprobă și nu vor să i se alăture.[110] Această mânie se va traduce printr-o persecuție a celor puțini care gândesc altfel, și se va acționa împotriva lor pe cale juridică. În această clipă, fiecare ființă omenească

[109] News Week, 25 august 1997, p. 39-46
[110] Augsburgische Konfession, art. 28

va trebui să aleagă între a se supune unui nou guvern mondial al Satanei și recunoașterea dragostei lui Hristos.

Biserica împăraților romani a unit cultul soarelui cu credința creștină. "Dies solis", ziua zeului soare a fost pusă în legătură cu Hristos, ca un nou zeu soare. Ziua a șaptea a săptămânii sau Sabatul, pe care evreii și primii creștini îl considerau ca fiind ziua de odihnă a creației, conform celei de a patra din cele zece porunci, a fost înlocuită cu duminica pe care o mare parte din creștini o declară drept ziua învierii lui Hristos. Mai târziu, Biserica de Stat subliniază această schimbare ca fiind cel mai important semn al puterii sale, declarație la care s-au raliat și protestanții. Potrivit Apocalipsei 13, acest imens semn de putere va juca un rol central în realizarea atotputerniciei pe pământ, în dictatura sinarhiei mondiale.

Puterii creatoare a lui Hristos, al cărei semn distinctiv este sfințirea Sabatului, i se va opune puterea Satanei, prin sfințirea duminicii. Cel care vrea să-L urmeze pe Hristos va simți mânia prințului acestei lumi, aceea a lui Lucifer. Prin aceasta se descoperă vinul "mâniei desfrâului său", după cum a profetizat Hristos. Helmut Welker citează cum se manifestă deja astăzi această mânie:

> "La al 31-lea congres național al pastorilor, în Brazilia, episcopul Sinesio Bohn îi desemna pe protestanți ca fiind o amenințare serioasă pentru influența Vaticanului în țara sa. "Vom duce un război sfânt, contați pe aceasta! a proclamat el. Biserica catolică este întemeiată pe o structură grea, dar când ne vom pune în mișcare vom zdrobi pe toți sub picioarele noastre..." Potrivit declarațiilor lui Bohn, acest război total va fi inevitabil, afară de faptul dacă cele mai mari 13 Biserici și denominațiuni protestante nu au semnat vreun contract... care să-i îndemne pe protestanți să abandoneze orice efort de evanghelizare în Brazilia.
>
> Episcopul a mărturisit că persecuția protestanților revine tot politicii oficiale. Este deosebit de interesant de remarcat că scopul acestei conferințe a pastorilor nu era adevărul Evangheliei sau mântuirea sufletelor ci apărarea influenței Vaticanului și menținerea oamenilor în sânul Bisericii catolice."[111]

[111] Dave Hunt, Die Frau und das Tier, p. 10, citat în H. Welker, Erffülte Prophezeiungen, p. 2

Acțiunea prigonitoare a Bisericii catolice împotriva altor Biserici este un fapt istoric în țările în care ea s-a impus majorității populației ca Biserică de Stat. Același principiu se va repeta după instaurarea Bisericii mondiale unificate, avându-l pe papă drept lider religios.

3. Politica Bisericii este pusă aici sub acuzație de către Hristos. Prin exemplul epocii conflictelor politice interioare dintre papii Romei și cei de la Avignon, istoria ne-a arătat moștenirea sângeroasă pe care Roma papală a luat-o din politica Romei imperiale. Era timpul schismei în care Biserica era împărțită în două. Fiecare dintre papii aflați în opoziție vedea în celălalt împlinirea profețiilor despre antichrist din Daniel 7 și Apocalipsa 13. Astfel existau dintr-odată doi antichriști. Unul îl excomunica pe celălalt împreună cu credincioșii săi, celălalt făcea la fel cu adversarul său. Astfel toată creștinătatea se trezea excomunicată.

> "Antipapa domnea la Avignon sub numele de Clement al VII-lea (1378-1394). Astfel a început sciziunea conducerii Bisericii occidentale. Ea avea să dureze 52 de ani, cu șapte antipapi. Papi contra papi, Curii contra Curii, cardinali contra cardinali, creștini trecuți ulterior în rândul sfinților, toți se vor blestema unii pe alții numai pentru că aparțineau uneia sau alteia din tagmele politicii ecleziale. Se numără în prezent mai mult de 50 de antipapi printre cei 206 succesori ai lui Petru (Petru nu a fost niciodată papă, deci el nu poate avea succesori). Aproape un papă din patru era un "renegat" și aceasta a dus la adâncirea schismei...
>
> Vaticanul a etalat pretențiile unei curți domnești temporare. El aspira la putere și influență politică. Acest scop a fost deseori atins prin mijloace temporare: intrigi, subterfugii diplomatice, război și crimă. Astfel, papii s-au asemănat cu monarhii absoluți iar cardinalii cu vasalii.
>
> Închisoarea de Stat a Bisericii, "Castelul îngerilor" de la Roma a adăpostit numeroși cardinali. Astfel Urban al VI-lea a martirizat și executat în anul 1385 cinci cardinali conspiratori. 14 papi au fost otrăviți, dintre ei primul a fost Ioan al VIII-lea (872-882). Unul dintre apropiații lui, râvnea tronul papal pentru el. Pentru

că otrava nu a acționat imediat, el l-a ucis pe bătrân cu lovituri de ciocan...

Un mare număr de cardinali și episcopi au fost uciși în același fel. Nu se mai poate stabili câte "cariere bisericești" au început sau au fost apărate cu otravă."[112]

Hristos s-a exprimat limpede: "Împărăția Mea nu este din această lume." În timpul ispitirii, El a fost confruntat cu Satana, "prințul acestei lumi", care L-a condus pe un munte și i-a arătat toate împărățiile lumii în slava lor și i-a spus: "Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc.." [113]

Hristos l-a respins pe ispititor, dar reprezentantul Său este supus puterii înșelătoare a prințului acestei lumi.

4. Cruciadele. Și ele constituie moștenirea împăratului roman. Responsabilitatea celui mai trist capitol din istoria Bisericii revine unirii dintre Biserică și Stat, instituită de împărat și care a adus roade amare. Prin unirea sa ilicită cu împăratul, Biserica și-a pierdut nevinovăția. Din aceasta au rezultat mărturiile cruciadelor contra musulmanilor de pe pământul sfânt. A fost mai mult decât o mărturie, pentru că în total sunt șapte cruciade care au costat viața a 6.000.000 de persoane, în anii 1096, 1147, 1189, 1203, 1227, 1249 și 1270.

"În timpul primului împărat creștin Constantin, au luat deja naștere pelerinajele la Ierusalim și în orașele sfinte prin care pășise odinioară Isus. Urmare a pelerinajului mamei lui Constantin la mormântul lui Hristos, s-a înălțat acolo un templu sau o Biserică, "Biserica Sfântului Mormânt."

Relicvele și amintirile care se aduceau din acele locuri aveau o mare valoare în ochii creștinilor și cu ele, se năștea dorința de a poseda obiecte sacre, precum apă din Iordan, așchii din crucea lui Hristos, pământ din locurile sfinte etc...

Se considera că sunt asigurate iertarea păcatelor și sfințenia, dacă te supuneai riscurilor unor asemenea pelerinaje, rugându-te la

[112] Alfred Mühr, Das Kabinett Gottes, Wien 1971, p. 111-114
[113] Luca 4, 5-6)

sfântul mormânt sau și mai mult, terminându-ți viața pe pământul sfânt. După ce pământul sfânt, inclusiv Ierusalimul a căzut în mâinile turcilor musulmani, creștinii și pelerinii au fost oprimați cumplit, chiar jefuiți și masacrați, iar sanctuarele creștine profanate. Ideea cruciadelor s-a născut în sufletul papei. Apogeul puterii violenței spirituale s-a dezvăluit în chemarea la care au răspuns milioane de războinici atunci când au pornit aceste cruciade...

Urban al II-lea s-a însărcinat cu acestea, plin de o mare energie. "Fiecare să se lepede de sine, să-și ia crucea asupra lui, ca să-l câștige pe Hristos! Adunarea striga într-un singur glas: "Dumnezeu o vrea! Dumnezeu o vrea!" Acesta trebuie să fie motivul luptei noastre, spunea papa. Entuziasmul îi cuprindea pe cei mari ca și pe cei mici, care au făcut jurământ să ia parte la entuziasm și își fixară semnul, o cruce roșie pe umărăul drept. De aici numele de cruciadă."[114]

Cântecul cruciaților a fost compus și cântat după invadarea Ierusalimului în 1099:

Din sânge multe râuri curg,
În timp ce noi fără-ncetare
Poporul eretic străpungem —
Bucură-te Ierusalime!

Pietrele din podeaua templului
Acoperite sunt cu oase
A mulțimii morților —
Bucură-te Ierusalime!

Aruncați-le în flăcările focului!
Oh, bucurați-vă, oameni buni,
În timp ce oamenii răi sângerează —
Bucură-te Ierusalime!

[114] F. Oehninger, Geschichte des Christentums, Konstanz 1897, p. 166

În drum spre pământul sfânt, evreii au fost uciși în Germania ca și în alte țări. Povestirea acestor omoruri este revoltătoare. Episcopii i-au pus pe evrei în fața unui ultimatum: botezul sau moartea. Numai la Worms au fost uciși 800 dintre ei. Sinuciderile colective nu erau rare. Într-un alt loc, 1100 au fost masacrați. Undeva se raportează ceea ce urmează: "Foarte puțini aveau posibilitatea să-și răscumpere viața cu bani sau prin convertirea forțată la religia dragostei și în total 12.000 de persoane, bărbați, femei și copii și-au găsit moartea."

În anul 1099, Ierusalimul a fost cucerit de armata cruciaților. Iată povestirea:

> "Fericiți și plângând de bucurie, ai noștri au mers spre mormântul Domnului nostru Isus Hristos pentru a-L onora și pentru a împlini juruințele lor. A doua zi, încrezători, ei au urcat pe acoperișul templului apoi s-au năpustit asupra sarazinilor pentru a-i decapita cu spada, pe bărbați și femei. Unii dintre ei s-au aruncat de pe creneluri în gol. Mai târziu, din cauza mirosului dezgustător, s-a ordonat să li se arunce corpurile dincolo de porțile orașului. Sarazinii încă vii au luat atunci morții pentru a-i strânge în afara orașului... Între 60.000-70.000 de persoane au fost masacrate la Ierusalim la 15 iulie 1099, de către creștini: bărbați, femei și copii. Ceea ce șoca martorii era nu numai spectacolul dezgustător al cadavrelor ciopârțite și mutilate, ci imaginea învingătorilor, plini de sânge din cap până în picioare. Această imagine era cu adevărat înspăimântătoare și îi umplea de groază pe toți cei care îi întâlneau. Șase luni după acest măcel, până după crăciunul anului 1099, mirosul cadavrelor era atât de respingător în împrejurimile Ierusalimului, încât trebuia să ne acoperim nasul și gura... Nimeni nu a săvârșit vreodată asemenea masacre, nici măcar la popoarele păgâne nu s-a văzut ceva asemănător. S-au ridicat ruguri, aproape la fel de înalte ca piramidele și nimeni nu le cunoaște numărul, afară de Dumnezeu. Acesta a fost sfârșitul pelerinajului..."
>
> Urban al II-lea episcop de Roma, papă, succesor al prinților apostolici, suveran pontif al Bisericii mondiale, patriarh al occidentului, părinte sfânt al tuturor copiilor crucii, a trăit, este adevărat în timpul victoriei finale a "lucrului" sfânt, dar nu l-a

mai înțeles: el a murit la două săptămâni după apoteoza lucrării sale, la 29 iulie 1099. Opera sa a fost un triumf fără precedent al Bisericii militante și ocupă un loc de neuitat în cronica omorurilor în masă din istoria omenirii. Opera sa a costat viața, în mod odios, peste 1.000.000 de persoane, fie ele păgâni, evrei, creștini, bărbați, femei sau copii. Urban al II-lea a fost canonizat oficial la 14 iulie 1881 de către singura Biserică ce își revendică acest drept. (p. 214)

În luna mai a anului 1212, un băiat numit Ștefan a apărut și predica minorilor, care până atunci fuseseră ocrotiți de pelerinajul cel mai nebunesc care se poate descrie, din patrologia creștinismului. Fără nici un fel de arme, înarmați numai cu forțe cerești, ei intenționau să traverseze marea și să lupte contra Sarazinilor, în felul copiilor lui Israel. Un băiat pe nume Nicolas, a proclamat la Köln aceeași idee, în același moment: și el i-a asigurat că vor putea să treacă marea cu picioarele uscate și, când au fost întrebați el și discipolii săi, unde vor să meargă ei au răspuns: la Ierusalim, pe pământul sfânt. În scurt timp, au adunat amândoi o armată enormă: în Germania mai multe mii, după cum raportează cronica regală din Köln: un număr fără limită, în Franța cam 30.000... și nu erau numai băieți și fete cum o sugerează expresia *"pelerinaj al copiilor", de la șase ani până la vârsta adultă, și în curând și bărbați și femei și servitori și servitoare, oameni de nimic și răufăcători din toată Germania și din Galia s-au alăturat acestei mișcări"*. (p. 316)

Când copiii germani au trecut Alpii și au ajuns la Marea Mediterană, lângă Genova, marea nu s-a desfăcut în două. Lombarzii i-au prins pe copii și i-au păstrat ca sclavi. O parte au putut să scape și să se întoarcă acasă. Ceilalți au cerut audiență papei Inocențiu, dar acesta nu i-a dezlegat de jurământul de cruciați. Ei și-au continuat drumul și s-au pierdut în tenebrele istoriei.

Copiii francezi au ajuns la Marsilia unde marea nu s-a despărțit nici aici în două. La piață, doi negustori au încărcat armata copiilor în șapte vapoare mari. Două dintre ele au eșuat în timpul unei furtuni și toți copiii s-au înecat. Restul flotei s-a îndreptat spre Algeria și Egipt și copiii au fost vânduți ca sclavi Sarazinilor. Papa Inocențiu al III-lea a intrat în istorie ca "papa împăratul" care s-a ridicat deasupra suveranilor

și popoarelor; dar cei 100.000 de părinți i-au mulțumit pentru copiii lor, care au luat parte la cruciada papei?

Luptele sângeroase, execuțiile îngrozitoare, hoțiile, jafurile, mutilările, violurile, incendiile criminale și alte acte de barbarie care se desfășurau în timpul acestor cruciade în numele lui Hristos, au adus o rușine imensă asupra creștinătății decăzute. Cum era posibil ca blândețea și umilința lui Isus, marea sa dragoste care L-a condus până la cruce, acceptând să moară pentru întreaga omenire, să se fi revelat în principii diametral opuse? Actele de cruzime comise în timpul acestor lupte nu sunt omenești ci demonice. Nu Hristos, ci Lucifer a fost în fruntea acestor cruciați.

> "Ceea ce a fost cucerit prin spadă, întotdeauna a fost reluat prin spadă. Dar urmașii lui Hristos sunt chemați să se bată cu o altă spadă, aceea a Duhului, a adevărului și a dragostei (Efeseni 6,17). Rolurile au fost adesea inversate în contactul dintre popoare în timpul cruciadelor, astfel încât musulmani precum sultanul egiptean Saladin, au făcut apel la sabia dragostei și a generozității, în timp ce creștinii la sabia sângelui și a violenței..."[115]

Din moment[116] ce Bisericile nu mai depind numai de Hristos ci și de stat, se înțelege că ele contribuie la politica statului în timp de pace ca și în timp de război. Implicarea lor în declanșarea și desfășurarea celor două războaie mondiale ca și în cele care au urmat, îndeosebi în Balcani, constituie realități triste care reies din rapoartele istoriei acestui secol.

Domnul Isus Hristos și-a dat viața pentru mântuirea întregii omeniri, dar așa zisele Biserici creștine așează istoria pe banca acuzaților pentru atrocitățile în care s-au implicat: asasinate, genociduri și pogromuri de o cruzime revoltătoare. Dovezile umplu mii de cărți și documente care demască acte sângeroase diabolice.

Nu trebuie totuși să uităm că există în aceste Biserici mulți credincioși adevărați care, punându-și viața în pericol, au încercat să împiedice această durere de nespus. Acești oameni discreți s-au îndepărtat cu un profund regret și cu dezgust de păcatele Bisericilor lor. Bineînțeles că ei nu sunt uitați de Hristos, care îi ține în mâna Sa pe credincioșii care

[115] idem, p. 170

[116] H. Wollschlager, Die bewaffnetten Wallfahrten nach Jerusalem, în K. Deschner, Kirche und Krieg, p. 214

se găsesc încă în aceste Biserici decăzute și care încearcă să învingă răul prin bine.

5. Bogăția Bisericii. Reproșurile pe care Hristos le adresează Bisericilor decăzute continuă: "negustorii pământului s-au îmbogățit din marea lor desfătare", altfel spus, prin puterea financiară a prisosului și luxului lor. Lucrări ca "Miliardele Vaticanului - imperiului financiar al Curiei romane" de Lo Bello, "Dolarul și Bilionul Vaticanului" de Avro Manhattan, "În numele lui Dumnezeu" de David Yallop, "Primii slujitori ai lui Dumnezeu" de Karlheinz Deschner și multe altele descriu bogăția Bisericii, calificând-o drept "cea mai mare putere financiară din lume."

Vasta întindere a proprietăților financiare (în Spania, Biserica posedă aproape un sfert din țară), proprietate asupra grupurilor industriale și bănci, implicarea în industriile de armament ca și în spălările de bani provenind din traficul cu droguri al mafiei, cooperarea economică cu Iluminații, cu francmasonii, Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, Uniunea Trilaterală, Council on Foreign Relations (Consiliul pentru Relații Externe), Clubul de la Roma, Royal Institute for International Affairs (Institutul Regal al Afacerilor Străine), ONU și bancherii internaționali, umplu paginile publicațiilor care se referă la acestea. De exemplu:

> "În timp ce pe de o parte, preoții se opuneau cu tărie bombelor, tancurilor, armelor și mijloacelor contraceptive, ministrul de finanțe al Vaticanului, Nogara, cumpără pentru Vatican acțiuni de la societăți care fabricau acest tip de produse, contribuind astfel la umplerea caselor de bani ale papei. El a cumpărat societatea Italgas care avea în multe orașe italiene monopolul aprovizionării cu gaze... Printre băncile care au intrat indirect sub influența sau controlul Vaticanului prin cumpărarea de acțiuni de către Nogara, putem cita Banco di Roma, Banco di Santo Spirito și La Cassa di Risparmio. Tentaculele întreprinderii vaticane s-au întins de jur împrejurul globului. A fost țesută o plasă cu ochiuri strânse de relații interbancare. Agențiile Rothschild de la Paris și Londra au făcut deja afaceri cu Vaticanul de la începutul sec. al XIX-lea.

> Din această rețea au mai făcut parte bănci precum: Credit Suisse, Hombros, J. P. Morgan, Chase Manhattan, First National, Continental Bank of Illinois și Bankers Trust Company of New York... ca și societăți de asigurare, industrii siderurgice și de ciment, lanțuri hoteliere în Italia, la Paris, în Canada, în Statele Unite și un întreg ansamblu în Mexic, ca și General Motors, Shell, Gulf Oil, General Electric, Bethlehem Steel, I.B.M. și T.W.A."[117]

Valoarea totală a acestei colaborări reprezintă numeroase miliarde, iar beneficiul net în fiecare an este de aproape 50.000.000 de dolari. "Vicarul lui Hristos" a devenit astfel ceva în genul unui președinte al comitetului de conducere al unui trust industrial (Yallop). Rata capitalizării nu-i ajută decât în mică măsură pe milioanele de șomeri care au ajuns în această situație tocmai prin automatizarea industriilor în care papa este implicat financiar. El câștigă de asemenea o parte a beneficiilor realizate de industriile de război din Vietnam, Coreea, Liban, Afganistan și Balcani.

El face parte din rețeaua financiară întinsă de Iluminați asupra lumii întregi. Îndată ce rețeaua va fi restrânsă, adică atunci când guvernele mondiale vor da faliment, imperiul mondial al marilor bancheri va începe. Este prevăzut ca în curând să înceapă o nouă ordine mondială. Ce rol va avea papa? Aceasta o explică într-un interviu dr. Malachi Martin, politician al Vaticanului:

"Papa consideră că el este omul desemnat pentru a conduce această lume către o ordine economică mondială precum și către un guvern mondial de un nou gen, adică un guvern politico-religios. Vom ajunge la toate acestea fără un nou război? Eu cred că fără un al III-lea război mondial, totuși sângele va curge, iar unele națiuni vor trebui să fie eliminate. În anumite locuri, ca de exemplu în Golf, va fi război, dar Ioan Paul al II-lea crede cu fermitate că schimbările în istorie sunt conduse de Dumnezeu și de Maria, "Maica Domnului". El mai crede că a sosit timpul acestei schimbări a umanității."[118]

[117] Yallop, lucrarea citată, p. 137-139
[118] Acest interviu a fost difuzat la Radio Canada. Caseta audio este în posesia autorului.

Această nouă ordine economică mondială ar fi trebuit să existe de mult timp. "Actualul nostru sistem monetar mondial este un produs al epocii capitalismului. Acest sistem nu mai este totuși în măsură să răspundă actualelor exigențe economice și politice," scrie un expert.

> "Experții monetari din lumea întreagă sunt conștienți de importantele deficiențe de funcționare, clar perceptibile, ale sistemului actual și sunt adesea gata să studieze noi proiecte. În contextul dezvoltării economice internaționale, se înțelege clar că problemele de viitor nu pot fi rezolvate decât cu ajutorul unui sistem monetar mondial federal. Dacă această problemă nu va fi rezolvată, sistemul nostru va fi amenințat de ruină.
>
> Cauza dezastrului de ieri trebuie căutată în lipsa hotărârilor indispensabile pentru a duce la bun sfârșit reforme instituționale. Dacă aceasta s-ar repeta, s-ar putea ajunge la distrugere."[119]

Experții financiari se așteptau pentru anul 1999 la o prăbușire a economiei financiare a guvernului american, căci povara dobânzilor datoriei guvernamentale depășea încasările.[120] Acest deficit nu mai putea fi redresat decât printr-un depozit de bilanț. (La 15 februarie 1999 France Info a anunțat că această criză financiară a putut fi evitată fără a preciza cum și nici pentru cât timp.- Nota traducătorului).

Noua contractare de datorii a guvernului german urmează aceeași direcție: "o avalanșă de datorii s-a abătut asupra unor țări ca Statele Unite, Anglia și Elveția, cunoscute ca având un sistem monetar stabil." Jaques Delors, fost președinte al Comisiei Europene, a dat alarma în 1994, spunând: "Europa stă la răscrucea drumurilor între supraviețuire și ruină."

În cartea sa "A stăpâni viitorul", G. R. Taylor scrie: "printr-o regularizare a pieței monetare, se poate viza o inflație nulă în detrimentul locurilor de muncă." În Europa am avut mai mult de 17.000.000 de șomeri. Moneda a fost stabilizată pentru un timp cât mai lung posibil; acțiunile au urcat și în paralel a crescut și numărul șomerilor. Distanțarea dintre săraci și bogați în ultimele zile ale omenirii a fost prezisă în Noul

[119] Johnson, Brian, Die grosse Geldpolitik - Finanzen machen Geschichte, Frankfurt 1972, p. 319-376.

[120] Reid, E.G., Even at the door, Hagerstown 1993, p.75-85.

Testament. S-a spus despre bogați că își vor pierde bogățiile. Națiunile industrializate, bogate și țările sărace în curs de dezvoltare aparțin de asemenea tabloului acestei profeții.

Capitalismul privat devine "capitalism de stat" la comuniști. Astăzi, capitalismul se găsește în curs de evoluție spre un capitalism mondial, sub un guvern mondial cu monedă unică.

"Iată plata lucrătorilor strigă... Și strigătele lor au ajuns la urechile Domnului" este scris în profeție. Mai departe se prezice că nu va exista soluție pentru a rezolva criza economică mondială, în ciuda strădaniei papei. Noua sa ordine economică mondială nu va fi decât de scurtă durată. Numai revenirea lui Hristos va pune capăt exploatării săracilor.

> "Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului... Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plângeți unii împotriva altora, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă."[121]

În acest pasaj a fost prezisă revolta săracilor.

> Problema este de a ști dacă tulburările publice care vor rezulta, vor degenera în cele din urmă în anarhie totală și în ce măsură această situație ar putea fi exploatată de grupările politice sau dacă vor putea apărea conducători harismatici pentru a impune o soluție... Istoria Germaniei din perioada celor două războaie mondiale ne învață că în zilele noastre popoarele nu mai sunt gata să se supună în tăcere privațiunilor. Dimpotrivă, ele au mai mult tendința să alerge în urma oricărui conducător care i-ar amăgi cu întoarcerea la ordine, interesându-le prea puțin prețul de plătit în privința libertății, continuă Taylor în cartea sa "Program pentru o sinucidere"; drumul către dispariția omenirii nu mai este foarte departe.[122] Nici el nu mai vede vreo soluție pentru a evita criza. Cel care acordă totuși atenție cuvântului profetic poate privi cu speranță spre viitor.

Introducerea monedei euro trebuie să devină frâna avalanșei datoriilor. Noua monedă anulează monedele naționale. Experții văd euro

[121] Iacov 5, 1-9)
[122] Taylor, idem p. 184)

ca pe o monedă slabă, cu previziunea unei viitoare devalorizări. Inflația noii monede instabile sau o nouă monedă mondială ar face să se topească muntele de datorii asemenea zăpezii la soare. Putem să ne amintim reforma monetară din Germania după cel de al II-lea război mondial. Noua "Deutsche Mark" înlocuise "Reichmark"-ul și fiecare cetățean era în posesia a numai 40 DM în noua monedă. Pentru aceste motive băncile au privit cu neliniște introducerea monedei euro:

> Potrivit "Euromoney", revista magazin bancară cea mai renumită, marile bănci europene se preocupă deja de o eventuală "catastrofă euro." Potrivit acestei reviste, majoritatea experților financiari pleacă de la principiul că tensiunile economice și politice vor apărea între țările euro-ului și că pieţele financiare vor fi puternic atinse. Motivul este foarte simplu: conform tuturor cunoștințelor de economie, Uniunea Europeană (UE) nu este un teritoriu monetar favorabil, datorită unei prea mari distanțări de productivitate, de forța economică, de nivelul social și de venitul diferitelor țări...
>
> Dificultăților obișnuite de început de drum ale unei noi monede se adaugă, în plus, haosul informatic... Numai marea bancă americană Citycorp vrea să cheltuiască aproape 500 milioane de dolari pentru a stăpâni această problemă care riscă să pună băncile în dificultate de lichidare fără precedent.
>
> Până în prezent nu se poate defini cu siguranță care dintre instituțiile bancare de stat - băncile naționale sau Banca Centrală Europeană (BCE) - va alimenta cu banii necesari băncile care vor fi în dificultate. Numai riscul informatic ar fi putut fi el singur un motiv suficient pentru a respinge introducerea euro. În timp ce lumea bancară se pregătește pentru o eventuală "Euro-catastrofă", cetățeanul trebuie să aștepte cele ce se vor petrece și să spere...[123]

O reformă monetară internațională ar putea șterge dintr-odată datoriile ca și averile.

[123] TOPIC, nr. 7/ 1998, p. 4

Atunci drumul ar fi eliberat pentru o nouă ordine mondială economică globalizată, în frunte cu Papa. Experții financiari ai Vaticanului cunosc perfect această desfășurare. În calitate de conducător al Vaticanului și simultan, director general al unuia dintre cele mai puternice grupuri și întreprinderi financiare, Ioan Paul al II-lea are deja actualmente o bogată experiență în economia mondială. Solidaritate și subsidiaritate vor fi cuvintele de ordine ale noii sale ordini mondiale.

Conceptul important al subsidiarității a fost inventat de iezuitul R. Grundlach și reluat în 1931 de papa Pius al XI-lea în enciclica "Quadregesimo anno", și a mai fost adoptat în 1983 în dreptul roman al Bisericii și în 1991 în acordurile de la Maastricht pentru Europa... "El integrează ideea că statul și societatea nu ar trebui să conducă decât ceea ce nu este la îndemâna individului, familiei, grupului, asociației sau federației." (vezi "Die Welt", 14.07.1992, p. 2) Această subsidiaritate este unul din cele două principii directoare ale învățăturii catolice. Toată marea familie mondială trebuie să fie înglobată în aceste principii directoare: solidaritate și subsidiaritate (vezi "Frankfurter Allgemeine Zeitung", 5-III-1993, p. 4).

Această concentrare a valorilor capătă importanță pe plan uman și sentimentul religios este perceput prin simbolul curcubeului. Coroana bogat colorată care se găsește în Genesa 8,22 și Apocalipsa 4,3 trebuie să primească următoarea triplă semnificație:

1. **Salvarea lumii întregi, sub privirea lui Dumnezeu, într-o împărăție de pace interioară.**
2. **Legături între toate culturile, inclusiv culturi păgâne în trecut și în prezent.**
3. **Asocierea celor șapte culori cu cele șapte sacramente ale Bisericii catolice romane.** [124]

Cu ocazia sărbătorii pascale din 1998, un vorbitor a anunțat în fața a aproximativ 50.000.000 de telespectatori, din piața Sfântul Petru din Roma că anul 2000 va fi un an de jubileu. În Vechiul Testament, explica el, se sărbătorea anul de jubileu după de 7X7 ani, atunci se ștergeau

[124] Zeit Ruf, Wuppertal, nr. 4/ 94, p. 12

toate datoriile. În zilele noastre, contractarea de datorii de către țările lumii a treia este atât de ridicată (aproximativ 1.000.000 de milioane de dolari), încât ele nu vor putea niciodată să înapoieze muntele de datorii. O reformă monetară globală, cu introducerea noii monede mondiale, va da papei oportunitatea de a pune mâna pe imperiul financiar mondial. Întreaga lume îl va aclama cu recunoștință. Toate religiile îl vor recunoaște ca eliberator și conducător. El va întinde "împărăția cerurilor" asupra întregii lumi și în sfârșit pacea, unitatea și dreptatea vor domni. Cel care nu se va alătura, va fi îndepărtat. Anul jubileului a trecut, și totul a fost pe tăcute amânat la un viitor apropriat. În cuvântul Său profetic, Hristos a prezis prin apostolul Pavel că:

> "... ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când oamenii vor zice: "Pace"și liniște!", atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată și nu va fi chip de scăpare. Dar voi fraților, nu sunteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț."[125]

În noua ordine mondială, puterea absolută a împăraților romani se va reînnoi prin papa de la Roma, cu diferența că astăzi este vorba de lumea întreagă, nu numai de Imperiul roman. Acela care nu se supunea împăratului, era îndepărtat și același lucru se va putea produce cu cel care va refuza să se supună papei de la Roma. Este neliniștitoare ideea că instaurarea noii ordini mondiale nu va putea să se facă fără violență și vărsare de sânge (vezi mai sus). Împlinirea din Apocalipsa 13 privind "semnul" fără de care nimeni nu va putea cumpăra nici vinde, va fi atunci evidentă în lumea întreagă. Toate acestea sunt în opoziție cu Hristos, care declara că împărăția Sa nu este în această lume. El a renunțat la bogăție și putere pentru a-i ajuta pe cei săraci, bolnavi și asupriți. Numai El este exemplul pentru rămășița celor care sunt credincioși și loiali, care se îndepărtează de nedreptatea inexplicabilă a bogaților față de cei săraci, nedreptate născută din unirea politicii cu religia, a Statului cu Biserica.

[125] 1Tesaloniceni 5,2-4

6. Sclavia. Printre numeroasele mărfuri, descrise detaliat în cap. 18 al Apocalipsei, cu care negustorii au făcut comerț cu bisericile Babilonului, se găsesc în listă și "corpuri și suflete omenești". Oameni drept mărfuri! Faptele istorice par aproape incredibile:

> "Biserica de Stat a menținut până în sec. al XIX-lea sclavii condamnați la muncă silnică; Erau bătrâni sau zăceau? Îi eliberau sub cauțiune, dar numai în schimbul altui sclav. Încă de la început, papii au aprobat comerțul cu negrii practicat de portughezi, după cum arată o scrisoare din 1452 a papei Nicolae al V-lea către regele Alphonse al Portugaliei: "În virtutea demnității noastre apostolice, noi îți acordăm deplină putere, liberă și nelimitată de a lupta și a supune pe sarazini, pe păgâni și alți necredincioși sau dușmani ai lui Hristos... oriunde s-ar găsi ei și să-i băgați într-o sclavie veșnică." În 1454, papa Nicolae al V-lea reiterează această împuternicire privind deplina putere și vorbește cu satisfacție despre faptul că "numeroși locuitori din Guineea și alți negri au fost băgați cu forța în temniță, schimbați sau cumpărați pentru a fi duși în Portugalia unde ar fi putut fi convertiți la credință." Apoi, aceste puteri depline au fost bucuros confirmate de papii Calixt al III-lea și Sixtus al IV-lea. Papa Alexandru al VI-lea transmite același drept regilor Spaniei... Din ordinul lui Hristos: "Mergeți, faceți discipoli din toate națiunile, botezându-i..." Papii au dat următorul ordin: "Supuneți-i la sclavie și botezați-i!" Iezuiții erau stăpâni de sclavi de mare anvergură în Congo, căutând să monopolizeze comerțul cu sclavi spre Portugalia, și să-i excludă din acest comerț pe eretici, în special pe englezi."[126]

În America de Sud, "spaniolii au acționat ca animalele sălbatice, forțând pe indigeni, prin foc și prin tortură, să le arate proviziile de aur. Le-au necinstit soțiile, le-au înecat copiii în onoarea sfinților lor și au ucis 12.000.000 de oameni în 38 de ani... episcopii înșiși erau proprietari de sclavi și episcopul Darian declara că "indigenii îi păreau născuți pentru

[126] Hermens/Kohlschmidt, lucrarea citată, p. 2043, 2035

sclavie și recunoștea că aservirea ar fi unicul și cel mai eficace mijloc de a-i câștiga pentru Isus Hristos pe acești necredincioși."[127]

Aici se găsește originea problemelor legate de divergențele etnice din America și din alte părți ale lumii. În calitate de Creator al lumii, Hristos a creat diferite rase, cu aptitudini diferite, pentru ca ele să se poată ajuta reciproc din dragoste. Dar lăcomia Bisericilor de Stat, sclavia legată de violență, de ură și răutate au făcut să eșueze acest proiect.

7. Inchiziția. Hristos lasă să se înțeleagă că cel mai teribil este sângele victimelor, răspândit de Inchiziție și de persecuțiile religioase. Timp de 300 de ani împărații romani i-au persecutat pe creștini și au trimis la moarte milioane dintre ei. Această tradiție a fost reluată mai târziu de Biserica de Stat. Istoria menționează milioane de victime inocente ale Inchiziției, cruciadelor și războaielor religioase.

Câteva cifre: "Potrivit rapoartelor istoriei, din motive de credință care erau opuse doctrinelor Bisericii romane, aproape 100.000.000 de persoane au suferit martiriul. Cu ocazia cruciadei ordonată de papa Inocențiu al III-lea, contra Valdenzilor și Albigenzilor, aproape 1.000.000 de persoane și-au pierdut viața. De la crearea ordinului iezuiților, între 1540 și 1580, aproape 900.000 de persoane au fost ucise. Timp de 40 de ani, 150.000 de persoane și-au pierdut viața datorită Inchiziției. 30 de ani după edictul lui Carol al V-lea contra protestanților, aproape 50.000 de persoane au fost spânzurate, decapitate sau arse de vii pentru erezie. Alte 18.000 au murit în Olanda, în decursul a cinci ani, în timpul domniei ducelui de Alba."[128]

Și alte cifre mărturisesc despre acest masacru religios: "în timpul Inchiziției spaniole, sub domnia lui Torquemada, 125.000 de persoane și-au pierdut viața pe rug, sub tortură sau prin înfometare. Noaptea Sfântului Bartolomeu în Franța în 1572 a costat viața a 100.000 de victime. Dar cea mai teribilă a fost Inchiziția pentru sârbii ortodocși prin croații catolici, care a costat viața a 750.000 de sârbi în numai patru ani. Sub ocupația celui de al III-lea Reich al lui Hitler între

[127] idem, p. 390
[128] Autorenkollektiv, Kurze Bibbelstunden für beschäftigte Leute, Wien 1997

1941-1945, ei au fost torturați, arși, înmormântați de vii sau executați după ce și-au săpat propriul mormânt. Cu ocazia acestei revoltătoare persecuții din partea ustașilor, au fost comise cele mai oribile acte, așa cum s-a convenit în timp de război: în tot cazul mutilările și cruzimea au ajuns la paroxism. În timpul regimului lui Ante Pavelic, care nu a durat decât patru ani, el și arhiepiscopul roman al Zagrebului, Alois Stepinac (recent canonizat de către Ioan Paul al II-lea) au dus o politică de "convertește-te sau mori" printre cei 900.000 de sârbi greci ortodocși... și de torturarea poporului Serbiei... Și au transformat țara într-un cimitir de martiri.

> "Biserica catolică nu a abandonat executarea unui război religios cu ajutorul oamenilor săi. Lăsând de o parte orice prudență, ea a fost fățiș prezentă, cu o îndrăzneală nemaiîntâlnită înainte. Curia catolică a făcut aceste masacre cu securea, cu sabia sau cu pușca, devenind astfel unealta Inchiziției sale, ca în zilele lui Torquemada. Un mare număr de ofițeri ustași erau preoți sau călugări care au depus jurământul, înarmați cu sabie sau cu pușcă pentru lupta victoriei lui Hristos și a Croației. Preoții au jucat un rol important atunci când s-au închis sau au reluat Bisericile ortodoxe, când s-au confiscat documentele Bisericii și cu ocazia interogatoriilor ecleziaștilor ortodocși. Ei au inspectat, de asemenea, lagărele de concentrare și au organizat tortura multora din victimele lor."[129]

Aici se reînnoiește ceea ce a avut loc în Polonia cu ocazia primului război mondial. În mai 1926, cu sprijinul Vaticanului și al ierarhiei catolice, Pilsudski a dizolvat parlamentul și a instaurat o dictatură semi-fascistă. Deja în primăvara lui 1919, cu ajutorul înalților demnitari catolici și aliați, s-a organizat o armată ofensivă pentru a ocupa vaste teritorii rusești, fără declarație de război. Prin acordul de pace de la Riga, le-au fost atribuite mari părți din Ucraina și Rusia. Dintre cele 8.000.000 de locuitori care ocupau aceste teritorii, aproape jumătate erau creștini ruși ortodocși. La aceștia se adaugă 1.000.000 de polonezi,

[129] De Semlyen, lucrarea citată, p. 167-169

1.000.000 de evrei, 4.000.000 de greci uniați care-l recunoșteau pe papa, și încă 4.000.000 de catolici ortodocși antipapiști. Minoritățile au fost "convertite" în scurt timp, conform unei dispoziții a Vaticanului.

> Peste 1.000 de preoți ortodocși au fost întemnițați, iar într-o singură închisoare, printre cei 2000 de prizonieri politici, se numărau aproape 200 de prizonieri ecleziaști... În Ucraina au fost executați cu miile și sate întregi au fost victimele genocidului. Biserica catolică era de acord cu măsurile luate, iar unul dintre episcopii săi făcea chiar parte din comisia de punere în practică a acestor măsuri. 200.000 de ucraineni au fost închiși pe durata anului 1930. Reacționarii catolici au aplicat cele mai crude metode, egalându-le pe cele ale naziștilor. Expedițiile represive militare purtate contra ucrainenilor nesupuși, au fost conduse de preoți catolici. Evlavia aparentă a soldaților polonezi care mergeau cu regularitate la serviciul divin și purtau asupra lor imagini ale sfinților, nu i-a împiedicat să comită crimele cele mai îngrozitoare: torturi, jafuri, incendieri, profanări de biserici și genocid, sub ochii părinților lor spirituali. Cea mai mare parte a Bisericilor ortodoxe au fost jefuite și folosite ca grajduri sau WC-uri pentru soldații polonezi. (Atrocities în the Ukraine, p. 25, Emil Revynk, 1931, publicat în SUA. Despre crimele religioase ale ustașilor din Serbia-Croația, editura La Vigie din Paris a tipărit în 1951 cartea: "Asasini în numele lui Dumnezeu" de Herve Lauriere - nota traducătorului)
>
> "Cele mai rele persecuții religioase din istoria contemporană s-au desfășurat în Polonia, timp de 15 ani, sub instigarea directă a Vaticanului."[130]

Se poate imagina acum ce se va petrece cu minoritățile opoziției într-un nou guvern mondial, sub o dictatură totalitară, sub conducerea religioasă a papei. Vom reaminti aici cuvintele colaboratorului papei, dr. Malachi Martin:

[130] Avro Manhattan, Der Vatikan und das XX, Jahrhundert, Berlin 1960, p. 258-260

"Cred, de fapt, că va curge sânge și că națiuni vor trebui exterminate. În anumite locuri, cum este cazul Golfului Persic, vor fi războaie... Dar Ioan Paul al II-lea crede cu tărie că schimbările în istorie sunt conduse de Dumnezeu și de Maria, mama lui Isus. El consideră, de altfel, că acum este timpul schimbării omenirii și că ea va avea loc înainte de sfârșitul acestui mileniu."[131]

Iezuiții au jucat un rol important în toate aceste "convertiri". Uneltirile lor erau atât de îngrozitoare încât, un anumit timp chiar au fost interzișii de papa. Multe guverne i-au expulzat și alungat: din Spania în 1767, din Veneția în 1606, din Savoia în 1764, din Sicilia în 1767. Între 1555 și 1773 ei au avut nu mai puțin de 37 de expulzări oficiale. Care erau motivele?

"Regele catolic al Portugaliei declara că nu se poate ca morala să fie impregnată de un nou caracter sub influența spiritului de depravare al iezuiților, ale căror trei semne distinctive sunt: minciuna, crima și sperjurul. Învățăturile lor scuză crima, sfințesc minciuna, distrug spiritul de ascultare al supușilor, dau persoanelor particulare permisiunea de a ucide, a minți, de a depune jurăminte false potrivit interesului aflat în joc; ei mătură respectul față de legile omenești și divine, în așa fel încât nici societatea creștină, nici societatea civilă nu ar putea continua să existe dacă ei ar avea puterea."

Universitatea catolică din Paris spunea despre ei în 1643 că prin ingeniozitatea lor uimitoare au falsificat învățăturile divine astfel încât nu mai este diferență între virtute și viciu; ei promit iertarea pentru crimele cele mai rușinoase și învățăturile lor sunt opuse oricărei rânduieli și dacă o teologie de acest tip și-ar găsi o poartă de intrare, deșerturile și pădurile ar fi preferabile orașelor, iar tovărășia animalelor sălbatice care nu au decât armele lor naturale, ar fi mai bună decât tovărășia oamenilor care, în afara violenței pasiunilor lor, *au și doctrina diavolilor,* incitându-i pe ceilalți să deformeze și să practice ipocrizia, astfel încât să-i poată distruge

[131] Acest interviu a fost difuzat la Radio Canada. Caseta audio este în posesia autorului.

pe alții fără teama de a fi pedepsit. *Aceasta este o invenție a marelui dușman al sufletelor, Satana.*

Parlamentul din Paris a mai folosit o exprimare la fel de energică în 1762 într-un memoriu adresat regelui, la care era anexată o colecție de extrase de note din 147 de scriitori iezuiți, pentru ca acesta să cunoască aspectul respingător al pretinselor lor învățături, de la fondarea ordinului până în acea zi, o doctrină care autorizează furtul, minciuna, sperjurul, imoralitatea, orice pasiune și orice crimă, care insuflă pariciduri și regiciduri, care pervertește religia, care permite magia și care autorizează blestemul, necredința și idolatria.[132]

Ei sunt numiți de către catolici pe față "ordinul diavolului", slujitorii secreți ai Satanei. Iezuiții ocupă în zilele noastre poziții cheie în guverne și biserici. Scopul lor este noua ordine mondială. În acest domeniu, ei colaborează cu francmasonii, cu Iluminații și cu marile bănci pentru instaurarea unui guvern mondial și a unei religii mondiale. În acest scop ei și-au introdus acoliții în toate bisericile necatolice și în comunitățile creștine. Această infiltrare se operează la două niveluri: pe plan spiritual și doctrinal și pe plan practic. Ei lucrează cu celelalte biserici pe plan spiritual în vederea unei "mărturii comune". Urmează directivele papale ale dialogului cu reprezentanții acestor biserici și comunități. Prin dialog, interlocutorul trebuie să se simtă pe deplin recunoscut și să fie câștigat ca prieten. Datorită acestor relații de prietenie în interiorul alianțelor ecumenice și din grupele de studiu, importanța diferențelor doctrinale trebuie să fie diminuată și făcută inoperantă. Astfel se câștigă influență asupra echipelor conducătoare ale acestor biserici pe care le pregătesc pentru religia mondială.

Toate acestea par absolut inofensive. Directorul Inchiziției, numită azi "Congregația Credinței", cardinalul Ratzinger, mâna dreaptă a papei, nu a ascuns scopul acestor manevre. Cardinalul Ratzinger descrie "scopul ecumenismului ca fiind căutarea unității în multiplicitate și în diversitate... Va trebui să găsim unitatea în deosebiri; adică să acceptăm

[132] Grattan Guinness, Das Nahende Ende unseres Zeitalters, Berlin 1889, p. 248-250.

din divergențe ceea ce este productiv. să le dezintoxicăm și să acceptăm aspectele pozitive din această diversitate - bineînțeles cu speranța că, la sfârșit, această divizare va înceta să existe și că va deveni numai o polaritate fără contradicții."[133]

Ratzinger vorbește, după aceea, despre "ecumenismul de autoritate" care este insuficient căci trebuie să existe și un "ecumenism de bază." Laurentius Klein se pronunță împotriva acestui "ecumenism de consens", el preferă să păstreze Biserica universală a lui Isus Hristos ca pe o unitate în diferențe. El se pronunță astfel contra obiectivelor Inchiziției de odinioară și poate fi astfel socotit printre cei care participă la revoluția tăcută din Vatican.

În practică, ei urmează un drum secret care constă în a-și introduce reprezentanții în bisericile vizate, unde apar ca niște membri buni ai acestor comunități. Ei se remarcă printr-o credință statornică și o mare râvnă, câștigă încrederea și acced la cele mai importante posturi și la cele mai mari responsabilități. Aici începe lucrarea dezbinării, fără ca să-i poți recunoaște sau să le ceri socoteală. Prin dezbinare, biserica vizată își pierde forța și acceptă mai ușor cuvintele de ordine ale unei Biserici unificate, dacă majoritatea manipulată se pronunță în favoarea sa.

"Opus Dei" (Lucrarea lui Dumnezeu) este o altă organizație care are aceleași obiective. Monseniorul Escriva a întemeiat acest ordin în 1928. El numără astăzi 100.000 de membri, dintre care 1400 de preoți și este reprezentat în peste 80 de țări. Cei mai tineri membri sunt în vârstă de 14 ani. La 18 ani ei depun jurăminte stricte de călugăr și trebuie să se flageleze, să se umilească, să respecte timpul de rugăciune și de exerciții. Personalitatea lor este radical transformată și devin complet străini familiilor lor. Acest ordin secret acționează ca un fel de "aripă militantă spirituală" a Vaticanului și politicienii îl consideră drept "sfânta mafia". Aceștia sunt agenți secreți ai lui Dumnezeu, fanatici foarte conservatori, care ocupă pe plan mondial, poziții cheie în stat și în societate.[134]

[133] Fries/Pesch, Streiten für die Eine Kirche, München 1987, p. 80-81.
[134] Steigleder, Klaus, Das Opus Dei - eine Innenansicht, München 1996, Walsh, Michael, Die Geheime Welt des Opus Dei, München 1992)

Alături de iezuiți și de Opus Dei, îi găsim și pe Cavalerii de Malta, Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim, Templierii, Legionarii lui Hristos, Stareții Sionului, un ordin al Templierilor dependent de Francmasoneria magiciană în strânsă legătură cu casa Habsburgilor și Armata Albastră, care formează legiunile papei. Ei acordă primul loc datoriei de supunere față de papă, înaintea oricărui alt jurământ de credință. Toți au în comun cu francmasonii o imagine remarcabilă în public, un jurământ secret și grade superioare, care uneori sunt ținute secret în fața membrilor cu grade inferioare. La cel mai înalt nivel au loc contracte cu alte societăți secrete precum Rosicrucienii și Iluminații.[135]

8. Căderea Babilonului. Hristos semnalează în profeția Sa despre căderea Babilonului, dispariția "glasului cântăreților", a sunetului de harpe, cântăreților din fluier și din trâmbițe (Apocalipsa 18,22). Și aici descoperim opera distrugătoare a prințului acestei lumi. Muzica, în calitate de limbaj al inimii și chiar ca dar al lui Dumnezeu, a fost complet pervertită. Zgomote și ritmuri au înlocuit armonia. Frecvențele înalte depășind limitele auditive de 3.000 de vibrații pe secundă au efect asupra creierului. Ele provoacă o stare de stres. Hormonul stresului, adrenalina, se transformă, în cazul persistenței stimulului sonor, în adenocrom care, prin structura și efectele sale, acționează ca mescalina și LSD-ul.

Puterea sonoră a muzicii Pop, Rock și Techno se situează la șapte decibeli deasupra nivelului de toleranță al neuronilor din creier. De aici rezultă iritare, depresii sau agresivitate care pot conduce la excese sexuale și la acte de violență.

Zgomotul puternic produce cu timpul stricăciuni ireparabile ale organului lui Corti din urechea internă, într-atât încât 60% dintre tinerii între 20 și 30 de ani au deja acuitatea auditivă redusă și așa vor rămâne. Mesaje și directive latente sunt înregistrate în muzica rock în "revers masking" (inversat) și incită sub formă de hipnoză la cultul Satanei, la consacrarea pentru Satana, la crimă și sinucidere, la a considera că

[135] Semlyen, Michael de, Alle Wege führen nach Rom, Hamburg 1993, p. 133.

Dumnezeu și Hristos sunt blestemați și la provocă la excese morale și perversiuni sexuale.

Mulți muzicieni rock mărturisesc deschis relațiile lor oculte și spiritiste esoterice, declarându-se consacrați prințului acestei lumi și dorind să distrugă cu bună știință pe cei tineri. Așa zisa muzică rock creștină nu există, este pur și simplu o înșelătorie camuflată pentru tinerii creduli. Textele creștine nu schimbă cu nimic această muzică ale cărei efecte sunt distrugătoare. Ascultând așa zisa muzică rock sau pop creștină în biserici sau săli de cult, te așezi direct sub o influență demonică.

În acest context, noțiunea de "channeling" capătă o mare importanță. Cuvântul "channel" în engleză, înseamnă canal și desemnează canalul prin care Lucifer stabilește o relație cu oamenii. Prin acest procedeu are loc o transformare personală și planetară în ascultători, după cum se exprima un vorbitor la o conferință de la școala din Arkan, despre mișcarea New Age, la Londra. El făcea aluzie la muzica pop și a continuat:

> "Sunt de părere că noi ne aflăm acum în cea mai mare perioadă de tranziție pe care omenirea a putut să o traverseze vreodată... Convingerea mea despre această concepție este că își are originea în Beatles... Sunt de părere că atunci când Lennon și McCartney s-au întâlnit și au muncit împreună, s-a declanșat o acțiune sinergică prin care cei doi au devenit un fel de canal pentru inconștientul colectiv al epocii. Ei canalizau ceva care a sfârșit prin a se concretiza în toată omenirea..."

Beatles-ii au fost primul grup care"și-au înregistrat discurile cu mascare retrogradă. Această "revers masking" a devenit o practică generalizată a producătorilor de discuri și CD pop; ea conține mesaje satanice care sunt înregistrate de subconștient, apoi din nou inversate și conțin ordine de care nu ești conștient și pe care ascultătorul poate să le execute atunci, fără a ști că este manipulat. Părinții s-au organizat în grupuri de apărare contra acestui viol interior al tineretului și au declanșat procese împotriva producătorilor acestei muzicii pe care le-au câștigat. Totuși aceste firme își continuă programul, schimbându-și pur și simplu numele.

Prin mișcarea New Age, muzica devine procedeul unui gigantic program de reeducare și de reorientare de o amploare globală și lucrează în acord cu noile tipuri de comportamente și viziuni ale lumii... O

infiltrare a tuturor instituțiilor sociale și religioase.[136] Cu siguranță Hristos va aduce în fața tribunalului Său frivolitatea și iresponsabilitatea conducătorilor religioși ai bisericilor decăzute pentru că au consimțit ca tineretul lor să fie distrus în trup, în suflet și în spirit.

9. Decăderea morală. Hristos este întristat de "desfrâul și nerușinarea" din Biserici. Scriitorii catolici descriu cu profund regret decadența Bisericii Evului Mediu și imoralitatea actuală, folosind în privința aceasta expresia "pornocrație".

> "La 15 mile de Roma, pe înălțimile Mont Albains, în sec. al X-lea trăia familia foarte celebrilor Conti, conții Alberti de Tusculum. Acești seniori războinici au câștigat controlul total asupra alegerii papilor. Șapte papi au ieșit din această familie, dintre care trei unul după altul și aproape fără excepție ei au contribuit la formarea unei "Roma deplorabilis", (o Roma a rușinei). Puțin timp după Carol cel Mare și în decursul a mai mult de un secol și jumătate, papii au fost niște personaje întunecate. Ei nu erau discipoli ai lui Hristos cât ai lui Belial, prințul întunericului. Mulți dintre ei au fost imorali, ucigași, profitori de război, tirani, simoniști, gata să vândă ceea ce era sfințit. Majoritatea dintre ei se interesa mai mult de bani și de intrigi decât de religie. Acești papi reprezintă, fără echivoc, cel mai abject grup de potențați din istorie, atât pe plan bisericesc cât și civil. Trebuie s-o spunem deschis, aceștia au fost niște barbari. Roma veche nu avea nimic altceva care să le poată egala depravarea.
>
> Tinerețea noului papă Ioan al XII-lea poate explica parțial comportamentul său profan, căci el nu avea decât 16 ani când a primit funcția. Mânăstiri întregi s-au rugat zi și noapte ca el să moară. Chiar pentru un papă din acea vreme, el a fost atât de înspăimântător încât cetățenii căutau să-i ia viața. Spuneau despre el că a inventat păcate până atunci necunoscute, inclusiv acela de a se culca cu propria mamă. El întreținea un harem în palatul Laterano. Folosea ofrandele pelerinilor pentru jocurile de noroc.

[136] R. Heinrich, lucrarea citată, p.40.

Întreținea 2000 de cai și îi hrănea cu migdale și smochine înmuiate în vin. Își recompensa concubinele pentru nopțile de dragoste cu cupe de aur din Biserica Sfântul Petru... Femeile au fost îndeosebi avertizate că, dacă țineau la onoarea lor, nu trebuia să pună piciorul în Biserica Sfântul Giovani din Laterano: papa era mereu la pândă în căutarea prăzii. Se poate înțelege că aceste evenimente au fost stânjenitoare pentru cardinalul Baronius dar, el le povestește cu o sinceritate remarcabilă. El îi numește pe papii acelei epoci ca "intruși pe Sfântul Scaun, nu ca niște apostoli ci ca apostați." El a mărturisit că îi era greu să scrie despre ei, căci nu erau oameni așezați pe scaunul lui Petru ci niște monștri cu formă umană. Desfrânați, lacomi de glorie, plini de dorințe carnale, iscusiți în orice formă de răutate, guvernau Roma și au prostituat scaunul lui Petru pentru favoritele și amanții lor."[137]

În acest context trebuie să înțelegem cuvintele aspre ale marelui predicator Geiler de Kaiserberg: "Nu Sfântul Duh stabilește conducătorii Bisericii, ci diavolul: pentru bani, favoruri și prin corupția cardinalilor... Acești papi din timpul Renașterii au realizat deseori, în propria lor viață, cultul omului superior, beția demonică a puterii și a unei vieți de excitări neînfrânate, legate în multe privințe de trezirea idealului uman antic."[138]

Celibatul pretinde castitatea preoților fără a se pune problema dacă ei sunt apți pentru aceasta. Biblia spune clar că fiecare a primit propriul său dar de la Dumnezeu, unul pentru a se căsători, altul pentru a rămâne celibatar. Căsătoria a fost instituită în Paradis, iar după cădere omul a putut să ia cu sine două lucruri din Paradis, ca binecuvântări speciale: Sabatul și căsătoria. Unirea dintre bărbat și femeie a fost numită de Creator ca fiind "foarte bună". El nu pretinde celibatul de la nimeni, această cerință este în realitate demonică, după cum spune Scriptura:

"…Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor... Ei opresc căsătoria..."[139]

[137] De Rosa, lucrarea citată, p. 60-67.
[138] Adam Karl, Una Sancta în Katholischer Sicht, Düsseldorf 1948, p. 20-21.
[139] 1Corinteni 7,7; Genesa 1. 27,31; 1Timotei 4,1-3.

Astfel, celibatul este cu adevărat inuman, contra naturii și contra principiilor lui Dumnezeu. El a adus multe suferințe și necazuri pentru că, mulți oameni care nu aveau darul celibatului au fost forțați la acesta. Cum s-a menționat deja, acesta este motivul pentru care mulți preoți și-au abandonat slujirea, aproximativ 5.000 pe an în lumea întreagă, după cum a putut constata Congregația Credinței la Roma. Nu se știe câți dintre ei au eșuat din cauza celibatului. Foști preoți și laici s-au reunit cu ocazia primului congres pentru ex-catolici, în noiembrie 1997 la Los Angeles. Învățăturile Bisericii catolice romane au fost supuse unui examen serios, comparativ cu Sfintele Scripturi. Unul dintre organizatori, T.A. McMahon se plângea că "creștinătatea protestantă este rău sau deloc informată pe tema falsei Evanghelii a catolicismului."[140]

Ansamblul ierarhiei catolice este celibatar, ea ar vrea să dea ordine cuplurilor, să decidă că viața intimă în căsătoria creată de Dumnezeu pentru fericirea cuplului ar fi autorizată numai pentru procreație. Contracepția este stigmatizată ca un păcat. În cele din urmă, Curia și-a dat seama că această concepție era intolerabilă. În 1964, papa Paul al VI-lea a convocat o comisie papală pentru controlul nașterilor la care au fost invitați 76 de preoți, cardinali, episcopi și laici. Patru teologi din cinci s-au pronunțat pentru o schimbare a concepției catolice, ceea ce a constituit o mică insurecție contra papei. Cardinalul Leger de Montreal, patriarhul Maximos și cardinalul Ottaviani ca și cardinalul Suenens s-au pronunțat foarte deschis pentru această schimbare.

Îl mai citățm o dată pe Peter de Rosa: "O revoluție tăcută și stăruitoare s-a produs la bază, așa cum nu s-a mai văzut niciodată în istoria catolicismului. Încurajați de preoții lor, mulți laici au început să gândească ei înșiși. Ei au presupus că în fața ezitării neîncetate a papei, nu exista alt motiv decât îndoiala; între timp au ajuns ei înșiși la concluzii." Această revoluție tăcută a celor căsătoriți, pentru ordinea în căsătorie și contra ordonanțelor papei are o semnificație deosebită.

[140] Informationsbrief nr. 18 Bekenntnisbewegung "Kein anderes Evangelium" p. 34. Casetele acestor conferințe, în limba engleză, pot fi comandate la : The Berean Call, p. O. Box 7019, Bend Oregon, 97708, USA

Credincioșii au început să gândească și să acționeze autonom. Conștienți de responsabilitatea lor în fața lui Dumnezeu, fără să devină dependenți de papă sau de cler. Această maturitate din partea creștinilor va juca un rol mare când va începe noua ordine economică mondială a papei. Atunci mulți vor recunoaște că această nouă ordine sfidează ordinea lui Dumnezeu și se vor decide pentru El. Viitoarea revoluție a tuturor credincioșilor la Vatican și în lume va consta în îndepărtarea tăcută de simulacrul vârstei de aur a noii comunități mondiale. Este o revoltă curajoasă și conștientă contra așezării sub tutela ierarhiei dictaturii Bisericii mondiale unificate.

10. Un avertisment amical. Propunerile acestei noi ordini mondiale vor fi ispititoare. Nimeni nu va mai avea de suferit de foame nici de șomaj. Dreptatea socială va domni peste tot, nu vor mai fi războaie și astfel acest PĂMÂNT va deveni, aparent, un paradis. Dar prețul de plătit va fi pierderea dragostei lui Hristos. Elementele de bază ale dragostei, libertății, încrederii, stimei și egalității vor fi înlocuite cu supunerea la noua ordine mondială. În locul lui Hristos, noul ethos mondial va fi baza comună. Hristos va fi alungat de pe pământul pe care l-a creat El Însuși, deoarece lumea nu va mai avea nevoie de El. A început noua perioadă post-creștină cu noua ordine mondială. Dar Hristos, în calitate de păstrător al vieții, este aproape de fiecare ființă umană creată de El pe acest pământ și este întristat că locuitorii lui, mântuiți prin sacrificiul Său, se îndepărtează de El. Necredincioșia Bisericii a ajuns la un adulter complet. Babilonul a căzut.

Când Hristos era încă pe pământ, pe când se apropia din nou de Ierusalim și de pe vârful Muntelui Măslinilor a privit templul și orașul, a început să plângă. Ucenicii au aflat motivul tristeții Sale:

> "Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să stâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa pustie... Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată."[141]

[141] Matei 23,37-38; 24,2.

Atunci El le-a prezis distrugerea Ierusalimului și i-a sfătuit să fugă îndată ce va începe asediul. Într-adevăr, câțiva ani mai târziu, orașul a fost asediat și distrus de romani. 1.100.000 de evrei și-au pierdut viața, dar nici măcar un singur creștin nu a fost ucis, pentru că ei au acordat toată atenția cuvântului profetic al lui Hristos și au fugit la timp.

Astăzi Hristos se adresează întregului oraș Babilon, adică Romei și Bisericii mondiale unificate care formează noul Babilon. Și astăzi El plânge pentru acest oraș. Acuzațiile Sale împotriva Babilonului purtau în mod constant amprenta dragostei, chiar dacă El trebuia să-i spună adevărul despre vinovăția sa. El iubește fiecare ființă omenească și dorește să aducă pe fiecare în împărăția Sa veșnică. El vede lumea alergând spre pierzare, "sub influența prințului acestei lumi." Și acum El adresează ultimul avertisment omenirii:

> "Am auzit din cer un alt glas care zicea: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei."[142]

Toți oamenii care Îl ascultă și vor să-L urmeze se vor despărți de Biserica unificată a guvernului mondial și o vor părăsi. Aceasta este revoluția tăcută. Ecleziaști ai Vaticanului, episcopi, funcționari și în lumea întreagă episcopi, preoți, laici, pastori și predicatori, credincioși și membrii ai bisericii vor recunoaște că această nouă religie mondială este în realitate Biserica dușmanului lui Hristos, care în ultima sa mare revoltă, înainte de sosirea sfârșitului, se ridică încă o dată împotriva lui Dumnezeu și împotriva judecății Sale. Ei vor recunoaște că au fost înșelați. Cu durere și tristețe se vor despărți de cei care până atunci erau prietenii și conducătorii lor religioși. De aceea nu vor mai fi iubiți de ei, ci urâți. Cei care le erau cei mai apropiați îi vor denunța și trăda, îi vor calomnia și -i vor acuza. Dar ei știu că peste puțin timp, acest pământ își va găsi sfârșitul. Cele șapte plăgi din Apocalipsa 16 descriu cum un destin teribil se va abate peste ultimii locuitori ai acestei lumi. Hristos ar vrea să-i ferească de acesta și le adresează o chemare plină de dragoste: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu!" Dar unde trebuie ei să meargă?

[142] Apocalipsa 18, 4-5.

CAPITOLUL 6

BISERICA VIITORULUI

În ciuda tuturor greutăților, luptelor și pericolelor, adevărata biserică a lui Hristos va rămâne biruitoare, căci EL a prezis că" porțile locuinței morților nu o vor birui".[143] Desigur, majoritatea creștinilor nu realizează această profeție, deoarece Hristos a mai prezis și că ultima" turmă", turma rămășiței, va fi minoritară.

> "Nu te teme turmă mică, căci Tatăl a găsit cu cale să vă dea împărăția…Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află".

Dacă ne vom întreba de ce aceia care vor intra în împărăția lui Dumnezeu vor fi atât de puțini numeroși, deși Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și Hristos a murit pentru toți, vom găsi răspunsul în cuvintele lui Hristos: "căutați și veți găsi…căci oricine caută găsește".[144] Puțini oameni caută efectiv adevărul.

Episcopul Graber de Regensburg distinge trei perioade în istoria Bisericii:

1. Tipul de origine - Biserica primară din timpul apostolilor.
2. Biserica scolastică din Evul mediu până în prezent
3. Biserica falsă sau religia mondială cu învățăturile sale denaturate.

Dacă nu vom recunoaște Biserica aparenței ca fiind adevărata Biserică, ci ca pe o sinarhie legată de părăsirea totală a Lui Hristos prin imaginea prostituatei babiloniene, ca o asociere între religie și guvernul mondial, atunci nu rămâne decât un al treilea tip adevărat: "Biserica rămășiței", turma cea mică a lui Hristos. Putem să o numim "Biserica

[143] Matei 16,18.
[144] Luca 12,32. Matei 7,13.14. 7.8.

din timpul sfârșitului", ca loc de adunare a tuturor creștinilor din toate confesiunile sau religiile. Iată adevărata biserică catolică, în sens universal, provenită dintr-un tip nou de catolicism reformat.

În consecință, ni se impune următoarea ordine:

1. Biserica primară catolică a apostolilor.
2. Biserica catolică romană.
3. Biserica catolică a sfârșitului, întoarsă la catolicismul de origine.

1. Biserica catolică primară

În Sfintele Scripturi găsim singurele relatări autentice despre învățătura și viața Bisericii primare. În prezentarea care va urma despre învățătura Bisericii catolice de la origine, vom folosi traducerea catolică a Bibliei de către Hamp Stenzel Kürzinger, cu autorizația de imprimare 19/11/1962 la Würzburg:

1 - Numai Domnul singur era capul Bisericii. Sfintele Scripturi vorbesc despre biserică ca despre un corp care are mai multe membre, brațe, picioare, inimă, rinichi, etc." Noi toți ceilalți, se spune, formăm un singur trup". Numai Hristos este capul, toți ceilalți nu sunt decât membrele corpului Bisericii, aceștia sunt apostolii - la plural , excluzând deci întâietatea unui singur apostol - apoi evangheliștii, învățătorii, conducătorii, etc. Toți credincioșii erau preoți, fără excepție, nu era deosebire între laici și ecleziaști, toți erau frați și surori, nu exista nici unul care să fie numit "Părinte", în afară de Tatăl din cer. Domnea deci o egalitate absolută a tuturor credincioșilor, chiar dacă funcțiile lor erau diferite.[145]

2. Hristos Însuși conducea pe fiecare credincios, acesta depinzând numai de El. El s-a folosit de imaginea oilor și a păstorului, a viței și a

[145] Hristos este capul bisericii… Biserica îi este supusă lui Hristos… Hristos își iubea biserica, s-a jertfit pentru ea, pentru a o face sfântă și pură prin spălarea cu apă, prin puterea Cuvântului. Efeseni 5, 23-26; 1,22; 4,15. Coloseni 1,18. Ioan 15,3. 1Corinteni 10,17; 12,12-28. 1 Petru 2,9.

mlădițelor. Lucrul acesta nu trebuie să se schimbe până la sfârșitul lumii. Hristos rămâne printre credincioși în același fel, ca atunci."Acolo unde doi sau trei s-au adunat în numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor. Iată sunt cu voi până la sfârșitul lumii". Acolo unde este Hristos, acolo este și Biserica, chiar dacă sunt adunați numai doi sau trei credincioși"[146]

Noul Testament folosește termenul "Biserică" pentru a traduce "ekklesia" care înseamnă "cei care sunt chemați să iasă". Aceștia sunt oamenii care, prin Hristos, sunt chemați să iasă dintr-o viață de vinovăție și păcate pentru a intra în comuniune cu Hristos și cu ceilalți credincioși. Toți acești credincioși erau numiți "sfinți"[147a]

Nu se adresau rugăciuni sfinților, ci se rugau pentru ei [pentru sfinții vii]. Biserica era deci comunitatea sfinților. Nu era o clădire, un templu sau un altar, ci adunarea credincioșilor, fără a ține seama de loc. Astfel Biserica era deseori "biserică într-o casă", adică o casă particulară. [147b]

3. Hristos este prezent prin reprezentantul Său, Duhul Sfânt. El este Susținătorul, Mângâietorul, în grecește"parakletos", cel care învață pe fiecare credincios și-l conduce în adevăr. Primii creștini descoperiseră Duhul Sfânt ca pe o persoană; El le vorbea și avea capacitatea de a înțelege, a căuta, a iubi, a fi întristat, avea libera voință, le era Înlocuitor în rugăciune și a fost recunoscut drept Dumnezeu. Deși nu există decât un singur Dumnezeu, El apare totuși în lumea noastră cu trei dimensiuni: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. "Harul Domnului nostru Isus Hristos, dragostea Lui Dumnezeu și împărtășirea cu Duhul Sfânt să fie cu voi, cu toți", aceasta credeau sfinții apostoli. Hristos este numit aici Domn;

[146] Romani 1,7. 12,13. 15,26. 16,2.15. 1 Corinteni 6,1.2. 14,34. 16,1.15. 2 Corinteni 1,1. 13,12. Efeseni 1,1. 15. 3,8.18. 6,18 Filipeni 1,1. Coloseni 1,2. 3,12. ș.a.

[147a] Hristos este capul oricărui bărbat." 1Corinteni 11,3. Eu sunt slobod față de toți." 1Corinteni 9,19. Isus spune: " Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." Ioan 15,5. 10,1-12.

[147b] Și iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul lumii." Matei 28,20. 18,20. Romani 16,5. 1Corinteni 16,19. Coloseni 4,15. Filimon 2. Pentru Biserică, grecescul EKKLESIA , textual "cel chemat afară" adică credincioșii sunt chemați de Evanghelie să-și părăsească zbaterea în păcat. Deci Biserica era comunitatea credincioșilor, chiar dacă numai un număr mic era adunat pentru a-L slăvi pe Hristos

în ebraică este numit Yahve. Tatăl este numit Dumnezeu, ca și Fiul și Duhul Sfânt. Comuniunea cu Duhul Sfânt, în greacă "KOINONIA", înseamnă viața comună cu o persoană într-o casă. Toți credincioșii sunt nu doar preoți ci și clerici. Nu este niciodată vorba despre laici care să aibă nevoie de o anumită conducere spirituală exercitată de alți oameni.[148]

4. Hristos vorbește fiecărui credincios prin Biblie. Fiecare trebuie să înțeleagă Sfintele Scripturi, fără a avea nevoie de o persoană care să-l învețe. Nu există funcție de învățător spiritual, singur Hristos este Învățătorul; ei credeau că toți frații și surorile aveau deplină egalitate în drepturi, ca membri ai corpului Lui Hristos, în Biserica Sa. Dacă se alegeau învățători, era pentru instruirea necredincioșilor. Profeția, îndeosebi, era în centrul credinței lor și constituia izvorul lor de putere, căci ea îl avea drept țintă pe Hristos și prima și a doua Sa venire pe acest Pământ.

Mai mult de trei sute de profeții individuale s-au împlinit la literă în viața, moartea și învierea Lui Hristos. Aceasta a fost baza perseverenței până la moarte a primilor creștini, izvorul lor de mângâiere în toate suferințele și speranța într-un viitor glorios. [149]

5. Hristos era ușa oilor. El oferea fiecărei persoane convertite, nașterea din nou prin Duhul Sfânt și prin botez. Numai un adult care accepta nașterea din nou după ce se căia de păcatele sale și era gata să le părăsească, era botezat prin scufundare, un fel de înmormântare în apă. În acest fel, acesta devenea membru al corpului Lui Hristos, alăturându-se Bisericii.[150]

[148] Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi;dar dacă Mă duc vi-l voi trimete." Ioan 16,7.13.14. 15,26. 14,26. Deuteronomul 4,35. 6,4. Isaia 45,5. Zaharia 14,9. Marcu 12,29-32. Ioan 17,3. 1Corinteni 8,4-6. 2Corinteni 13,13. Efeseni 4,4-6. 1Timotei 2,5. Pluralitatea în unitatea lui Dumnezeu se descoperă în Genesa 1,26. 3,22. 11,7. Isaia 48,16. "Și acum, Domnul cel veșnic (Tatăl) M-a trimis (Fiul) cu Duhul Său (Duhul Sfânt)" Isaia 21,1. A trimite este activitatea unei persoane. Isaia 42,1 Eu (Tatăl), Lui (Lui Mesia) i-am dat Duhul Meu (Duhul Sfânt).

[149] Ioan 5,39. 17,14.17. 8,31.32. Matei 23,8. 1Ioan 2,27: Romani 15,13. 2Petru 1,19-21.

[150] Ioan 10,1-11. Ioan 1,12.13. 3,1-8. 22.23. Marcu 16,15.16. Fapte 2,38.

Noul Testament nu cunoaște decât acest singur și unic botez, care este valabil pentru toți, el necunoscând botezul copiilor, căci aceștia sunt mântuiți fără să fie botezați, chiar dacă mor foarte tineri. Ca minori, ei depind de părinții lor credincioși și sunt mântuiți cu ei.[151]

6. Hristos este Preotul suveran în Biserica Sa; nu există alt preot superior, nici episcop, nici cardinal, nici papă. Fiecare credincios are acces direct la Preotul suveran ceresc, singurul Mijlocitor în fața Lui Dumnezeu în templul ceresc, rugându-se în favoarea oamenilor. Pentru administrarea Bisericii se stabiliseră conducători, numiți și "prezbiteri" sau "episcopi". Aceștia erau bărbați căsătoriți, cum fusese și Petru.[152]

7. Problemele de ordin social ale Bisericii, erau rezolvate prin grija ansamblului comunităților; comunitățile bogate se îngrijeau de nevoile comunităților sărace.[153]

8. Diversele funcții în Biserica primară au fost atribuite de Dumnezeu și prin darul Duhului Sfânt, care chema individual pe credincioși la slujirea Sa ca apostol, învățător, pastor, conducător, diacon. Nu exista ordinarea în preoție pentru că toți credincioșii erau preoți. Un transfer de putere sau de funcție era necunoscut. Nici un apostol nu putea să-și transfere misiunea unui urmaș pentru că era unică, nereînnoibilă și exclusivă. Această funcție deosebită a încetat să mai existe la moartea apostolilor. [154]

9. Amintirea morții Lui Hristos, celebrată prin Sfânta Cină, consta într-o masă luată în comun, cu pâine și vin, fără jertfe și nici transsubstanțiere. Cu ocazia acestei mese, pâinea rămânea pâine și vinul

[151] Matei 19,13-15. Marcu 10,14. Luca 18,16. 1Corinteni 7,14.

[152] Evrei 8,1-5. 4,14-16. 6,20. 7,17. 24. Tu ești preot în veac", o preoție veșnică, ce nu va trece niciodată (în greacă APARABATON), o preoție care nu este transmisibilă nici unei persoane sau instituții.

[153] Fapte 2,42-47. 4,32-37. 6,1-7. 1Corinteni 16,1-4.

[154] Efeseni 2,19-22. Matei 19,28.29. Apocalipsa 12,1. 21,12-14.

rămânea vin. Acestea erau luate în memoria ultimei Sfinte Cine cu Hristos, în amintirea morții Sale pentru noi. Lectura sau cântarea unei liturghii erau de asemenea necunoscute ca și reînnoirea unei jertfe nesângeroase, căci jertfa Lui Hristos era recunoscută ca unică și irepetabilă. Apostolul scrie:

> "De aceea, prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce vă spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine. Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor." [155] 1Corinteni 10:14-17 și 20-21.

În ceea ce privește puterea lor de discernământ, Pavel îi pune pe toți credincioșii la același nivel, iar el ca apostol, nu se plasează deasupra lor: "Judecați voi înșivă ce vă spun!" În aceste cuvinte nu este nici o urmă a unei funcții apostolice infailibile. După binecuvântarea paharului și a pâinii, în timpul Sfintei Cine, toată lumea participa la această singură pâine, nu la trupul Lui Hristos, căci aceasta reprezintă întreaga comunitate. Noi toți suntem un corp și în cursul acestei mese nu participăm la trupul Lui Hristos, ci la masa Domnului, pe care se găsește pâinea pe care o mâncăm. Numai păgânii oferă jertfe, nu creștinii. Dar păgânii jertfesc demonilor, deci sunt în comuniune cu ei. Primii creștini ar fi respins cu indignare, ca pe o practică demonică, ideea unei noi

[155] Fapte 2,42-47. Asemenea lui Isus "ei frângeau pâinea acasă și își luau hrana…", pâinea a rămas hrană. După împărțirea solemnă a pâinii și vinului în timpul Sfintei Cine, pâinea a rămas pâine și vinul a rămas vin. 1Corinteni 11,23-28. "Pentru că există o singură pâine, noi care suntem mai mulți, formăm un singur corp; căci noi participăm toți la aceeași pâine." 1Corinteni 10,16.17. "Corpul lui Hristos nu era pâinea, ci comunitatea era corpul simbolic al lui Hristos.""El nu este servit de mâini omenești, ca și când ar avea nevoie de ceva, El care dă tuturor viață, suflarea și toate lucrurile…" "Căci în El avem viața, mișcarea și ființa…" Fapte 17,25. 28. vezi și: Ioan 1,1-3. Coloseni,15-17. Evrei 1,1-3.

jertfe a Lui Hristos fără vărsare de sânge. Nici nu au avut vreodată ideea să îngenuncheze în fața pâinii Sfintei Cine și să o adore ca și cum ar fi fost Hristos în persoană. Ei cunoșteau foarte bine interdicția strictă din Decalog a Domnului:

> "Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos..."[156]

Isus Hristos nu și-ar fi desființat niciodată propria Sa poruncă spunând: faceți-vă o imagine a corpului Meu sub forma unei bucățele de pâine, închinați-vă în fața ei și veneraţi-o în locul meu. El spune foarte limpede: mâncați din această bucată de pâine gândindu-vă pur și simplu la Mine. O jertfă în fața acestei imagini ar fi fost condamnată de El ca fiind o călcare a decalogului și ca o idolatrie. (Exodul 20, 4-5).

10. Mărturisirea păcatelor nu se făcea în fața unui om în cursul unei spovedanii, ci numai în fața Lui Dumnezeu. În "Tatăl nostru", Isus diferențiază două feluri de păcate: păcatele contra Lui Dumnezeu, pe care numai El singur le poate ierta și păcatele împotriva oamenilor, care vor trebui să fie iertate și de către oamenii ofensați. Puterea de "a lega și a dezlega" privește numai păcatele împotriva oamenilor, așa cum Hristos a declarat-o clar și nicidecum păcatele împotriva lui Dumnezeu. Puterea de a lega și a dezlega constă în acceptarea sau excluderea unui membru al comunității. Decizia întregii comunități reunite era determinantă și nu decizia unui membru sau a unui grup de credincioși. [157]

[156] Exodul 20, 4.5.

[157] Matei 6,9-13. În Fapte 8,22 Pentru spune: "roagă pe Domnul să-ți ierte gândul acesta al inimii tale" 1Ioan 1,8.9 "Isus este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire." Puterea de a lega și a dezlega se aplică conform Matei 18,15-20 numai păcatelor între oameni: "dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta…" Ea a fost acordată mai întâi lui Petru, apoi tuturor apostolilor și în cele din urmă întregii Biserici. Calea de acțiune a acestei puteri a cheilor este explicată de Isus în Matei 18. Matei 16,19. Ioan 20,22.23.

11. Primii creștini au cunoscut certitudinea iertării păcatelor în așa zisa siguranță a mântuirii. Căindu-se, ei își mărturiseau păcatele unicului Mijlocitor și Mare Preot, Isus Hristos și credeau că El murise pentru aceasta pe cruce. Prin această credință ei erau neprihăniți în fața Lui Dumnezeu și neprihănirea Lui Hristos le era atribuită. Duhul Lui Dumnezeu le dădea siguranța iertării și a înfierii de către Dumnezeu. Apostolul Ioan scrie: "Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl să ne numim copii ai Lui Dumnezeu! Și suntem!" (1 Ioan 3,1).

Dumnezeu îi privea ca și cum în fața Lui stătea însuși Hristos. Neprihănirea perfectă a Lui Hristos îi acoperea precum "haina neprihănirii Lui Dumnezeu". Astfel, ei erau plăcuți Lui Dumnezeu, așa cum erau, copiii Săi, în ciuda imperfecțiunilor.

Din această siguranță s-a născut o bucurie care le permitea să ducă o viață plină de lucrări bune și de supunere față de cele zece porunci. Aceasta le dădea chiar curajul de a merge până la moarte pentru credința lor. Păcatele față de oameni au fost și ele recunoscute deschis, regretate și iertate. Dumnezeu putea să-i ierte pentru păcatele față de unul dintre prea iubiții Săi. Pentru că viața lor era determinată de bucuria și siguranța iertării, le erau necunoscute exercițiile de căință, sancțiunea sau lectura slujbelor. Ei știau de asemenea că Dumnezeu conduce viața fiecărei ființe umane astfel încât să nu moară în stare de păcat și fără iertare și că El îi lasă încă timp de har, pentru a-și pune viața în ordine. Ei deveniseră proprietatea Domnului și aveau certitudinea că Hristos avea să-și păzească proprietatea Sa. Ideea ispășirii păcatelor într-un așa zis purgatoriu ar fi făcut inoperante sângele și jertfa unică a Lui Hristos pentru păcatele noastre. Această idee a unui purgatoriu, adică a unui loc de purificare pentru păcatele noastre, provine din păgânism; Sfintele Scripturi nu o cunosc.[159]

12. În biserica primară, serviciul divin se desfășura în ziua de sâmbătă, a șaptea zi a săptămânii, numită Sabat. Duminica era necunoscută și a fost introdusă prin influența cultului soarelui roman; a fost promulgată ca lege de împăratul Constantin. De la prima la ultima pagină a Sfintelor

[159] 1Ioan 1,7-10. 2,1.2. 12. 4,20.21. Matei 6,14.15.

Scripturi, nu se vorbește decât de Sabat și nici o singură dată despre duminică în calitate de zi de cult. Învierea Lui Hristos nu a fost sărbătorită la Paște, nici în fiecare duminică; ci numai în ziua botezului credinciosului care era înmormântat simbolic în apă și înviat cu Hristos. (Matei 24,20. Luca 4,16.17. Faptele Apostolilor 13,14,27, 42.15,21.16,13.17, 2. 18,4,11. Romani 6,3-11, 1Petru 3,21 Coloseni 2,12. Evrei 9,25,26.10,10-12.14,8) "Hristos a oferit o singură jertfă pentru păcate…căci printr-o singură jertfă pentru păcate, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfinți dar, acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfă pentru păcate").[160]

13. Ei au crezut că, în calitate de Creator și păstrător al lumii, Hristos păstrează și viața fiecăruia și că la moartea sa, El reia suflarea de viață care se întoarce la El și pe care i-o va da din nou în ziua învierii morților.

Hristos învață că morții dorm până în acel moment și nu știu nimic. Ei se odihnesc și dorm la adăpost în Dumnezeu. În momentul trezirii, la învierea din ultima zi, ei își vor da seama că moartea nu a durat decât o clipă, o secundă, de la adormire până la trezire. Ei nu sunt deloc conștienți de durata sau timpul scurs între aceste două evenimente, căci morții nu știu nimic. O stare conștientă intermediară este străină Noului Testament și Hristos învață numai despre învierea din ultima zi. Hristos și Biserica primară nu cunosc existența unui purgatoriu, nici rugăciunea pentru morți. Păcatul a fost iertat direct și imediat de Hristos Însuși. După aceasta o pedeapsă sau o penitență nu mai este necesară nici în timpul acestei vieți, nici după moarte.

[160] Matei 24,20. Luca 4,16.17. Fapte 13,14. 27. 42.44. 15,21. 16,13. 17,2. 18,4.11. Romani 6,3-11. 1Petru 3,21. Coloseni 2,12. Evrei 9,25.26. 10,10-12.14.18. "Hristos a oferit o singură jertfă pentru păcate… Căci printr-o singură jertfă pentru păcate, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfinți. Dar, acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfa pentru păcate"

[161] Ioan 1,1-3. Fapte 17,24-28. Ioan 5,28.29. 6,39.40. 44. 54.63. 1Corinteni 15; 1Tesaloniceni 4,13-18. Apocalipsa 20. Eclesiastul 9,5.6.10. În parabole, Hristos îi face uneori pe morți să vorbească simbolic, era o formă de exprimare frecventă în Orient și niciodată aceasta nu a fost luată literal. Toți cunoșteau Scripturile, că morții nu știu nimic și că nu mai au nici o parte din viața de pe acest pământ.

14. Ideea terifiantă a chinurilor veșnice în iad era total necunoscută lor. Ei n-ar fi putut niciodată să armonizeze o așa idee cu dragostea lui Dumnezeu. Ei știau că acest pământ va trebui să fie curățat de orice rău prin foc în ultima zi. Planeta noastră nu va trebui să se transforme pentru veșnicie într-o minge de foc, dar este efectul acestui foc care e valid pentru totdeauna, deci veșnic. Focul nu este veșnic, ci consecințele acțiunii lui sunt veșnice. După aceea pământul nostru va deveni un pământ nou, în așa fel că nu ne vom mai gândi la pământul vechi, cu cât mai puțin vom fi constrânși a privi pentru veșnicie către sufletele suferind în foc. Acest gând oribil a fost, și este, o capcană a dușmanului pentru a lipsi omul de încrederea lui în dragostea lui Dumnezeu.[162]

15. Rugăciunea a fost un mijloc de exprimare individuală sau în public și aceasta consta într-o convorbire afectuoasă și plina de râvnă cu Dumnezeul slăvit. Hristos declarase: "sunteți prietenii Mei". Astfel ei au putut să se deschidă în fața Lui Dumnezeu ca unui prieten și să fie siguri că vor fi ascultați. În consecință, le erau necunoscute rugăciunile citite sau repetate pornind de la un text de rugăciune compus în prealabil. "Tatăl nostru" era un model pentru conținutul unei întreținere cu Dumnezeu dar nu a fost niciodată repetată cuvânt cu cuvânt sau recitată drept penitență.[163] Ei nu cunoșteau rugăciuni adresate Mariei, moartă și îngropată la Efes, nici sfinților care dorm în mormânt, morți până la învierea din ultima zi și care nu aud rugăciunile noastre. Isus Hristos era singurul mare preot și singurul mijlocitor la Dumnezeu, în fața căruia nu-i era teamă, căci Hristos declarase: Tatăl Însuși vă iubește…"Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3, 16.)

[162] În toată Biblia se găsesc 130 de texte despre suprimarea totală a oamenilor răi și a îngerilor căzuți, în ultima zi a judecății lui Dumnezeu. Iată câteva pasaje: Obadia 16. Isaia 41,11.12. 65,5. 26,11. 33,12.12. Psalmi 21,10. 37,20. 103,16. 104,35. Iov 7,8.21. Plângeri 5,7. Maleahi 3,19.21. Matei 3,12. 7,19. 13,30.40. Ioan 15,6. Romani 4,17. Evrei 6,8. Apocalipsa 18,8. 20,9. ș.a.

[163] Matei 6,6-25. Faptele Apostolilor 1,14.24. 3,1.4,31. 9,11.40. 10,2.9. 12,5. 13,9. 28,4. Romani 8,26. Efeseni 6,18. Filipeni 1,9. Coloseni 1,3.9. 4,3. 1Tesaloniceni 5,17.25. Iacob 5,13.14.16.17.

2. Biserica catolică romană a împăraţilor şi a succesorilor lor

Timp de aproape două sute de ani, împărații romani au fost în același timp și stăpânii Bisericii sub regimul cezaro-papist. În același timp, învățătura și viața creștinismului au fost în mare parte transformate, amestecându-se puțin câte puțin cu practici și învățături păgâne pentru a face din creștinism o altă religie, deosebită cu totul de creștinismul original.

1. PAPALITATEA

Împărații jucau rolul de suverani absoluți și infailibili ai bisericii. Împăratul era reprezentantul Lui Dumnezeu pe Pământ și a fost numit "PONTIFEX MAXIMUS". În Roma, pretutindeni pe fostele palate ale împăraților se găsește această inscripție cioplită în piatră. Pătrunzând apoi în Biserica Sfântul Petru întâlnim aceeași inscripție "PONTIFEX MAXIMUS", ca fiind unul din titlurile papei, denumirea lui oficială.

În latină "PONS" înseamnă pod, iar "FEX" vine de la verbul "facere", "a face", deci un pontifex joacă rolul unui pod. În cultul zeului roman Ianus există o castă de preoți, pontificii, numiți colegiul cardinalilor. Cuvântul "CARDO" înseamnă balama de ușă. Ianus era zeul ușii și a balamalei ușii, marelui mijlocitor între Dumnezeu și oameni, numit și PATULCIUS ET CLUSIUS, adică cel care deschide și închide. El era zeul zeilor și trebuia invocat pentru orice problemă. Împăratul era șeful cardinalilor "Pontifex Maximus" și avea dreptul la onoare divină și la închinare. Era reprezentantul vizibil pe Pământ al invizibilului Ianus pe Pământ. Dar Ianus era Mesia babilonian. Și egiptenii îl adorau pe regele lor, ca mare preot; în latină PONTIFEX MAXIMUS, amândoi erau "fără greșeală", erau "infailibili".

Episcopul Romei a luat puterea, poziția, numele și tronul de la predecesorii lui păgâni, idolatri și necreștini.[164] Colegiul cardinalilor îl

[164] Aceasta este împlinirea literală a profeției lui Hristos din Apocalipsa 13,2: fiara (Roma imperială) i-a dat (papalității) puterea sa, scaunul de domnie și o mare autoritate.

alege prin vot ca șef al preoților, "PONTIFEX MAXIMUS"; cardinalii se pleacă atunci în fața lui, acest lucru este reprezentat pe o monedă papală cu inscripția "QUEM CREANT ADORANT" îl adoră pe cel pe care l-au creat (ca papă).

După Strabo și Herodot, regii babilonieni primeau sărutarea piciorului din partea regilor și emisarilor, așa cum a fost și cu papa. Împărații erau numiți cu termenul "SANCTITATEM TUAM", sanctitatea voastră, exact ca și papii, urmașii lor spirituali. Zeul superior Ianus avea în mâinile sale cheile pentru a deschide și a închide cerul, exact ca și reprezentanții lui, împărații, precum și papii care le-au succedat. "Cheile împărăției cerurilor" pe care Hristos i le-a încredințat lui Petru, potrivit Evangheliei, nu sunt altceva decât "cheile cunoștinței" după cum se spune în Luca 11, 52. Conform declarației lui Hristos, puterea de a lega și de a dezlega consta în admiterea sau excluderea din comunitate a unui păcătos nepocăit, prin hotărârea tuturor credincioșilor, în cursul unei adunări, așa cum este scris în Matei 18. Deci puterea de a lega și de a dezlega nu este dată unei persoane sau unui grup mic, ci tuturor membrilor comunității reunite. Așa zisa putere a cheilor care a fost reluată de Papi, vine direct din păgânism și din mitologia romană. Tronul papei este și el o moștenire a păgânismului, căci nici Hristos, nici Petru nu aveau tron. "SEDIA GESTATORIA", tronul portabil al papei, dus pe umeri de "BUSSOLANTI" doisprezece fii de prinți în ținută roșie, este o imagine exactă a regilor egipteni, după cum se poate vedea în desenele antice (papyrus) și pe frescele murale. În anumite ocazii, papa poartă pe cap fie mitra cu două vârfuri, fie tiara triplă. Această mitră a fost purtată de filisteni și de babilonieni ca simbol al zeului Dagon și ca simbol al zeului pește la asirieni și la egipteni.

Tripla coroană a papei, tiara, își trage originea din inelul de chei al regilor Persiei. Cu ocazia încoronării papei de către cel mai bătrân cardinal diacon se declara: "primește tiara cu triplă coroană și să știi că tu ești părintele prinților și al popoarelor, conducătorul globului pământesc, guvernatorul pe pământ al Mântuitorului nostru Isus Hristos".

> "În ceea ce privește valoarea coroanei papale un studiu al Academiei franceze de științe a făcut următoarea evaluare: tiara lui Eugen al IV-lea a costat 38.000 de coroane de aur, cam 8

milioane de franci. Cea a papei Paul al II-lea a fost estimată de unii la 120.000 de coroane de aur și la 180.000 de alții, cam 25-35 de milioane de franci. Una din tiarele lui Iuliu al II-lea costă cel puțin 200.000 de coroane de aur, cam 40 de milioane de franci".[165]

Hristos și apostolii nu au folosit niciodată cârja episcopală ca semn al demnității episcopale, dar ea apare pe frescele antice ca instrument în mâinile ghicitorilor și magicienilor păgâni. În Roma antică păgână, ghicitorii foloseau acest baston cârjă, pe care îl numeau "LITUUS"și care este identic cu cârja episcopală a papei. Și în Evul Mediu scriitorii catolici o numeau tot "lituus". Ea este desemnată și cu numele de "cârja păstorului" după numele regelui Berorus, primul care a fost numit "Regele păstor" și care a folosit acest baston pentru a-și domina supușii.[166]

La aproximativ 300 de ani după Hristos, împăratul Constantin obținuse un succes extraordinar cu noua politică de integrare a creștinismului în mitologia păgână. Se născuse o nouă Biserică, a cărei tradiție a fost atât de puternică, încât a putut să-și mențină dominația timp de peste 1500 ani.

2. JERTFIREA MESSEI (OBLAȚIA)

Hristos avertizase despre schimbarea de sens în practicarea Sfintei Cine spunând:

"Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață" (Ioan 6, 63). Pentru iudei era exclus să se mănânce carnea lui Hristos. Isus le-a explicat atunci că nu carnea ca materie trebuia mâncată și nici consumată ca o materie transformată, căci "carnea nu folosește la nimic".

Așa cum se mănâncă pâine pentru a prinde forță fizică, la fel și cuvintele Sale trebuiau puse la inimă, căci ele sunt duh și viață. Numai păgânii cunosc consumul material al persoanelor divine. Textele despre piramidele din Egipt ne-o arată foarte clar, de exemplu, când a intrat faraonul Unas în împărăția zeilor:

[165] Hermens/Kohlschmidt, lucrarea citată p.2144.
[166] Hislop, lucrarea citată p.206-218.

"Slujitorii i-au prins pe zei cu un lasou, i-au considerat buni și i-au dus cu ei pentru a-i lega și a le tăia gâtul; le-au scos măruntaiele, le-au tăiat și le-au fiert în cazane. Și regele le consuma forța și le mânca sufletul. Zeii cei mari îi alcătuiesc prânzul, cei mijlocii îi alcătuiesc cina, iar cei mici masa de noapte. Regele consuma tot ce-i cădea în mână. El înghite totul cu lăcomie și puterea sa magică devine mai mare decât toate puterile magice. El devine un moștenitor al puterii, mai mare decât toți moștenitorii; el devine stăpânul cerului; el mănâncă toate coroanele și toate brățările, mănâncă înțelepciunea fiecărui zeu" [167]

Împăratul Constantin era PONTIFEX MAXIMUS în cultul lui Mitra cel mai mare rival al creștinismului. Mitra era vechiul zeu al luminii la perși și cultul său era foarte răspândit în Imperiul roman, mai ales printre soldați. Preoții cultului Mitra erau numiți "părinte" iar credincioșii erau numiți "frați". Se cunoșteau șapte acte sacre, așa cum vor fi mai târziu cele șapte sacramente ale bisericii romane; din acestea făceau parte: un botez, o confirmare și o comuniune, așa zisa "TAUROBOLIUM". Masa era compusă din pâine și apă amestecată cu vin într-o cupa Sfântă, în fața căreia se prosternau. Practicile de cult aveau loc mai ales în "dies solis", în ziua soarelui. Cu aproximativ 200 de ani după Isus Hristos, Sfânta Cină luă din ce în ce mai mult un caracter misterios. Totuși în primele secole ale creștinismului, niciodată nu a fost vorba despre o transsubstanțiere prin care pâinea și vinul trebuiau transformate în carnea și sângele lui Hristos.

"Termenul 'transsubstanțiere' nu exista la teologii catolici înainte de secolul al XII-lea. Nici era apostolică, nici era postapostolică nu îl cunosc, el și-a făcut prima apariție la 'eretici', în euharistia markosienilor valentinieni, o sectă gnostică. În această epocă, prin teologul său principal Sfântul Irineu. Biserica judeca această transformare a materiei drept o necunoaștere uimitoare și a promulgat-o mai târziu ca dogmă la al IV-lea conciliu de la Laterano în 1215, sub papa Ioan Inocențiu al II-lea."[168]

[167] Deschner, Der Gefälschte Glaube, Heyne TB, p.116.

[168] idem p.125.

În cartea sa "Sceptrul și cheia în mâna preotului" (ediția în limba germană) iezuitul Franz Xavier Esser descrie înțelegerea catolică a transsubstanțierii:

> "Primul domeniu al puterii îngloba cerul… dar de când preoții poartă în mâinile lor sceptrul de aur, acest cer păzit cu atâta grijă le este deschis. Ei pot dispune de acesta și pot acționa cu o autoritate pe care ne-ar plăcea să o calificăm drept atotputernică. Aceasta fac ei. Căci în fiecare dimineață, prin Sfânta messa ei pătrund în sala cerului …Toți îngerii se dau deoparte cu timiditate și respect cedând locul și știind că aceștia îl caută pe Fiul Lui Dumnezeu în cer, în locul prea Sfânt pentru a-l readuce pe pământ, pe altar. Prin Sfânta messa, cuvântul preotului dă Fiului Lui Dumnezeu un mod deosebit de a exista și de a fi, MODUS EXISTENDI SACRAMENTALITER.
>
> El nu a cunoscut acest mod de a exista în timpul celor 33 de ani de pelerinaj pe acest Pământ și nici de când stă transfigurat în cer. Și totuși, adevăratul corp al lui Hristos este pe altar, în mod real și corporal…. Împarte Sfânta ostie în mii de bucăți și fiecare bucată îl conține în întregime pe Hristos și totuși el este unic. Pune fiecare dintre aceste bucăți în tabernacolul numeroaselor Biserici și capele de pe toată planeta; astfel în fiecare dintre ele, Hristos, deși unic, este adorat în întregime… Ce supraomenească este măreția voastră, o, preoți, și ce asemănare cu Mântuitorul care poruncea vânturilor și mării și care mergea pe ape. În adevăr: MAXIMA COLLATA EST POTESTAS!
>
> Cu sceptrul său, preotul pătrunde în cer pentru a-l căuta acolo pe Fiul Lui Dumnezeu în mijlocul cercului închis format din îngeri; aceștia sunt neputincioși și nu pot să-l împiedice…Fiul lui Dumnezeu este El Însuși supus preotului, îl ascultă până la moarte și desigur până la moartea pe cruce. Aceasta învață credința universală a bisericii noastre…Da, Sfânta messa ca reînnoire nesângeroasă a jertfei crucii, este culmea puterii preotului…Preotul umil ia în mâinile sale sceptrul de aur și vorbește Fiului lui Dumnezeu. Isus îl ascultă grabnic și nu îl contrazice. Ah, dacă preoții ar putea să vadă cu ochii lor măcar o

dată cu ce blândețe se supune cuvintelor Fiului lui Dumnezeu ! Ideea propriei lor măreții s-ar înălța în fața lor ca un munte care atinge soarele…Dumnezeu Însuși li se supune! Ascultând cu fidelitate de porunca autoritară a sceptrului de aur, în timpul Sfintei Cine, Fiul lui Dumnezeu se lasă țintuit încă o dată pe lemnul crucii. Tu, preotule, prin sceptrul tău de aur stăpânești puterea de a transforma inimile însetate ale acestor sărmani oameni în grădini din Eden unde înfloresc virtuți după virtuți. La cuvântul tău din timpul Sfintei Cine, Fiul lui Dumnezeu urcă pe cruce și lasă ca sângele Său să curgă în valuri în inimile noastre.

Oare locuitorii acestui Pământ nu au din nou motive să împrăștie crengi de palmieri în fața preotului care urcă pe altar strigând: "Binecuvântat să fie cel care vine în numele Domnului"?… Cu ce măreție, o preotule, te afli din nou în splendoarea sceptrului din aur: "Marele izvor de binecuvântare pe Pământ !".

Papa Ioan Paul al II-lea declara în iulie 1998, în scrisoarea sa apostolică "DIES DOMINI":

"Messa este de fapt o reprezentare vie a jertfei de pe Golgota. Sub forma pâinii și a vinului asupra cărora am implorat prezența Duhului care în cuvintele de transformare devine activ într-un mod cu totul deosebit, Hristos se prezintă Tatălui în aceeași postura de jertfă în care El s-a dat crucii. Jertfa divină săvârșită în timpul Messei conține pe același Hristos care este oferit fără vărsare de sânge; El care s-a oferit pe Sine Însuși cu sângele Său pe altarul crucii o dată pentru totdeauna… Euharistia în care Hristos devine El Însuși o hrană…"

3. ZIUA SOARELUI

Împăratul Constantin a fost și a rămas aproape până la sfârșitul vieții sale un adorator al soarelui, ca divinitate superioară. Pe moneda sa el este reprezentat ca un fiu al soarelui, încoronat cu raze de soare. Se citește aici inscripția "SOL INVICTUS", soarele de neînvins. În onoarea soarelui, prima zi era consacrată în tot imperiul ca Dies Solis. Astfel cultul împăratului a fost în același timp și cultul soarelui, o religie pe care Dumnezeu o condamnă în Sfintele Scripturi ca fiind idolatrie.

La 3 martie 321 Constantin publica prima lege duminicală:

> "Toți judecătorii, toți locuitorii orașelor precum și muncitorii din toate meșteșugurile vor trebui să se odihnească în venerabilă zi a soarelui".

Cultul soarelui era religia imperiului. Eusebiu ne raportează legea duminicală pe care Constantin a dat-o soldaților săi:

> "Soldaților care erau încă îndepărtați de învățătura divină le ordona printr-o a doua lege ca în fiecare duminică să se ducă în afara orașelor, pe câmpii și acolo împreună, la un semnal dat, să adreseze lui Dumnezeu o rugăciune comună învățată mai înainte. El însuși a compus rugăciunea pentru soldații săi. El a ordonat să se vorbească în timpul rugăciunii în limba latină: "Pe Tine singur te recunoaștem ca Dumnezeu, te mărturisim ca rege, pe Tine te chemăm în ajutor; darul tău sunt victoriile noastre, prin Tine am reușit să-i supunem pe dușmanii noștri"[169]

În grota lui Iulian de lângă așa zisul mormânt al lui Petru, Hristos este reprezentat ca Helios, Soarele. Această imagine datează din secolul al II-lea după Isus Hristos și demonstrează trecerea creștinismului către religia împăratului, sincretismul între adorarea soarelui și creștinism. Hristos a fost considerat atunci ca "Sol" (soare) sau "Apollo" pentru a permite adoratorilor păgâni să treacă mai ușor la Hristos. Acest Hristos, soare adevărat al creștinilor înviase în prima zi a săptămânii, în ziua de după Sabat. Păzirea duminicii a fost în acest fel pentru creștini o zi de amintire a învierii lui Isus. Îndemnul către această practică nu a venit din Sfintele Scripturi, nici de la Hristos, nici de la apostoli ci prin exemplul cultului împăratului, prin adorarea soarelui în Imperiul roman.

Prin intermediul acestui compromis, se spera atenuarea, chiar împiedicarea persecuției creștinilor. Astfel, creștinii respectau din ce în ce mai mult prima zi a săptămânii, alături de Sabat, reprezentând ziua amintirii creației Domnului. Până acum Sabatul fusese ziua Domnului, el aparținea Domnului Isus Hristos. Constantin cunoștea perfect acest compromis politic și gândea că-i va putea uni pe creștini și păgâni prin legea sa duminicală. Astfel, duminica a devenit centrul sincretismului,

[169] Conradi, Geschichte des Sabbats und des ersten Wochentages, Hamburg 1912, p.359.

al fuziunii dintre cultul soarelui și Evanghelie. Biserica creștină a fost totuși divizată în această problemă și în cele din urmă marea majoritate a ales desființarea Sabatului, deși acesta constituia tot a IV-a porunca din cele zece. Minoritatea a trebuit deseori să se retragă în clandestinitate și în locuri solitare sub presiunea bisericii de stat pentru a putea respecta păzirea Sabatului Sfintelor Scripturi. Astfel biserica din Etiopia a respectat până în timpurile moderne Sabatul și nu duminica. La fel biserica din Armenia, valdenzii și alte biserici mici până astăzi.

Papa Ioan Paul al II-lea în scrisoarea sa "Dies Domini" din iulie 1998 confirma acest sincretism al împăratului Constantin și al bisericii romane:

> "Biserica s-a văzut obligată să creștineze ziua soarelui, o expresie prin care romanii desemnau această zi și care mai apare în câteva limbi moderne, ca ziua Domnului; astfel credincioșii aveau să fie împiedicați să participe la adunări ale cultului soarelui și sărbătoarea acestei zile avea să fie centrată pe Hristos, adevăratul soare al omenirii."

4. BOTEZUL.

Dacă un om voia să-și schimbe viața și să nu mai trăiască pentru el însuși și pentru lume, ci pentru Hristos, Creatorul Său, putea atunci să se căiască pentru viața sa rea, adică să părăsească vechiul său mod de a trăi și să înceapă o viață nouă. Viața veche trecuse, omul vechi era înmormântat și un om nou se năștea. În Biserica primară, aceasta era reprezentată simbolic prin botez; o înmormântare într-un mormânt de apă și o înviere din această apă pentru o viață nouă. Prin aceasta, noul botezat devenea creștin și membru al bisericii creștine.

Biserica imperială a lui Constantin a reluat totuși ritualuri necredincioase și o mulțime de acte magice și de superstiții într-o învățătură total nouă a botezului. În culturile misterioase elenistice și în cel al lui Mitra din Imperiul Roman, se cunoștea un botez care spăla păcatul, prin apă. O sfințire misterioasă și o purificare au fost obținute prin apa curgătoare care era considerată ca fiind umplută cu o forță divină și cu o putere vindecătoare. Da, divinitatea însăși, unul din numeroșii idoli, era activă în apă. În botez intrau în acțiune o conjurație satanică și exorcism; era o acțiune în întregime magică. Aceeași magie și aceeași superstiție au fost acum transferate asupra botezului creștin.

"Cu titlul de exemplu - nu citez decât cărți ale teologilor catolici care au primit acordul Bisericii pentru tipărire - faptul că se suflă asupra celui botezat este un semn de apărare și de aversiune prin care se încearcă să se înlăture o ființă supărătoare. El simbolizează expulzarea diavolului, prin efectul imediat al botezului. După aceea preotul face o cruce pe fruntea și pe pieptul neofitului și îi pune mâna pe cap. În acest fel, el va fi atras de învățătura Mântuitorului, de înțelepciunea crucii și astfel va putea fi eliberat de păcat. Iată de ce se pune celui botezat puțină sare binecuvântată în gură, însoțită de o anumită rugăciune. Se pornește altă acțiune de alungare a demonilor și făcând semnul crucii, urmează un al doilea exorcism, la sfârșitul căruia se face un alt semn al crucii pe fruntea celui botezat, care îi va servi drept pază și protecție contra puterii celui alungat. Se insistă pe faptul că acest exorcism 'nu este numai o expresie sau un simbol al efectelor botezului, că nu este o iluzie, ci că el posedă prin el însuși un efect spiritual'. În a doua parte a ritualului botezului se înlănțuie un al treilea exorcism, de această dată pronunțat cu cuvinte semnificând că împărăția întunericului nu va putea să domine niciodată pe cel botezat, după care preotul își pune saliva pe degetul cel mare și atinge mai întâi urechile celui botezat, după aceea nasul, ca să arate că simțurile sale interioare și exterioare sunt de acum deschise pentru Cuvântul Lui Dumnezeu și că aceasta constituie cea mai mare plăcere a sa… Aici persistă acea credință populară seculară, răspândită în Orient și la care Tacit și Plinius fac adeseori referire, privind puterea vindecătoare și salvatoare a lichidului salivei. Această salivă trebuia să fie eficace împotriva mușcăturilor de șarpe, epilepsiei, paraliziei și contra vrăjitoarelor… Pentru a alunga obiceiul păgân, Biserica a reluat ungerea cu salivă în exorcismul botezului creștin și i-a dat un alt sens mai profund și mai sfânt. Ceea ce odinioară era doar superstiție, a devenit credință, ceea ce era superficial a devenit profund și practică păgână salvatoare."[170]

[170] Deschner, lucrarea citată p.100.101.

După învățătura Bisericii Imperiale, sugarul se năștea din nou, eliberat de puterea Satanaei; el devenea un discipol al lui Hristos și toate acestea fără să le înțeleagă, fără participarea activă, fără consimțământ sau voluntar. Era un simplu act magic, o vaccinare orală, după cum se exprima Karl Barth. Până la începutul Evului Mediu nu se botezau decât adulții; botezarea copiilor s-a impus numai începând cu secolul al VI-lea. Conciliul de la Trent a declarat că botezul este obligatoriu pentru toți copiii. Creștinii care respinseseră botezul copiilor ca fiind nebiblic și necreștin au fost persecutați, întemnițați, torturați, mutilați și executați cu miile. Preotul Ioachim Kahl critica "automatismul orb al ritualului botezului copiilor ca pe o creștinare forțată", ca pe o infracțiune la dreptul fundamental al copilului la libertate religioasă și îl declara anticonstituțional în Germania. El s-a referit la articolul 4, paragraful care stipulează că: "libertatea credinței, a conștiinței, libertatea religioasă și apartenența ideologică sunt inviolabile". În plus nimeni nu poate fi forțat să participe la acte religioase sau la festivități ale Bisericii, nici să participe la practici religioase, nici să fie constrâns să facă jurăminte religioase. [171]

Botezul este o infracțiune împotriva articolului 2, paragraful 1 al constituției, privind dreptul copilului la libera dezvoltare a personalității sale. Prin stropirea magică a noului născut, copilul este forțat să aparțină unei biserici, să plătească mai târziu impozite eclesiastice și să participe la ritualurile sale. Mica ființă fără apărare este violată religios și devine membru constrâns al unei biserici organizate.

Este un act de violență diametral opus libertății, dragostei, respectului personalității sale și demnității pe care Hristos le arată fiecărui om. În zilele noastre, prin acest act obligatoriu, puterea de stat a împăratului roman este aplicată împotriva lui Hristos.

5. NEPRIHĂNIREA PRIN FAPTE BUNE

În toate religiile necreștine, omul poate obține aprobarea divinităților, în special prin fapte bune. În Egipt, de exemplu, în așa zisele cărți ale

[171] idem p.112. 113.

morților se găsesc rugăciuni care reliefează faptele bune ale celui care se roagă. O rugăciune exprimă acest lucru astfel:

> "O, soare, zeul nostru cel mai mare! O, voi, toți zeii care ați dat viață oamenilor, acceptați-mă și procurați-mi un loc printre zeii cei veșnici! În timpul vieții mele i-am adorat conștiincios pe zei și m-am rugat lor după cum m-a învățat Tatăl meu. Mi-am onorat întotdeauna părinții care mi-au dat acest corp. Nu am ucis, nu am înșelat, nici nu am rănit pe nimeni!"

De la Nimrod, la caldeeni, perși, greci, romani, în China, în India și în toate țările lumii domnește această concepție; în fața lui Dumnezeu sau în fața zeilor, suntem neprihăniți prin faptele bune. Din timpul lui Constantin această idee se exprimă puternic prin cultul lui Mythra. Nu e de mirare că aceasta a devenit centrul religiei romane, în consecință un creștinism rău înțeles. Evanghelia este singura religie din lume care descoperă marea dragoste a Creatorului și Mântuitorului nostru care preferă mai degrabă să se dea pe sine jertfă decât să-l piardă pe omul iubit.

Prin moartea Sa substitutivă, consimțită prin dragoste, El ia asupra Sa păcatele noastre și pune în dreptul nostru neprihănirea Sa perfectă, suficientă și valabilă pentru toți. Acest proces al planului de mântuire este o acțiune creatoare a lui Dumnezeu și independentă de toate faptele bune pe care noi le-am putea săvârși. Acela care gândește că poate fi neprihănit prin faptele bune pe care noi le-am putea săvârși, respinge oferta neprihănirii prin credința în lucrarea lui Dumnezeu de mântuire și trece pe lângă aceasta. A dori să devii neprihănit prin fapte bune este o mare greșeală și o mare amăgire în istoria omenirii și din partea Satanei. Și totuși Conciliul de la Trent (1543-63) blestemă pe toți cei care învață că omul este neprihănit prin meritele lui Hristos. Cu toate acestea, faptele bune sunt o consecință firească a darului primit liber și fără merit al neprihănirii lui Hristos; ele sunt un semn de dragoste și recunoștință, nu pentru a fi neprihăniți, ci pentru că am fost făcuți neprihăniți.

6. PURGATORIUL ŞI RUGĂCIUNEA PENTRU CEI MORŢI

Filosoful grec Platon învaţă că, în cele din urmă, toţi oamenii vor fi eliberaţi de păcatele lor, dar, mai înaintede aceasta, după moartea lor, ei vor trebui să treacă printr-un loc subteran de judecată, pentru a-şi ispăşi păcatele prin suferinţe. În Roma păgână, Virgiliu descrie pedepsele din purgatoriu, locul de purificare după moarte. În Egipt, purificarea omului într-un purgatoriu depindea de competenţa preoţilor. Prin rugăciunile preoţilor, oamenii puteau fi eliberaţi de suferinţele lor dar, pentru aceasta rudele defunctului trebuiau să dea sume mari de bani. Ceremoniile la care se referă aceasta se regăsesc mai târziu în Biserica statului roman.. Messele pentru sufletele din purgatoriu devin cea mai mare sursă de venituri pe care lumea a cunoscut-o vreodată.

Purgatoriul este de origine pur păgână; nici Hristos, nici apostolii, nici Sfânta Scriptură nu fac măcar aluzie la el. Biserica numea această învăţătură îngrozitoare "ignis purgatorium", un foc adevărat şi real în care sufletele morţilor trebuiau să suporte suferinţe teribile pentru a-şi ispăşi păcatele. Suferinţele puteau fi scurtate prin rugăciuni, pomeni, messe şi indulgenţe oferite de cei vii. Numai începând cu Conciliul de la Florenţa din 1439, această oribilă concepţie a devenit o doctrină infailibilă a Bisericii.

7. EXTREMA UNGERE

După cum raportează Herodot, caldeenii îl adorau pe Bel-Schemion, zeul soarelui şi al uleiului. Din acest motiv regele babilonian Belus a fost scăldat în ulei, în mormântul său. La Roma, statuia goală pe dinăuntru a zeului Saturn, a fost umplută cu ulei. Închinătorii purtau o ramură de măslin, ca să fie recunoscuţi drept copii ai untdelemnului sau drept unşi. Închinătorii aflaţi aproape de moarte primeau o ungere deosebită atunci când erau confruntaţi cu misterul misterelor, înainte de a intra în lumea invizibilă şi eternă. Acest ritual păgân a devenit în cele din urmă, extrema ungere a muribunzilor în Biserică, devenită prin Constantin, imperială.[172]

[172] Hislop, lucrarea citată p.165.166.

8. APA BINECUVÂNTATĂ

Sfântul Iustin, cu siguranță cel mai important dintre apologeții secolului al II-lea, face referiri la rolul apei în cult. El raportează astfel despre stropirea păgânilor, despre scufundarea lor completă la intrarea sanctuarelor. Numeroase locuri de cult antice posedau bazine cu apă binecuvântată. În acest scop, templele lui Isis posedau chiar bazine care ofereau această apă automat; preoții lor foloseau agheasmatarele, ca și catolicii de astăzi. Ca și păgânii, creștinii și-au instalat recipiente cu apă în bisericile lor și își spălau mâinile înainte de a intra în ele.[173]

După cum scrie preotul Hislop, părintele Newman recunoaște el însuși în ceea ce privește apa binecuvântată și multe alte ritualuri, că acestea sunt exact instrumentele și accesoriile pentru venerarea demonilor și că ele sunt de origine păgână, dar au fost sfințite prin adoptarea lor în biserică.

> "Avem dovezi că forța purificatoare a apei, care potrivit concepției păgâne are chiar puterea de a purifica vinovăția și de a produce o nouă naștere a sufletului, își are originea în zeul mijlocitor, zeul soarelui și zeul focului."[174]

Când se botezau copiii în biserica lui Constantin și chiar și astăzi încă, noul născut era stropit cu apă binecuvântată, ceea ce trebuia nu numai să alunge demonii, dar avea și puterea nașterii din nou, exact după exemplul păgân. Hristos învață totuși în Ioan 3 că nașterea din nou este făcută prin Duhul Sfânt și că scufundarea în apă, botezul, nu este decât semnul exterior al noii nașteri săvârșită de Dumnezeu.

A recunoaște păcatul, a-l regreta, a se pocăi, rugăciunea către Hristos și încrederea în iertarea Sa, siguranța iertării și convingerea că neprihănirea pură a lui Hristos este acordată păcătosului astfel încât el se găsește în fața Lui Dumnezeu asemeni lui Hristos, toate acestea sunt lucrarea Duhului Sfânt în omul care a auzit și a înțeles Evanghelia. Numai un adult este capabil de aceasta, nu un sugar. Un botez magic sau o stropire magică cu apă este o concepție păgână, exclusă de Evanghelia lui Dumnezeu. Pentru că stropirea noului născut nu poate

[173] Deschner, lucrarea citată p.108.

[174] Hislop, lucrarea citată p.138. 143.

să înlocuiască nașterea din nou, rezultă că marea masă a creștinilor este compusă în realitate din neconvertiți, ceea ce ne și demonstrează viața religioasă de fiecare zi. Acesta este și rodul amestecului religios funest din vremea împăratului Constantin.

9. RELICVELE

Acestea sunt resturi, mai mari sau mai mici din corpurile așa-zișilor sfinți sau obiecte care au fost în contact cu ei. În Grecia, înainte de Hristos, domnea superstiția că aceste resturi de cadavre sau aceste obiecte aveau o virtute miraculoasă și puteau să vindece bolile, după cum relatează explicit scriitorul Pausanias. Se considera că omoplatul lui Pelops putea să vindece ciuma, la fel ca și oasele lui Hector din Troia, care erau păstrate și venerate în templul din Teba. Numeroase alte oase de eroi celebri erau venerate în epoca grecilor și erau povestite întâmplări miraculoase despre ele. Relicvele lui Buddha au fost, de asemenea, considerate drept sfinte și venerate. Este cunoscută sfânta manta a lui Buddha. Ea își găsește echivalentul în mantaua sfântă din Trier (Treviri) și în Sfântul giulgiu din Torino (Trieste). Potrivit lui Hislop, Biserica romană se poate lăuda că este în posesia a 20 de exemplare ale Sfântului giulgiu al lui Hristos, ca și a opt brațe ale Sfântului Matei și a două capete ale Sfântului Petru. Oasele lui Buddha au fost împărțite și venerate de întreaga lume, exact ca și oasele lui Osiris în Egipt, sau cele ale lui Jupiter în Grecia și în Imperiul Roman. Mitologia popoarelor din Orientul apropiat este plină de povestiri miraculoase cu relicvele zeilor, ale sfinților și ale eroilor. Locurile în care oasele lui Osiris fuseseră îngropate erau considerate în mod deosebit drept sfinte și erau vizitate cu regularitate de mii de pelerini.

Herodot mărturisește că anual 700.000 de pelerini se duceau la Bubastis și după aceea beau vin mai mult ca niciodată. Diodor scria că mormântul lui Osiris din Egipt a fost venerat de preoții din tot Egiptul. După moartea persanului Zoroastru, care și-ar fi sacrificat viața pentru oameni, osemintele sale au fost venerate căci destinul popoarelor și al regatelor depindea de venerarea acestui fals Mesia.

Ovidiu descrie mormântul lui Ninus ca având aceleași puteri miraculoase cu ale superstiției păgâne de mai sus.

Împăratul Austriei, Franz Joseph, a obținut drept cadou de la papa un dinte al Sfântului Petru ca o dovadă de bunăvoință deosebită.[175]

> "În corpurile sfinților stă o anumită forță. Toți cei care intră în contact cu osemintele unui sfânt martir obțin o revelație sfințitoare deosebită, datorată harului inerent al acestor corpuri". Ciril din Ierusalim este de această părere (Catech, Ad illum 18,16) și nu a fost niciodată contrazis de Biserică; dimpotrivă, a fost confirmat de afirmația că nici un altar nu ar trebui să fie târnosit fără relicve. Conciliul de la Tridente îi condamna pe cei care se opuneau venerării relicvelor și a hotărât: "Sfintele corpuri ale sfinților martiri și ale altora vii cu Hristos… trebuie să fie venerate de credincioși, căci prin ele oamenii primesc numeroase binecuvântări din partea lui Dumnezeu."[176]

Profesorul catolic de Rosa scrie că din secolul al X-lea, Biserica Romei a vândut pelerinilor părți mai mult sau mai puțin importante din cadavre, contra unor sume importante de bani. Catacombele cu atâtea schelete au format un fel de Eldorado papal astfel încât Biserica a dobândit bogății imense prin vinderea lor.

10. PROCESIUNILE

Herodot relatează procesiunile Ecubei și ale femeilor din Troia în direcția templului Minervei, de pe Acropole. Profetul Isaia scrie în capitolul 46:6-7 despre chipurile zeilor babilonieni purtate pe umeri. În orașul Babilon, de anul nou un chip al zeului Baal era purtat cu solemnitate prin poarta Ișar, pe așa zisul drum al procesiunii, până la templul Isagila. Procesiunile zeilor sunt reprezentate pe sculpturile de la Ninive. În Egipt statuia celui mai mare zeu era purtată pe umeri, ca și regii și chipurile strămoșilor lor. Zeii Juno, Jupiter, Apolo, Zeus și mulți alții au fost venerați în același fel prin mari procesiuni în Etiopia, în Grecia și la Roma. Astfel nu este de mirare că acest tip de idolatrie și-a făcut intrarea în biserica creștină a împăratului roman Constantin și a devenit o tradiție bine stabilită.

[175] idem p.177.

[176] Hermens, lucrarea citată p.1839.

În cursul sărbătorilor zeilor păgâni, statuile zeilor erau îmbrăcate cu haine prețioase de festivitate. Piatra de la Rosetta, foarte cunoscută, menționează în hieroglifele sale schimbarea îmbrăcămintei statuilor zeilor în templul din Memphis. În Grecia de asemenea, îmbrăcarea zeilor era o ceremonie solemnă. În misterele Eleusine, hainele zeilor erau considerate sacre și li se atribuia o putere superioară pentru eliberarea de rău, asociindu-se amulete și pietre. Găsim aceleași ceremonii în numeroase alte religii ale antichității. Mai ales încoronarea statuii unui zeu juca un rol foarte important.

Bacchus a fost primul zeu care a purtat coroană. Coroana lui Osiris în Egipt era triplă, o tiară în formă de frunză de trifoi. Această formă a fost cunoscută de asemenea la perși, ca și la greci și la romani. Astfel, în biserica împăratului Constantin, episcopul de Roma a fost pus în posesia unei triple coroane, tiara, pentru a face cunoscut că el este stăpânul bisericii mondiale, al împăraților și al morților. În bazilica Sfântul Petru din Roma, statuia lui Petru poartă în ziua sărbătoririi sale o coroană triplă din aur și o pelerină brodată cu aur. În timpul rugăciunilor și procesiunilor solemne rozariul nu trece neobservat. Acesta nu este o invenție a papilor, ci își găsește originea în cultele păgâne, unde mai este încă și astăzi folosit.

11. CONFESIUNI ŞI INDULGENȚE

Budismul cunoștea deja confesiunea căreia i se atribuia o putere de purificare… Confesiunea exista deja în Jainism, în cultul Anaite, în misterele Cabire din Samotrace și în cultul lui Isis. Sub amenințarea preoților, păcătoșii pocăiți se aruncau pe pardoseala templului și se izbeau cu capul de ușa sfântă, implorându-i prin sărutări pe cei fără păcat și făcând pelerinaje. În anumite culturi mistice, se mărturiseau greșelile preotului, vicarului divinității, pentru a fi astfel eliberat de consecințele păcatului… la Isis penitenții stăteau pe vine în fața altarului zeiței, în timp ce preoții spuneau cu o voce amenințătoare: “nelegiuiții să ia seama și să-și recunoască greșelile!”

Da, în această religie se găsește chiar și o indulgență contra apostaziei, există deja o practică completă a indulgențelor, ca și

în catolicism mai târziu. În ceea ce privește catolicismul, suntem obligați să admitem că Sfintele Scripturi nu exprimă explicit necesitatea unei asemenea confesiuni a păcatelor și nu oferă nici o mărturie în favoarea unui sacrament al confesiunii; "peste tot există îndoială când este vorba de confesiune sacramentală"… Mărturisim că nu se găsește o mențiune explicită despre confesiune în cuvintele care ne-au fost transmise de Isus astfel, toți reformatorii au contestat instituția confesiunii.[177]

12. PURGATORIUL

Purgatoriul nu are temei nici în Biblie, nici în logică. Fundamentul său se găsește în lăcomia papei. Un englez, Simon Fisch, o pune în evidență în mod surprinzător în 1529 în "A supplicacyon for the Beggars": "Biblia nu spune un cuvânt despre toate acestea; în plus, dacă papa cu indulgențele pe care le vinde poate să elibereze un singur suflet din purgatoriu, atunci el le poate elibera fără bani; dacă poate elibera un suflet poate elibera cu miile și astfel poate suprima purgatoriul; dacă le lasă în această temniță a suferinței până ce oamenii îi dau bani, el este un tiran crud și fără milă."[178]

"Și dacă la începutul secolului al VI-lea, legatul papei acorda o sută de zile de indulgențe pentru fiecare relicvă din biserică aparținând castelului de Wittenberg (și după cum se știe ele se găseau cu miile), papa Leon a transformat cu ușurință aceste o sută de zile în o sută de ani, pentru fiecare părticică de relicvă.

Astfel era deschisă calea către dezvoltarea inflaționistă a acestui fenomen. Iertarea devenea tot mai importantă. De la o indulgență de câteva zile, se ajungea - prin documente adevărate sau false - până la 1000, 12.000, 48.000 chiar și 100.000, 158.790, 186.093, 186.162 de ani; într-o carte englezească de rugăciuni se găsește chiar o indulgență de un milion de ani.[179]

[177] Deschner, lucrarea citată p.142.

[178] de Rosa, lucrarea citată p.127.

[179] Deschner, lucrarea citată p.161.

13. CULTUL MARIEI

"Mare este Diana Efesenilor"au strigat locuitorii din Efes timp de două ore în marele amfiteatru cu mai mult de 50.000 de locuri, mâniați pe apostolul Pavel pentru că predicase contra zeiței Diana. (Faptele Apostolilor 19). Autorul a vizitat acest loc și a fost impresionat de mărimea acestui teatru. La numai un kilometru de acolo se ridică una din cele șapte minuni ale lumii din acea epocă: mărețul templu al zeiței fecundității, Diana. Astăzi nu au mai rămas din el decât câteva coloane.

Această zeiță a procreării era venerată deja în China și în Tibet, dar titlurile cele mai înalte i s-au dat în Babilon. Ea era numită "regina cerului" după cum semnalează Ieremia în capitolul 44, versetele 17, 18, 19, și 25. În Egipt era zeița Hathor "casa lui Dumnezeu" în ea locuia "plinătatea lui Dumnezeu". Ea este mama fecioară, a cărei imagine se afla reprodusă în numeroase temple.

"Eu sunt tot ceea ce era, ce este și ce va fi. Nici un muritor nu mi-a ridicat voalul. Rodul pe care l-am adus pe lume este soarele."

În Grecia ea purta numele de Hestia, iar la romani ea se numea Vesta. Sub numele de "mamă a zeilor" ea era în Babilon regina zeilor și a fost venerată de perși, de sirieni și de toți regii Europei și Asiei. Tacit mărturisește că a fost adorată și în centrul Germaniei. Când Cezar a ocupat Marea Britanie a întâlnit acolo pe druizi, preoți ai acestei zeițe. Herodot a constatat că această regină a cerului era cea mai mare divinitate și de asemenea cea mai onorată în Egipt.

În timpul cezaro-papismului, când împărații romani domneau asupra Bisericii, s-a convocat un conciliu la Efes în anul 431, în orașul care era centrul venerării Dianei, mama lui Dumnezeu. În locul Dianei a fost declarată Maria drept "mamă a lui Dumnezeu", cu scopul de a-i câștiga de partea bisericii pe toți închinătorii Dianei. Astfel a luat loc în închinarea religioasă a credincioșilor, alături de Tatăl și de Fiul. Mohamed făcea aluzie la această imagine falsă a trinității, când și-a scris Coranul și când a luat poziție împotriva creștinismului. Pornind de la Efes, cultul Mariei s-a răspândit în toate țările, căci era suficient să i se dea vechii mame păgâne a lui Dumnezeu noul nume de Maria.

Astfel, Maria l-a înlocuit pe Hristos în numeroase privințe și a primit mai multă închinare decât El. Astăzi trăim într-o eră marianică, în care

lumea întreagă a fost consacrată Mariei de către papa Ioan Paul al II-lea. În biserica catolică, mulți sunt dezamăgiți de o asemenea evoluție pe care Hristos nici nu a voit-o, nici nu a predicat-o.

"În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" a predicat Petru plin cu Duh Sfânt, de Rusalii la Ierusalim." (Faptele Apostolilor 4: 12).

14. INCHIZIȚIA

Daniel ne raportează că existau deja persecuții religioase la babilonieni. Cei trei tovarăși ai săi au fost condamnați să fie arși de vii, pentru că nu voiau să se închine statuii regelui Nabucadnețar. Dumnezeu i-a păzit totuși de acest rug din cuptorul în flăcări. Și Daniel a fost aruncat în groapa cu lei ca urmare a persecuției religioase, dar a fost salvat de Dumnezeu. Suveranii antichității își asociau foarte des religia cu politica, iar disidenții erau suprimați. În Imperiul roman, creștinii au fost persecutați și executați din cauza credinței lor. Timp de aproape trei sute de ani au fost dați morții pentru că nu voiau să-l recunoască pe "imperator" ca înlocuitor a lui Dumnezeu pe Pământ. Judecătorii romani îi descopereau repede pe cei care îl urmau pe Hristos. Persoanele trebuiau să ofere puțină tămâie în fața statuii împăratului în templu și să-l recunoască astfel pe împărat ca zeu. Metoda a fost numită INQUIRERE - a examina, a interoga. Cuvântul englez "inquire" înseamnă tot a interoga, a chestiona, a obține informații. Substantivul INCHIZIȚIE înseamnă, deci, acțiunea de a interoga un suspect despre ceea ce gândește sau despre ceea ce a făcut. O bănuială sau un denunț erau suficiente pentru a trimite victima la tribunalul Inchiziției. În majoritatea cazurilor, nu exista o confruntare cu acuzatorul sau un sistem de apărare. Ereticii, "Ketzer" în germană, care vine de la cuvântul "katharsis" purificare, catarii erau cei puri, nu mai aveau nici un drept și erau asimilați cu trădătorii națiunii. Niciodată în istorie un eretic nu a fost grațiat sau achitat. Mijlocul cel mai sever al interogatoriului, tortura, trebuia să scoată la lumina zilei adevărul. Totul îi era permis Inchiziției Evului Mediu.

> Inchizitorii Dominicani erau numiți de papă și în consecință nu erau supuși nimănui altcuiva decât lui Dumnezeu și sanctității sale, papa. Ei își desfășurau activitatea în afara drepturilor

episcopilor și în afara legilor civile. În Statul Biserică, ei erau propria lege, îndeplineau funcția de avocați, generali și de judecători. Principiul lor era:

"Este mai bine să moară o sută de nevinovați, decât să scape un singur eretic. Ei acționau arbitrar și într-un secret absolut. Orice persoană prezentă în timpul unui interogatoriu - victima, secretar, călău - care nu păstra tăcerea, risca excomunicarea pe care numai papa putea să o ridice. Asemenea papei, inchizitorii nu comiteau nici o eroare, nici o nedreptate. Din ordinul papei, le era categoric interzis să se îndoiască de soarta victimelor. Când era vorba de o erezie, mila era considerată ca necreștină. Erau asigurați că dacă din greșeală ar fi mers prea departe, sanctitatea sa își lua asupra sa fiecare greșeală. Ca și naziștii din secolul al XX-lea, ei puteau tortura și ucide cu conștiința împăcată pentru că superiorul lor - în acest caz - papa - îi asigura că victimele erau niște dușmani jegoși, murdari, periculoși și contagioși care trebuiau stârpiți cu orice preț și prin orice mijloace. Tortura a fost folosită din plin. Acest tribunal îi condamnă chiar și pe morți. Al VI-lea conciliu general din anul 680 declarase că Biserica putea să excomunice pe eretici, vii sau morți. După cum știm, papa Formose fusese exhumat și excomunicat de două ori. Aceasta a devenit o modă. Inchizitorii au exhumat cadavre pentru a le aduce în fața tribunalului.. Această practică permitea inchizitorului să intre în posesia moștenirii morților. Dacă un cadavru era declarat vinovat, bunurile sale anterioare erau confiscate. Persoanele aparținătoare își pierdeau astfel moștenirea.

După condamnarea postumă a tatălui său, un fiu catolic fără nici o vină se trezea nu numai fără bunurile sale, ci și fără drepturi civile. Avea noroc să-și păstreze viața numai printr-un ordin papal de grațiere. Inchizitorii erau plătiți din valoarea bunurilor confiscate. Din această cauză, cei bogați se temeau și mai mult decât cei săraci. Existau mai multe metode de a împărți prada; după ce erau plătiți secretarul și călăul, jumătate din ce rămânea mergea în vistieria papei și cealaltă jumătate revenea inchizitorilor. Câțiva papi, ca Nicolae al III-lea (1277-1280) au adunat în acest

fel o avere. Declarațiile papilor din această perioadă au creat acest climat de opresiune. El a început cu declarația papei Grigore al VII-lea: "papa nu poate comite nici o greșeală". Pascal al II-lea (1099-1118) cita o scrisoare falsificată a Sfântului Ambrozie și adăuga: "cel care nu este de acord cu scaunul apostolic, este fără îndoială un eretic". Papa Lucius al III-lea (1181-1185) a hotărât că toate neînțelegerile dintre catolici sunt păcate grave, căci ele renegau autoritatea papală care se afla la baza oricărui sistem. Papa Inocențiu al III-lea (1198-1216) spunea ca cel care ia cuvântul lui Isus literal și care își limitează răspunsurile la "da" sau la "nu", este un eretic și merită moartea. Punctul culminant este atins de declarația lui papa Inocențiu al IV-lea care a spus despre el însuși că este "praesentia corporalis Christi", prezența în corp a lui Hristos, adică o formă de transsubstanțiere prin numirea sa ca papă. Cel care nu-l respectă pe papa, nici decretele sale, era deci un eretic. Ca să nu fie mai prejos, papa Bonifaciu al optulea (1294-1303) a definit astfel învățătura catolică: "orice om trebuie să facă ceea ce îi ordonă papa"…

Ultima abatere de la justiție era să ai gânduri eretice. Pentru Inchiziție, ortodoxia nu era numai un limbaj și o practică religioasă corectă (adică papală) ci și să ai gânduri conforme cu ceea ce dorea papa. Când un prizonier demonstra sub tortură că nu spusese și nu făcuse nimic eretic, el putea totuși să fie pedepsit pentru gândurile sale cele mai adânci, pentru îndoielile și pentru ispitele sale."[180]

Istoria milenară a bisericii a costat viața a cincizeci până la o sută de milioane de victime. Povestirile care se referă la aceasta sunt uneori atât de crude, încât pana se împotrivește să scrie. Nu poți scrie decât cu sânge și cu lacrimi. Judecata istoricilor asupra Inchiziției este zdrobitoare.

"Lord Acton, un catolic, afirma că nu era altceva decât un asasinat religios…. principiul Inchiziției era ucigaș."

În ceea ce-i privește pe papi, ei nu erau numai ucigași în stil mare, ci mai mult, omorul era stabilit ca bază juridică a Bisericii creștine

[180] De Rosa, lucrarea citată p.220.

și ca o condiție prealabilă a mântuirii sufletului. Chiar după cel de-al II-lea război mondial, G. G. Coulton putea spune despre Inchiziție că era responsabilă de actele barbare cele mai răspândite și cele mai abjecte care ne sunt raportate în toată istoria lumii civilizate. Suferințele îndurate de creștini din partea împăraților romani, fac ca nimic să nu egaleze, prin amploare sau durată, răutatea sistematică a Inchiziției."[181]

La vederea acestor fapte istorice, nimeni nu se va mira de declarațiile lui Martin Luther care a văzut în papalitate împlinirea profeției biblice despre antichrist descrisă în Daniel 7 și Apocalipsa 13. Nu este o judecată omenească a omului Luther, ci o judecată a lui Dumnezeu, așa cum reiese din Sfintele Scripturi. Hristos prezisese: "…ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus…"[182]

3. Năzuința bisericii catolice din timpul sfârșitului

Biserica catolică crede încă în Hristos, cel puțin în profesiunea sa de credință. Dar temerile episcopului Graber privind infiltrarea Bisericii cu noua teologie, reprezentând o nouă etapă spre religia mondială unificată, sunt acum pe punctul de a se împlini.

Comunitatea catolică a progresului "Theologisches" sub conducerea Mgr. Pr. Dr. Johann Bokmann, a editat o serie de cărți în colaborare cu numeroși teologi, printre care aceea a reginei Hinrichs, sub titlul "Veți fi ca Dumnezeu", care ne arată clar desfășurarea actuală către religia mondială unificată.

Reevaluarea tuturor valorilor, numită și schimbarea paradigmatică în filozofia New Age, s-a împlinit în ultimele decenii. Ea a cuprins și bisericile creștine.

"Această schimbare a valorilor este mai profundă decât toate revoluțiile precedente, căci ea face să se nască, după cum o spune

[181] idem p.222.

[182] Ioan 16,2-4.

M. Ferguson, un "homo novus", omul nou, pentru care fostele distincții între bine și rău, adevărat și fals, între țări, rase, religii și sexe nu mai sunt valabile. Acest "homo novus" este conștient că lumea nu mai formează decât un sat global, în care nimic și nimeni nu trebuie privit izolat, căci totul este interdependent. El adaugă în plus, ca o dovadă, rezultatul unui sondaj realizat în Anglia de postul de radio BBC:

"S-a constatat că tineretul de astăzi nu mai este în măsură să distingă între bine și rău, că el trăiește într-un 'no man's land'(țara nimănui) moral, în care se conturează, puțin câte puțin, o etică nouă, care nu mai are decât o slabă rezonanță cu cele zece porunci bine cunoscute înlocuite de porunci ca: să nu ucizi, să nu urci beat la volan, să nu furi, să-i tratezi pe ceilalți ca pe tine însuți, să nu fii violent, să nu fii rasist, să fii receptiv la problemele mediului înconjurător, să nu iei droguri, să fii loial prietenilor tăi, să nu comiți adulter.

Poruncile: "să nu ai alți dumnezei în afară de Mine", "să nu-ți faci chip cioplit", "să nu iei în deșert numele Domnului", "să sfințești Sabatul" au devenit practic, fără interes.

Schimbarea pragmatică propagată în epoca 1980, schimbarea valorilor care devenise necesară, după cum spunea și M. Ferguson și alți adepți ai New Age, pentru că omenirea se găsea într-o criză profundă care se întindea asupra tuturor domeniilor, s-a împlinit"[183]

Această revoluție, "cea mai importantă dintre toate" nu a cuprins numai tineretul ci ea a cuprins și teologia creștină. După cum ea devine evidentă în domeniul eticii, la fel se manifestă și pe planul religiei; omul autohton este propriul său legiuitor, judecător și dumnezeu.

Persoana lui Hristos, moartea Sa pe cruce și învierea Sa își au și ele locul în religia New Age. Tainele centrale ale credinței creștine ca: întruparea, răstignirea și înălțarea iau cu totul alte semnificații. După vederile dominicanului Mathew Fox, de exemplu, este vorba despre

[183] R.Hinrichs, Ihr werdet sein wie Gott, Siegburg 1998, p.36.

răstignirea și învierea pământului. Pământul însuși, planeta noastră, joacă rolul lui Hristos răstignit."[184]

Teologul catolic Karl Rahner, S.J, a răspândit în Biserică ideea că Hristos poate fi găsit în toate religiile. Colegul său, pr. Hans Küng din Tübingen (Germania) cu ocazia Congresului Mondial al Religiilor de la Chicago anunța programul sincretic al ethosului mondial ca bază a tuturor religiilor, în vederea formării unei biserici mondiale unificate, sub conducerea catolică:

> "În discursul său tradițional ținut în fața pelerinilor veniți din lumea întreagă, papa Ioan Paul al II-lea a explicat că ușile paradisului sunt deschise *nu numai membrilor bisericii catolice ci și tuturor oamenilor de bună credință. Mântuirea și speranța vieții veșnice, spune papa, vor fi pentru toți oamenii care în timpul vieții lor terestre au fost buni față de ceilalți… Va putea să meargă la cer și necatolicul care exercită o contemplare mistică în legătură cu Dumnezeu sau cu o putere care El i-o dă, poate un alt nume, dar care rămâne totuși totdeauna Dumnezeu…Știm că există numeroase posibilități de a ne apropia de Dumnezeu și mai știm că toate religiile, oricare ar fi ele, dau credincioșilor mijloacele de a acționa ca oameni de bine și de a fi un exemplu."* [185]

În 1986, papa a chemat toate religiile din lume la o întâlnire de rugăciune comună la Assissi, în Italia. Catolici, protestanți, ortodocși, evrei, budiști, hinduși și reprezentanții tuturor marilor religii ale lumii erau prezenți. Această întâlnire de rugăciune a tuturor religiilor a fost reînnoită în 1990 ca și în 1994 și 2002. Cu ocazia vizitei președintelui Elțân la papa, în februarie 1998, s-a convenit și colaborarea cu Biserica Ortodoxă, iar în noiembrie 2002, papa Ioan Paul al II-lea împreună cu patriarhul Bisericii ortodoxe române, Teoctist, au semnat, în timpul unei solemne ceremonii la Vatican, un acord, ca preludiu la viitoarea reunire a ortodocșilor cu catolicii.

La Roma a fost inaugurată prima moschee ca centru islamic pentru dialogul inter religios în prezența șefului de stat italian, a unui prinț

[184] Hinrichs,lucrarea citată p.94.

[185] Saarbrücker Zeitung, 2.6.95.

saudit și a episcopului M.L. Fitzgerald din consiliul papal. Papa Ioan Paul al II-lea speră că va întâlni pe șefii musulmani și evrei, pentru o conferință la vârf pe muntele Sinai, cu religiile monoteiste.

"El este îndemnat de perspectiva istorică a unor legături apropiate între marile religii", spunea cardinalul Robert Etchegaray, președinte al congregației vaticane pentru dreptate și pace.[186]

Religia mondială unificată va merge împreună cu un guvern mondial provenit de la ONU. Aici apare R. Muller cu planul său de educație globală a omenirii. În calitate de catolic el a fost invitat la federația educatorilor și librarilor catolici să prezinte o expunere. El a pus accentul pe faptul că planul său este valabil pentru fiecare religie creștină și cu mici modificări, pentru fiecare din marile religii ale lumii:

> "Catolic înseamnă universal; acesta înseamnă să fii membru al familiei omenirii, sublinia el, referindu-se special la al II-lea conciliu al Vaticanului. Aici religiile lumii mondiale își au datoria lor, precizează el. Ele învață credința într-un viitor mai bun și mai liniștit, în care domnesc legile divine sau cosmice… Catolicii ar vorbi aici despre Dumnezeu reîncarnat sau despre Hristos care este în noi și prin care noi ar trebui să ne lăsăm transformați… Ca să putem duce o viață spirituală bună, ar trebui să fie promovate anumite lucruri: meditația, rugăciunea, comuniunea cu Dumnezeu, cu Universul și cu veșnicia"[187]

Există deja o constituție mondială iar planurile unui guvern mondial sunt mai avansate decât s-ar crede. R. Muller este încrezător că aceste proiecte se vor realiza foarte curând. Pe muntele Sinai va avea loc o mare sărbătoare care va lega popoarele, o întâlnire ecumenică de la care se așteaptă rusalii mondiale. Deja acum o sută de ani, mediumurile spiritiste au prezis că religia creștină va suferi o transformare interioară că, în timpul unor rusalii mondiale, un nou spirit va pune stăpânire pe lumea întreagă. Aceste preziceri sunt pe cale să se realizeze în acest moment.[188]

[186] Zeit-Ruf,Nr.1/1998, p.5.

[187] Hinrichs, lucrarea citată p.52.53.

[188] M.Kobialka, Leben nach dem Leben, p.49.

Dat fiind că această nouă religie mondială nu-l mai recunoaște pe Hristos ca Dumnezeu și Domn, nici ca centru al credinței și al doctrinei sale, toți creștinii adevărați din toate bisericile și comunitățile creștine vor trebui să se separe de o Biserică Mondială care nu mai are decât aparență creștină. Hristos dă profeții foarte clare despre adunarea credincioșilor săi din toată lumea: este vorba de o Biserică a rămășitei care revine la învățătura primilor creștini. Este o formă de catolicism reformat care diferă de Biserica Catolică Romană întemeiată de împăratul Constantin și pe care putem să o numim catolicismul din timpul sfîrșitului.

Termenul "sfârșit" arată că omenirea se găsește la sfârșit de cale și că revenirea lui Hristos va avea loc în curând. Termenul catolic înseamnă general, universal și desemnează credința care-i leagă, universal, pe toți adevărații creștini.

Caracteristicile acestei rămășițe de credincioși fideli sunt numite de Hristos în Evanghelia după Ioan și în Apocalipsa:

> "Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi… Eu Îmi cunosc oile și ele Mă cunosc pe Mine. Mai am și alte oi, care nu sunt în staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o singură turmă și un Păstor."[189]

Hristos dă aici o profeție privind turma Sa, biserica Sa. În primul rând, El profetizează că nu va fi decât o singură turmă, o singură biserică. Despre această turmă El spune că va fi mică: "Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția". Cu siguranță că turma cea mare care înglobează lumea întreagă, biserica mondială unificată, nu va primi împărăția lui Dumnezeu. Această religie mondială va fi dictatorială și va persecuta minoritățile, rămășița. Totuși Hristos încurajează rămășița: "Nu te teme!" [190]

Din punct de vedere sociologic, în fața majorității, minoritatea care nu se integrează în masa cea mare este percepută ca o diviziune, ca o sectă (un sector, o parte din ansamblu) și ea trebuie să se aștepte la

[189] Ioan 10,11-16.

[190] Luca 12,32.

restricții și dispreț. În al doilea rând, Hristos prezice că această singură turmă unită, care nu este divizată, va avea un singur Păstor, pe Isus Hristos Însuși. Păstorul ei nu va fi un înlocuitor sau unul dintre apostoli sau unul dintre succesorii lor, nici vreun sfânt, episcop sau profet, nici așa zisa Maria în virtutea numeroaselor sale apariții, ci El singur va fi Păstorul acestei mici turme. Este vorba de un contrast evident între rămășiță și Biserica Mondială. Astfel este trasat drumul pentru aceia pe care El îi numește oile Sale, căci El le cunoaște și ei Îl cunosc; în consecință ele au o relație personală cu El și Îl urmează numai pe Hristos. Ele nu vor urma nici turma mondială, nici păstorul mondial, ci numai pe Hristos. Toți cei care acționează astfel vor forma o turmă care va sta împreună, sub presiunea dictaturii universale și desprinși de biserica mondială.

În capitolul 14 al Apocalipsei, Hristos prezintă și alte caracteristici ale micii turme. În acest capitol este o profeție care privește vremea de pe urmă care precede venirea Sa:

> "Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința Lui Isus."[191]

Răbdarea este o calitate personală și demonstrează o anumită independență față de organizații și o perseverență în luptă și în dificultăți, cum o putem găsi printre alții, la Martin Luther. El se afla în fața împăratului și a împărăției și trebuia să acționeze împotriva conștiinței sale, declarându-și scrierile ca fiind nule. Cu toate acestea, el s-a încrezut cu tărie numai în Hristos și a răspuns: "Aici stau și nu pot face altfel. Domnul să mă ajute! Amin!"

În Noul Testament, toți credincioșii sunt numiți "sfinți", ei s-au născut din nou în Isus Hristos și cred că El i-a mântuit prin jertfa Sa pe cruce. Ei sunt oameni care au siguranța mântuirii, ca rezultat al Duhului Lui Dumnezeu care le mărturisește că ei sunt copii ai lui Dumnezeu, după cum o exprimă apostolul Pavel în epistola către Romani 8:14. Ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și nu sunt de acord cu modificarea lor de către biserica lui Constantin. Ei respectă deci poruncile, neprescurtate, neschimbate, așa cum le-a scris la origine Hristos pe muntele Sinai. Ei

[191] Apocalipsa 14,12.

păstrează credința în Isus, potrivit mărturiei Noului Testament. Este credința bisericii catolice primare, a primilor apostoli, a Mariei și a comunității primilor creștini care au crezut în Isus. Modificarea acestei legi de către biserica lui Constantin și de către scolastica Evului Mediu nu este baza credinței lor, căci ei se încred numai în Isus. Ei nu pot adera nici la schimbarea valorilor, nici la schimbarea semnificației termenilor creștini de către biserica mondială unificată. Ei nu așteaptă o împărăție a păcii pământești instaurată de oameni, ci întoarcerea Domnului lor Isus Hristos în persoană. Ca în primele timpuri creștine, această ultimă biserică a rămășiței nu se va aduna în temple mari și în clădiri ale bisericii, ci ca în vremea apostolilor, în comunități mici, în case și în locuri retrase. Va fi o biserică în clandestinitate; timpul catacombelor va reveni. Dar cu cât presiunea exterioară a bisericii mondiale va crește, cu atât va crește și încrederea micii turme în Isus Hristos. Astfel se va naște o turmă sub un singur Păstor, așa cum profetizează Isus.

CAPITOLUL 7

NOUA ORDINE MONDIALĂ

Când în timpul lui Roosevelt s-a tipărit în Statele Unite ale Americii noua bancnotă de un dolar, pe latura stângă a aversului apăru o piramidă cu anul 1776 în latină = MDCCLXXVI și dedesubt inscripția latină "NOVUS ORDO SECLORUM" adică Noua Ordine Mondială; deasupra piramidei, al cărei vârf îl reprezintă un ochi omenesc, este scris: "ANNUIT COEPTIS", ceea ce înseamnă "Întreprinderea noastră este încununată de succes". Conceptul Noii Ordini Mondiale este de cea mai înaltă semnificație.

În 1776 a fost întemeiat ordinul secret al Iluminaților care s-a asociat cu ordinul francmasonilor. Roosevelt, un francmason, a făcut să apară scopul iluminaților pe bancnota de un dolar; stabilirea Noii Ordini Mondiale. Aceasta este posibil numai dacă toți banii din lume se găsesc în mâinile unui guvern mondial, ceea ce este primul scop al Noii Ordini Mondiale, urmărit sistematic de-a lungul ultimelor două secole și care este pe cale să se realizeze acum: ANNUIT COEPTIS! SUCCESUL ESTE ASIGURAT!

Papa Ioan Paul al II-lea, care joacă rolul de director general în această întreprindere financiară mondială a Vaticanului, a declarat că vrea să fie în fruntea acestei noi ordini financiare mondiale care trebuie să se realizeze în curând. El mai fixase și anul 2000, anul jubileului cu a cărui ocazie ar fi trebuit să se absolve toate datoriile de miliarde de dolari pentru toate țările lumii a treia. Aceasta este posibil de realizat numai cu o monedă universală mondială. Revista "Ideea Spektrum" (Nr. 26/1998) a publicat o listă a datoriilor externe ale țărilor din lumea a treia în miliarde de dolari USA.

ȚĂRI	MILIARDE DE DOLARI	ȚĂRI	MILIARDE DE DOLARI
Mexic	147,0	Pakistan	33,1
China	128,1	Nigeria	25,3
Brazilia	115,8	Peru	22,8
Indonezia	113,3	Columbia	22,3
Thailanda	109,1	Africa de Sud	22,3
India	95,5	Vietnam	22,0
Argentina	88,1	Chile	22,0
Turcia	72,6	Irak	21,9
Filipine	49,1	Venezuela	20,7
Malaezia	38,1	Maroc	20,1
Cuba	35,4	Mongolia	19,5
Egipt	34,8	Arabia Saudită	17,7
Algeria	34,7		

Este evident că aceste țări sunt în imposibilitate de a-și plăti datoriile. Nici măcar dobânzile nu pot fi plătite. Mexicul se găsea în pragul bancrutei și nu putea fi salvat decât printr-un nou împrumut, credit al Băncii Mondiale. De asemenea se duc tratative pentru a se acorda un nou credit Argentinei, lovită de o teribilă criză economică. Țările industrializate au de asemenea datorii foarte mari și nu pot achita dobânzile decât prin datorii noi și constante. SUA sunt cel mai mare debitor din lume, cu o datorie publică, în 2001, de 5.807,5 miliarde de dolari, la care trebuie plătiți în fiecare an 359,5 miliarde de dolari dobândă, care corespund la 20,8% din cheltuielile guvernului federal. Dacă ele vor da faliment, toate celelalte le vor urma. Acesta este momentul pentru care lucrează Iluminații de două secole. Ei nu vor scuti nici o țară de datorii, ci vor lua datoriile asupra lor, în calitate de noi proprietari. Ministerul afacerilor externe al lor, Consiliul pentru Relații exterioare (Council on Foreign Relations) este pregătit pentru acest transfer de putere. Într-o noapte ne putem aștepta la reunificarea tuturor țărilor într-un singur guvern, cu o nouă monedă mondială. Momentul pentru aceasta va fi fixat de multimiliardari, așa zisa "marea finanță".

Pe această temă a guvernului mondial și a Noii Ordini Mondiale, Dr. Malachi Martin profesor la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma, spunea într-un interviu acordat unui post de radio canadian, că papa Ioan Paul al II-lea va fi curând ministru al religiei într-un guvern mondial viitor și că el va fi chiar un patriarh.

> "Da, el crede că el este papa destinat să aducă lumii o ordine economică mondială și un nou guvern mondial, de gen nou, un guvern politico religios. Vom reuși toate acestea fără un război ? Da, cred că fără un al III-lea război mondial - un război atomic. Dar sângele va curge, națiuni vor fi exterminate, cred… papa Ioan Paul al II-lea crede cu tărie că schimbările în istorie vor fi introduse de către Dumnezeu și Maria, mama Lui Isus. În plus, el crede că acum este timpul schimbării omenirii și credea că aceasta se va produce la sfârșitul mileniului care tocmai s-a încheiat."[192]

Această "Nouă Ordine Mondială" ca "Guvern Mondial" numit și "Stat Unificat Mondial" sau "Republica Mondială", se pregătește de peste două sute de ani în sânul ordinului secret al Iluminaților după cum spune episcopul catolic Graber de Rosenburg.[193]

Pare aproape imposibil, spune la acest punct episcopul Graber, dar el lua aceste informații dintr-o serie de lucrări istorice, astfel încât nu există nici o îndoială asupra realității declarațiilor sale. În opinia lui, profesorul de drept eclezial catolic, Adam Weishaupt a întemeiat la 1 mai 1776 ordinul secret al Iluminaților.

> Scopurile politice ale acestui ordin sunt:
>
> 1. Răsturnarea guvernelor și religiilor creștinismului în mod deosebit.
>
> 2. Declanșarea unui haos cu ajutorul revoluțiilor și războaielor, pentru a prelua după aceea puterea, ca să se construiască o dominație mondială cu satanismul ca religie de stat obligatorie.

192 Informationsblatt der "Stimme der Hoffnung" Radiomission Darmstadt, Nr.5, Mai 1991

193 Graber, Dr. Bischof von Regensburg, Athanasius und die Kirche unserer Zeit. Abensberg 1973, ediția a IV-a, cap. 4.

> "Cele mai importante tendințe care au rezultat din modul de gândire al Iluminaților cu satanismul lor și cu ura împotriva lui Dumnezeu și Hristos, au fost comunismul, anarhismul, naționalismul și fascismul."[194]

În spatele tuturor acestor cuvinte politice și economice din ultimii două sute de ani se află conducerea secretă a Iluminaților: revoluția franceză, marxismul, primul și al II-lea război mondial, crearea Națiunilor Unite și Consiliul ecumenic al bisericilor în cooperare cu Vaticanul - episcopul Graber povestește după aceea, cum o contra Biserică sau o nouă biserică se infiltrează în vechea Biserică și o transformă din interior, printr-un cortegiu de instituții care va fi desemnat ca sinarhie. Atunci catolicismul va fi transformat, ca toate celelalte religii, printr-un sincretism universal, un amestec mondial al tuturor religiilor. La Assissi, reprezentanții tuturor bisericilor creștine, hindușii, budiștii, musulmanii, evreii și alții s-au întâlnit sub conducerea papei.

Potrivit unei informații din revista catolică "Weltbild", aflăm că sinodul din Asia, care cu puțin înainte își avea sediul la Vatican, a propus Bisericii catolice să includă în viața de rugăciune, forme de rugăciune asiatică ca Yoga sau rugăciunea Mantra.

> "Trebuie să amintim că tendințele interreligioase ale lui Ioan Paul al II-lea nu provin numai din calcule ale forței politice sau strategice, ci sunt înrădăcinate în străfundul teologiei sale. Johannes Dormann aducea deja dovada în 1990 în cartea sa 'Drumul teologic al lui Ioan Paul al II-lea"… Drumul gândirii dar și drumul omului spre Dumnezeu (!) iese din străfundul interiorului omului. Credincioșii, oricărei religii îi aparțin, ar avea parte de minunata realitate a transcedenței spiritului omenesc. De aceea, toți omenii sunt legați cu Dumnezeu într-o mare și mistică comuniune în Biserica Dumnezeului cel Viu. După Dormann, asemenea învățături furnizează o bază teoretică suficientă pentru întâlniri interreligioase de rugăciune comună, ca aceea din 1993 de la Assissi, în Italia"[195]

[194] Citat la Kunneth-Bezerhaus, lucrarea citată p. 199.200

[195] TOPIC, Nr.7, 1998, p.3.

Biserica catolică romană este pregătită astfel să ia conducerea tuturor religiilor lumii în această 'Biserică a Dumnezeului cel Viu'. Se poate gândi că episcopul Graber de Regensburg așteptase această nouă biserică ca scop al infiltrării creștinismului, printr-o schimbare a valorilor și a teologiei.

Această schimbare se constată și în lumea creștină necatolică. Biserica protestantă a fost deci înghițită de către controreforma catolică, cel puțin în ceea ce privește doctrina neprihănirii, așa după cum aceasta a fost definită în declarația comună. În Statele Unite, protestanții au încheiat un contract cu Biserica catolică pentru evanghelizarea comună în anul 2000. În aceste strategii ale ecumenismului, banii joacă un anumit rol:

> "Managerul financiar de pe Wallstreet, John Marks Templeton este cunoscut mai ales prin instituirea unui premiu de onoare cel mai bine răsplătit din lume: suma se ridică, actualmente, la un milion de dolari americani, superioară celei primite pentru premiul Nobel. Templeton a creat un centru de cercetări religioase "Centrul de informare teologică și de umilință" care trebuie să promoveze progresul în gândirea religioasă El scrie asupra acestui punct: "noi cercetări se concentrează actualmente pentru… a dezvolta adevăruri spirituale care pot să fie acceptate pe plan mondial fără să se țină cont de cultură… sau de religii în oricare regiune geografică sau etnică. Templeton pune accentul pe umilință… Umilința este cheia progresului… În ceea ce privește pretenția lui Hristos la exclusivitate (Ioan 14:6), i-ar lipsi umilința. Trebuie să fie concepute noi profesiuni de credință mai libere, mai pline de fantezie, mai bine adaptabile…pentru a construi împărăția cerurilor… Deși Templeton este un evoluționist, un panteist, un universalist și un ocultist care respinge Evanghelia lui Isus Hristos, el este foarte apreciat de conducătorii protestanți. Deși respinge oficial Biblia, ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, el a fost timp de 15 ani în comitetul societății Biblice Americane și în comitetul 'Princeton Theological Seminary'. Deși cartea sa 'Descoperă legile vieții' conține cele mai grosolane teorii anticreștine, el a fost prezentat elogios în 1994 de revista 'Christianity Today' fondată de Billy Graham. Din 1986, vederile neopăgâne ale lui

Templeton sunt răspândite printre protestanți, prin intermediul lui Robert Schuller."

Printre laureații premiului Templeton, pentru progresul religiei, se află șefi ai budismului, ai islamismului, ai hinduismului, teologi liberali și atei. Billy Graham a acceptat premiul în 1982, Charles Colson în 1993, Bill Bright, fondatorul lui "Campus pentru Hristos" în mai 1996.[196]

La fel și în Germania, s-au împărțit milioane de mărci, provenind din fonduri publice, membrilor și membrilor invitați ai centrului de studii al bisericilor creștine. Această comunitate constituie "echipa de colaboratori" ai papei pentru instituirea unei biserici mondiale.[197]

O EPOCĂ FAVORABILĂ DICTATURII MONDIALE

Papa Ioan Paul al II-lea consideră că Noua Ordine Mondială cu noua religie universală va fi instituită chiar înainte de intrarea în mileniul trei, în următoarele luni sau în anii următori. Călătorește prin toată lumea pentru realizarea acestui scop. El nu mai întâmpină nici o rezistență în Ecumenism, în consiliile naționale ale bisericilor, în grupurile de lucru ale bisericilor creștine. Toți îl recunosc drept conducătorul religios al lumii. Libertatea religioasă care mai domnește actualmente, își va găsi sfârșitul în momentul instituirii Bisericii Universale.

Persecuția viitoare va arăta împlinirea literală a profeției lui Hristos din Apocalipsa capitolul 13. Fostul președinte al Statelor Unite, George Bush senior, vorbea deseori despre "Noua Ordine Mondială" și în timpul guvernării sale el a făcut totul pentru a o favoriza. El prevăzuse și timpul realizării acestei guvernări mondiale: la sfârșitul veacului trecut.

Gorbaciov, șef de stat în fosta mare putere sovietică anunța de asemenea instituirea Noii Ordini Mondiale. El menționa instituirea acesteia înainte de anul 2000. Începutul guvernului mondial se poate

[196] Zeitspiegel, Nr.176, Kassel, 6.5.98, p.19.

[197] idem p.18.

produce într-o noapte, prin prăbușirea financiară a unui stat. Toate celelalte state, cu datorii foarte mari la Banca Mondială condusă de Iluminați se vor declara și ele în faliment. În acel moment Banca Mondială nu ar prelua numai datoriile fiecărei țări ci și dominația absolută asupra tuturor țărilor lumii. Va fi ceasul nașterii Noii Ordini Mondiale. Pentru noi, acest ceas poate să bată și mâine.

AMERICA ŞI MIŞCAREA ECUMENICĂ

În Apocalipsa lui Isus Hristos, ultima carte a Noului Testament în care El vrea să arate "robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând", sunt anunțate Statele Unite ale Americii și mișcarea ecumenică (Apocalipsa 13). Când vor fi SUA integrate Noii Ordini Mondiale și folosite pentru dictatura mondială? Mișcarea ecumenică își are rădăcinile în Statele Unite, de unde va primi puterea pentru ultima activitate politică a sa. Dacă economia americană se va prăbuși, drumul va fi liber pentru împlinirea ultimei profeții a Domnului Isus Hristos.

Datoria publică a Statelor Unite se apropie într-un mod alarmant de valoarea patrimoniul statului, ceea ce face foarte posibil prăbușirea sistemului. Încă de acum se anunță în fiecare săptămână 20.000 de proceduri de faliment, cu o tendință de creștere. (France - Press a anunțat că la 25 februarie 1999 a putut fi evitată criza economică a Statelor Unite, dar nu s-a spus cum și pentru cât timp. Cu siguranță printr-un nou împrumut la Banca Mondială, ceea ce nu aranjează cu nimic finanțele Statelor Unite, care nu fac decât să amâne criza pentru mai târziu - n. tr.)

Guvernul însuși este de mult în faliment cu datorii de mai mult de patru trilioane de dolari; guvernul este actualmente în stare de faliment. Statele Unite ale Americii trebuie să împrumute bani pentru a putea plăti dobânzile datoriei. Pensiile sunt în pericol. Odinioară (1935) 143 de persoane active munceau pentru un pensionar iar astăzi o singură persoană activă pentru un pensionar. În curând numărul pensionarilor se va dubla, iar numărul persoanelor active va scădea la jumătate și sistemul pensiilor se va prăbuși. Rezervele de 20 de ani ale garanției sociale sunt deja absorbite pentru plata dobânzilor datoriei publice.

Economia americană seamănă cu un cowboy din vestul sălbatic care fuge în fața indienilor. Își forțează calul la maximum până ce cade mort de epuizare. Știe că nu are de ales, altfel indienii îl vor prinde îndată ce el va face o pauză, și îl vor ucide. Astfel reprezintă L. Burkett situația economică a Statelor Unite în "The Comming Economic Eartquake" pag. 90.[198]

Deja în 1992 s-au adoptat în America legi de urgență care conferă președintelui puterea dictatorială completă și definitivă. În Germania legile de urgență au făcut un dictator din Adolf Hitler și au aruncat țara și lumea întreagă în război.

În caz de tensiune internațională economică sau financiară crescută, aceste ordonanțe intră în vigoare, ca de exemplu următoarele clauze de execuție:

10995: Preluarea tuturor mijloacelor de comunicare în masă.
10997: Preluarea răspunderii întregii energii electrice ca și a petrolului, carburantului și rezervelor minerale.
10998: Preluarea tuturor surselor și rezervelor alimentare ca și a tuturor întreprinderilor și fermelor agricole.
10999: Preluarea răspunderii tuturor mijloacelor de transport, autostradă și port maritim.
11000: Mobilizarea civililor și a muncitorilor sub controlul statului.
11001: Preluarea răspunderii tuturor instituțiilor de sănătate, de binefacere și de educație.
11002: Ministrul poștei, un membru al cabinetului declară recensământul general al persoanelor.
11003: Preluarea răspunderii aeroporturilor și avioanelor
11004: Preluarea adminstrației locuințelor și a administrațiilor financiare.
11005: Intrarea în vigoare a tuturor ordonanțelor executive în caz de tensiune internațională agravată sau de criză economică sau financiară.[199]

[198] G.E.Reid, Even at the Door, R.& H. Hagerstown,USA, 1994, p.78.

[199] W.Caltenon, Der Tag an dem der Dollar stirbt, Schorndorf 1974, p.54.

Ziarul american "I Shopper - Tuesday" din 13.09.1994, pag. 9, expune în articolul lui William J. Murray un plan al lui Clinton de scoatere pentru fiecare cetățean american, a unui card magnetic de securitate socială pe care este înscris numele, domiciliul, membrii familiei, locul de muncă, salariul, permisul de conducere și istoricul bolilor sale. Fără acest card nu va exista nici asistență medicală, nici loc de muncă.

Acest card, pe de altă parte, există deja în unele țări, ca de exemplu în Franța (din 1996 - "carta vitale"), deși cu mai puține informații. Însă, după cum raporta Murray, în Statele Unite a fost prevăzut ca până în anul 2000, acest card să fie implementat sub forma de micro-chip (microprocesor) între degetul mare și arătătorul fiecărei persoane. Ea va fi numită "The Gatekeepers Card" (cartea de identitate a portarului). Aceste microchip-uri sunt deja aplicate din 2002 la unii americani suferinzi de anumite boli și conținând informații medicale despre pacient. Murray indică faptul că în cultul satanic din Statele Unite în timpul slujbelor închinate lui Satana se derulează o melodie pe o casetă sau un CD, în care este vorba despre un gatekeeper, a doua persoană cea mai puternică după Satana.

La noi în popor, se spune că Petru este portar la ușa raiului. Unii vor găsi o corespondență îndrăzneață cu urmașul lui Petru care vrea să fie în fruntea acestei Noi Ordini Economice Mondiale.

Asociația bisericilor protestante din Germania avea deja în 1912 o viziune clară asupra desfășurării viitoare în ceea ce privește guvernul mondial, după cum semnalează la 8 februarie 1912 "Hessische Evangelische Sonntags Blatt" din Darmstadt, înaintea primului război mondial.

> "Pentru marea finanță a bătut ceasul să-și dicteze legile public, lumii întregi, cum a făcut-o până acum în secret. Marea finanță este chemată să preia succesiunea imperiilor și a regatelor dar cu o autoritate mai mare, pentru că ea se va întinde nu asupra unei singure țări, ci asupra întregului glob. Marea finanță va deveni stăpâna războiului și a păcii. Cine este marea finanță?
> Sunt aproximativ 300 de oameni care se cunosc personal locuind în state europene și în America de Nord; ei exploatează popoarele, ei vor să facă din ban - stăpânul acestei lumi. Tragismul acestei situații este că ei au pus stăpânire pe mișcarea internațională a

muncitorilor. Democrația socială nu este decât marioneta lor. Cu ea, ei dărâmau vechile poziții, vechile fortărețe regale și clasele burgheze în viața de fiecare zi, pentru a face din ele o pastă umană fără nici o coeziune și peste care ei pot guverna după cum vor."

Îndată ce economia Statelor Unite ale Americii se va prăbuși, toate celelalte țări ale lumii vor urma și se vor declara în faliment. Ca o închidere fulgerătoare, în care fiecare crestătură pătrunde în cealaltă închizându-se, la fel se va închide și cursa, iar lumea întreagă se va trezi în mâinile Băncii Mondiale. Atunci vor începe Guvernul Mondial și Religia Mondială o ordine economică mondială a papei. Acestea se pot produce foarte repede și brusc, ca pe parcursul unei nopți. Nu mai putem conta pe mai mulți ani până când acestea se vor întâmpla. S-ar putea deja să fie mâine.

Se aude tare și de mult timp revendicarea unei puteri centrale a unei personalități care va putea să pună capăt focarelor de crize din această lume.

H. G. Welles exprima sentimentul a milioane de persoane când scria:

"Este necesar să găsim un conducător capabil să conducă toate acestea. Trebuie ca el să fie înzestrat cu o inteligență care să depășească cel mai înalt nivel omenesc".[200]

Papalitatea ar putea îndeplini cu ușurință aceste condiții, căci diplomația Vaticanului este de nedepășit.

GUVERNUL MONDIAL ŞI CONSILIUL MONDIAL AL BISERICILOR.

Consiliul Mondial al Bisericilor, numit și Consiliul Ecumenic al Bisericilor (COE)[200a], este alcătuit din aproape toate bisericile necatolice din lume. Este împărțit în grupe continentale, naționale și regionale. Biserica catolică nu este membră a Consiliul Mondial al Bisericilor. Totuși ea este membra fondatoare a ACK, (Arbeitsgemeinschaften Christlicher Kirchen - sau a - grupelor de studiu ale bisericilor creștine,

[200] Cantelon, lucrarea citată p.162

[200a] COE - prescurtarea de la Conseil Œcuménique des Églises, din limba franceză)

din Germania) și asigură deseori președinția în aceste adunări. ACK este o verigă în planurile Vaticanului și aparține echipei colaboratorilor papei. Modul în care se realizează colaborarea dintre consiliul ecumenic al bisericilor creștine și grupa de studiu a bisericilor pune în evidență următoarele fapte:

În sfera grupelor de studiu a bisericilor creștine, și asociațiile culturale se consideră tacit și permanent legate de **datoria ecumenică.**[201]

Pentru ACK este evident că, consiliul mondial al bisericilor și consiliile naționale ale bisericilor constituie o **rețea care se amestecă.**[202]

Scopurile consiliului ecumenic sunt:

1. să cheme bisericile către **scopul unității vizibile** într-o singură credință și către comunitatea euharistică unică, ce își găsește expresia în închinarea la Dumnezeu și în viața comună în Hristos și să meargă către această unitate astfel încât lumea să aibă credință;

2. să faciliteze în fiecare loc și în orice circumstanță mărturia comună a bisericilor. Despre liniile conducătoare ale programului se spune:

5. 1. Lucrarea ecumenică la nivel național, regional și mondial face parte dintr-o **singură și aceeași mișcare**. Ele se completează reciproc.

5. 2. Relațiile dintre organizații nu sunt lineare; aceste organizații formează mai degrabă **o rețea.** [203]

Din această perspectivă nu mai este de mirare că episcopul Held, în calitate de președinte al ACK din Germania, dă cărții sale titlul "Partener al Ecumenismului". ACK nu este aceeași organizație cu COE, care este internațională, în timp ce ACK este națională (germană). Totuși ACK constituie un partener al ecumenismului în adevăratul sens al cuvântului. Ea are aceeași expunere de motive, aceleași scopuri, deseori aceeași membri dar, în raport cu biserica catolică, ACK este mai aproape de

[201] s.Heft 2 der "Arbeitshilfen aus der Ökumenischen Zentrale" bei A.u.D.Jansen, Appell für Morgen, Wuppertal 1993

[202] Idea-Spektrum p. 5, Nr.33/83. H.Grafen, Gemeinde Jesu-ˆkumenisch-katholisch vereinnahmt?, Wuppertal 1987,p.67

[203]Grafen, lucrarea citată p.57

Roma decât COE. Biserica catolică nu este membru efectiv a COE, dar e membru în ACK, care a fost recunoscut ca o componentă a colaboratorilor Papei.

> "Marșurile lui Isus" din Germania, în timpul cărora protestanți, harismatici și catolici practică în comun o "bătălie spirituală", "legând demonii", vor să proclame dominația lui Isus asupra Germaniei și vor constitui un instrument pentru a anula învățăturile biblice. În sfârșit, sunt programele de evanghelizare ale Vaticanului - "Evanghelizare 2000" și "AD. 2000", organizația paralelă a protestanților, a fostului conducător Thomas Wang, în care protestanții harismatici și catolici sunt de acord cu papa pentru o evanghelizare comună în Europa… Avem în fața noastră o trezire mondială sau mai curând o apostazie mondială, deghizată în haina catolico-protestantă?" se întreabă De Semlyen.[204]

Pseudo Rusaliile vizează cu acest "al treilea val" al său, să pătrundă în toate cercurile creștine, și astăzi aproape și-a atins acest scop. Astfel, s-a realizat o prezicere anunțată la sfârșitul secolului trecut de mediumurile spiritiste ca program de amăgire satanică pe drumul către dominarea totală a lumii. Bisericile catolice și protestante vor trebui să se unească din nou, creștinismul va trebui să trăiască o transformare interioară și, Rusalii mondiale de o putere spirituală neobișnuită vor cuprinde lumea întreagă. Comunitățile penticostale și mișcările harismatice împlinesc cu precizie aceste preziceri. Manifestarea lor de vorbire în limbi, vindecările miraculoase și profețiile au origine demonică, după cum s-a putut demonstra de nenumărate ori. Cu toate acestea, ei pretind că sunt lucrarea Duhului Sfânt. În realitate, ei împlinesc profețiile lui Hristos privind semnele timpului cu profeți falși, cu minuni mari și cu miracole mincinoase. "Nu îi credeți!" avertiza Isus într-un fel care nu lăsa nici cea mai mică îndoială.[205]

[204] M. de Semlyen, Alle Wege führen nach Rom, CLV-Verlag, p.12
[205] Matei 24,23.

GUVERNUL MONDIAL ŞI NEW AGE

Literatura despre New Age (Era Nouă) este foarte voluminoasă. În cartea citată mai sus a lui R. Hinrichs, "Veți fi ca Dumnezeu", și în lucrarea catolică "Promovarea societății 'teologice" a profesorului Dr. J. Bokmann din Bad Honnef, se descriu planurile de dominație mondială a mișcării New Age, ca fiind o înșelătorie satanică și spiritistă.

Scopul acestei mișcări este unirea politicii și a religiei într-o Religie Mondială Unică și un Guvern Mondial Unic. Creierul mișcării New Age este așa-zisa "Lucifer Publishing Company", care a fost fondată în 1922 și patronează numeroase alte societăți care constituie o rețea mondială. Vârful piramidei, despre care a fost vorba mai înainte, este arătat aici clar. Este Lucifer, prințul îngerilor, care l-a părăsit pe Dumnezeu și care a fost alungat pe acest pământ.

"Lucifer Publishing Company" și-a luat un nume mai puțin bătător la ochi "Lucis Trust", cu sediul la New York lângă ONU, la Geneva lângă Societățile Națiunilor, dar și lângă Consiliul Mondial al Bisericilor și la Londra lângă Whitehall. La ONU, el are statutul de consilier; în Statele Unite el profită de degrevare fiscală, iar în Anglia și în Elveția el este recunoscut ca fiind o organizație de binefacere privată. El se autoprezintă ca "apolitic" și motivat de dragostea pentru Dumnezeu și pentru semeni. Tocmai de aceea, el propune scrieri esoterice și oculte. Obiectivul este crearea unui imperiu mondial unificat cu o religie mondială unificată. Barierele naționale și religioase vor cădea și toți vor fi cetățeni ai lumii și frați.

Ca centru educațional, a fost creată în 1923 școala Arkan, urmată în 1925 de "New Group of World Servers" (noul grup al slujitorilor lumii), în 1932 societatea "World Goodwill" (bunăvoința mondială) iar în 1937 de societatea "Triangles" (triunghiuri). O rețea de societăți mijlocii și mari acoperă lumea. Persoana cheie a acestei societăți este Alice Ann Bailey. Numeroasele ei lucrări literare sunt datorate practicilor oculte, inspirate de "Maestrul" său din Tibet, care îi dicta și scrierile. Astfel ea a lucrat parțial, cel puțin, și ca scriitor medium. Ea a făcut parte un anumit timp din societatea Teozofiei oculte. Și-a dezvoltat în profunzime talentul de a planifica, a conduce, a organiza și a fonda rețeaua operativă a New Age-ului.

În 1990 a avut loc la Moscova o conferință a "Spiritual and parlamentary leaders" ("Lideri și parlamentari spirituali"), cu 1.000 de parlamentari din 83 de țări, având drept scop crearea unui "nou patriotism global", cu o etică comunitară și educarea întregului neam omenesc ONU joacă aici un rol cheie.

Când statutul ONU a fost ratificat la 26 iunie 1945 la San Francisco, s-a citit în public "marea invocație" pe care Alice Ann Bailey o scrisese după dictarea spiritistă a "Maestrului său, Djwalh Khul". În ea se exprima dorința reîntoarcerii lui Hristos pe pământ. Se așteaptă o întoarcere vizibilă a lui Hristos, care va fi imitată de Lucifer, și astfel lumea întreagă va cădea sub o mistificare îngrozitoare. Hristos prezisese în cartea Apocalipsei acest mare ceas al încercării care va veni pe întregul pământ.

> "Hristos însuși a folosit-o (marea invocare) pentru prima dată în iunie 1945, când i-a anunțat pe frații săi, stăpânii înțelepciunii despre decizia sa că era gata să revină cât mai curând posibil pe acest pământ, îndată ce omenirea va întreprinde primii pași către participarea la o acțiune comună, pentru bunăstarea generală. Ea a fost tradusă de maeștri, iar maestrul tibetan Djwahl Khul o dădu lumii prin asistenta sa, Alice Ann Bailey.
>
> Oamenii trebuie să folosească invocarea "puterii și a luminii" pentru a-l face pe Maitreya să revină în calitate de Hristos care trebuie să revină; da, scopul mărturisit deschis este tocmai de a pune această rugăciune (marea invocare) în locul "Tatălui nostru..." Este una dintre marile cereri ale lui Lucifer Trust... Să se ajute la răspândirea acestui text în toată lumea... Pe cât posibil - recomanda A. A. Bailey - să fie asigurată colaborarea clerului instruit pentru a răspândi această mare invocare."[207]

Fraza următoare ascunde și o semnificație deosebită în această "Mare invocare" și "pecetluiește ușa răului". În această privință, putem citi în cartea lui R. Hinrichs:

> "Singurul rău care se cuvine suprimat este rezistența în fața unor adevăruri absolute, ceea ce conduce în mod necesar la conflicte,

[206] Apocalipsa 3,10.

[207] Hinrichs, lucrarea citată p.86.

deci la unicul păcat care mai rămâne, izolarea. Familia universală, comunitatea universală a tuturor oamenilor nu suportă nici o diviziune, nici o îndepărtare de această turmă. Astfel, în acest context este necesar să ne amintim de M. Ferguson, care pune accentul în mod constant asupra importanței de a depăși sistemele noastre paralizante de credință, de a combate atașamentul față de dogme - nu mai poate fi negat faptul că această luptă este încununată de succes pe toată linia..."

"Și pecetluiește ușa răului". Este demn de recunoștință faptul că autorul nu ne lasă în nesiguranță în privința înțelesului ultimului rând. El nu înseamnă nimic altceva decât "distrugerea fortărețelor religioase ale iudaismului, creștinismului și islamului"... Pentru oamenii care gândesc altfel, nu există loc în noua lume, spune D. Spangler fără reticență, căci nu există nimic care să poată separa și izola mai bine decât a te sustrage locului și timpului, decât pentru a fi incapabil de a lua legătura în mod adecvat cu evenimentele... "Era vărsătorului", în opinia lui Spangler, aduce cu ea energii pentru a sfărâma modurile de gândire, și de creație a supraviețuitorilor (!!!)... "Poate" - socotește Spangler,... "acești oameni vor fi făcuți să dispară complet de pe pământ." O amenințare abia voalată și fără echivoc![208]

La fel și după R. Muller, această declarație este clară și corespunde, în intenția sa, cu ceea ce tocmai s-a citat: acceptarea convingerilor erei noi, dacă nu, amenințare fățișă. Toleranța față de cei care gândesc altfel se oprește în clipa în care aceștia nu împărtășesc convingerile fundamentale ale părții adverse. Cuvintele constante ale New Age-ienilor despre sinceritate, blândețe, dragoste mutuală între oameni și fraternitate se dovedesc a fi vorbe goale și ipocrite și - cel puțin printre căpeteniile conducătoare - induc cu bună știință în eroare."[209]

Această cerere a marii rugăciuni către spiritul lumii sincretice: "Și pecetluiește ușa răului", are deja astăzi un efect deosebit. Este

[208] idem p.49. 80

[209] idem p.86.

confesiunea electronică a celor care au "răul" în gândirea lor și care nu vor să consimtă la această fraternizare mondială. Este o confesiune involuntară și neobservată, căci fiecare participant la o conversație telefonică, la un Fax sau la un e-mail care își încredințează opiniile fără ezitare unui prieten, va fi supravegheat.

"Echolon" controlează toate formele de comunicare în această lume. Fie fax, telefon sau e-mail, Big Brother, fratele cel mare ascultă întotdeauna, adică total și universal. Programe de cercetări ale Național Security Agency (NSA - Agenția de Securitate Națională americană), sondează fiecare mesaj electronic pe anumite cuvinte cheie. Dacă aceste cuvinte sunt găsite, se trimite, de exemplu, mesajul e-mail personal la Ford-Mead în statul US Maryland, unde se găsește sediul NSA și unde va fi citit personal de unul din cei 20.000 de colaboratori de la NSA. Ceea ce era cunoscut de un anumit timp de ziariștii specialiști, a fost confirmat pentru prima dată într-un raport de către un serviciu oficial al Uniunii Europene. În ediția sa nr 5/ 98, revista specializată în calculatoare "C't" publica un raport detaliat despre acest subiect. Potrivit acestui articol, o rețea mondială de 52 de super-calculatoare controlează fiecare legătură electronică pe acest glob. Un program special de cercetare cu numele "Memex" analizează toate datele despre cuvintele cheie. După cum declara în fața ziariștilor deputatul european Glynn Ford, în acest program ar exista liste specializate ale cuvintelor cheie pentru fiecare țară din lume: ale drogurilor din mafie, ale terorismului, ale spălării de bani până la date despre brevete, propuneri de negocieri sau organizații de protecție a mediului înconjurător și ale drepturilor omului. În fiecare minut, milioane de date ar fi analizate. O centrală de comunicare din sistemul Echolon se găsește la Bad-Aibling, în Bavaria. Deși este pe pământ german, nici un german nu a putut să pătrundă vreodată în centrul Echolon de la Bad-Aibling, după cum afirma revista "C't". Centrala NSA din Statele Unite este un oraș ermetic închis, cu 1670 de clădiri care sunt legate între ele prin 150 km de drum.

În acest "oraș negru" trăiesc 29.000 de civili și 9.200 de militari. Bugetul anual pentru cheltuielile NSA nu este făcut public dar

este evaluat de experți la 15 miliarde de dolari. Un lucru ne mai dă de gândit: autoritățile SUA nu sunt supuse nici unei instanțe de control democratic. Cine hotărăște cuvintele cheie pe care NSA trebuie să le cerceteze? În definitiv, cine le dă dreptul americanilor să controleze miliarde de cetățeni din toată lumea? Cumva rezultatul ascultărilor aterizează pe mesele unor grupuri, precum Comisia Trilaterală?[210]

Nu există decât puține informații asupra acestui grup, deoarece conferințele sale sunt ținute secrete. "Suddeutsche Zeitung" menționează conferința anuală a Comisiei Trilaterale care s-a ținut de această dată la Berlin, de la 21 la 23 martie 1998, așa cum arăta în câteva rânduri și ziarul berlinez "Morgenpost". Au participat forțele de vârf ale tuturor partidelor politice din lumea întreagă. Membrii acestei organizații internaționale se împart în trei grupe:

1 - Experți economici și financiari, mari industriași și bancheri
2 - Profesori de universități și directori ai centrelor de cercetare
3 - Oameni politici, membrii de guverne și înalți funcționari

Rezultatele acestor deliberări sunt puse la dispoziția guvernelor și lumii economice pentru a le ajuta în deciziile lor.

Această Comisie Trilaterală a fost creată în iulie 1973 și constituie un pas important pentru constituirea unui Guvern Mondial. Conferințele sale sunt interzise publicului și mass-media păstrează tăcerea asupra lor.

În mai 1954, la hotelul Bilderberg d'Osterbeck, în Olanda, s-a inițiat o conferință de către Prințul Bernard, din Țările de Jos, numită după numele hotelului, Bilderberger, care se întâlnește de două sau de trei ori pe an. Ședințele strict secrete sunt protejate de dispozitive severe de securitate.

Membrii vin din lumea marii finanțe și se ocupă în mod special de problemele americano-europene. Un comitet director este compus din 24 de europeni și 15 americani. Ei completează și pun în practică deciziile Trilateralei.

La 19 mai 1919 s-a născut la Paris "Council on Foreign Relations", un Minister al Afacerilor Externe al Guvernului Mondial proiectat. Din

[210] Topic, 5/98, p.8.

aceștia, aproximativ 3000 de politicieni și bancheri sunt aleși dintre cei mai de seamă din toate guvernele lumii. 47 din aceștia au inventat planul "Națiunilor Unite, ONU" și alți 19 au aparținut, de exemplu, guvernului lui Jimmy Carter. Ei hotărăsc nu numai politica Statelor Unite, ci și aceea a tuturor statelor lumii.[211]

În iunie 1998, experți ONU din 150 de țări au pregătit "Curtea internațională de Justiție", care a fost creată în aceeași vară la Roma. Ea trebuie să intre în acțiune când anumitor state nu le mai este posibil să declanșeze o urmărire judiciară. Astfel, cetățenii lumii vor fi reuniți într-o "familie mondială", potrivit constituției "Statului Federal Pământ", cu ajutorul poliției mondiale, formată din unități ale armatelor americane și ruse cu o "valută mondială" unică și un "sistem fiscal mondial unic".

Alături de ONU și de comitetele de creație semnalate mai sus, o serie de societăți aparțin constructorilor "Noii Ordini Mondiale".

> ***"Planetary Citizens"*** - Cetățenii lumii, un grup internațional de personalități foarte apreciate, care au drept scop promovarea unității familiei umane și conștiința planetară globală. În plus, s-a deschis un teren mai vast de acțiune, adică "mediul nostru mai mare" care include ființe și inteligențe cu care omenirea trebuie încă să se acomodeze. Aceste ființe și aceste inteligențe includ ființe din alte dimensiuni: creștinii le numesc îngeri, "Devas" la hinduși, sau "Consiliul Luminii", dar nu ne gândim numai la aceste ființe aflate cu mult deasupra oamenilor, ci și la regnul animal, de exemplu delfinii, balenele... pentru a garanta trecerea pământului și a oricărei forme de viață de pe el într-o nouă eră productivă.[212]

Îngerii, "Devas" sau "Consiliul Luminii" sunt îngeri căzuți cu Lucifer în frunte, pe care Dumnezeu i-a surghiunit pe acest pământ și care, într-o altă dimensiune invizibilă pentru noi, fac un joc sinistru și mincinos pe această planetă. Este bătător la ochi faptul că se face aici aluzie și la regnul animal. Încă din Paradis, Lucifer a folosit un animal, șarpele,

[211] Artur Missach, Extrablatt der Vertraulichen Mitteilungen, Verlag Arbeit und Wirtschaft, Büsingen.

[212] Hinrichs, lucrarea citată p.32.

pentru a-i înșela pe oameni. Cu ocazia celei de-a 93-a convenție catolică, între 10 și 14 iunie 1998 de la Mainz, ca simbol al speranței nu a apărut crucea, ci delfinul tipărit pe invitație ca simbol al întâlnirii catolice. Se putea citi: "Delfinul emană o bucurie nestăvilită. El este un tovarăș fidel și un sprijin în situațiile critice. Are nevoie de colectivitate pentru a-și putea dezvolta capacitățile pe deplin".

În această privință, revista "Topic" a scris: "În literatura New Age, 'strategia delfinilor' și 'conștiința delfinilor' sunt date ca modele pentru o strategie a vieții optimale, în noua eră (New Age). Contactul spiritual (orice ar putea însemna el) cu aceste drăguțe animale ale mării trebuie să conducă chiar la 'o senzație de pace interioară profundă' și la o concentrare care activează o medicină curativă și sporesc bunăstarea generală, pretind New Age-ienii.[213] Cu toate acestea, ceea ce papa critică în felul de a gândi al New Age este că Dumnezeul personal va fi înlocuit printr-un sistem de energie cosmică. Dar președintele american Clinton a fost sfătuit cu regularitate ani de zile de reprezentanții New Age".[214]

Societatea "World Federalist Movement", al cărei sediu este la Amsterdam și la New York, în calitate de consilieră a ONU, a fost fondată în 1947. Scopul său este o Nouă Ordine Mondială cu o cetățenie mondială.

"Association of World Citizens" a luat naștere în 1975 la San Francisco și susține ONU în crearea unei cetățenii mondiale. Robert Muller care se consideră un catolic convins și care este o persoană cheie în programul noii ordini mondiale, propagă un management planetar și transformarea ONU într-o adevărată comunitate mondială. Într-o importantă reuniune a ONU, un vorbitor declara referitor la această transformare:

"Au fost elaborate proiecte astfel încât ONU să fie dizolvată pentru a face loc unui "Tribunal Mondial", care va pune stăpânire pe toate proprietățile, pe toate economiile și pe toate depozitele bancare.

[213] Topic, 6/98. p.3.

[214] Hamburger Abendblatt, Nr.13, Montag, 16.Januar 1995, p. 5.

Fiecare om, fiecare femeie și fiecare copil va primi un număr și o anumită sumă de bani. Această monedă de schimb este deja pregătită și nu așteaptă decât momentul în care va putea fi folosită. Fiecare ființă umană ar trebui să fie activă ori în administrație, ori în comerț, ori în industrie, ori în lucrarea pământului.

Acest proiect și acest plan prevăd o unire completă a Bisericii și a Statului, precum și o singură formă de închinare. Pentru toate popoarele și națiunile, ziua stabilită va fi duminica. Când fiecare își va fi primit numărul - și fiecare va primi unul - el va avea în acest fel garanția că va putea cumpăra și vinde".

În acest moment, un creștin prezent la reuniune se ridică și îl întreabă pe vorbitor: "Ce se va întâmpla minorităților care se opun acestui plan?" El primi răspunsul următor: "Numărul lor va fi barat cu o linie neagră pentru a li se lua dreptul de a cumpăra sau vinde; astfel, inevitabil, ei vor fi dați pradă distrugerii".[215]

În plus, este limpede că în posturile cheie ale mișcării New Age există relativ mulți reprezentanți activi ai Bisericii catolice. Să ne amintim numai că M. Ferguson constata, desigur cu satisfacție, că Biserica catolică suferă de un sindrom care s-ar putea descrie ca o dezintegrare a stabilității sale...

Din nefericire infiltrarea tuturor instituțiilor trebuie să fie calificată drept un succes total... Este o revoluție spirituală.[216]

"În rest, R. Muller spune cu o sinceritate îmbucurătoare că toate acestea sunt valabile pentru orice altă confesiune creștină și poate cu câteva ușoare modificări pentru toate religiile lumii. El însuși nu vede nici o contradicție între valorile propagate aici și convingerile sale religioase, dimpotrivă: "catolic" înseamnă "universal"; aceasta înseamnă a fi membru în familia umană. În concepția sa, educația catolică are deci o dimensiune spirituală universală prin ea însăși, pe care el a regăsit-o după numeroși ani în slujirea lumii (!), la toți marii conducători religioși și vizionari, așa cum s-a referit el explicit la Conciliul Vatican II...

[215] Albert Springer, Zeichen der Zeit, Patmosverlag Möttlingen (Calw), p.19.

[216] Hinrichs, lucrarea citată p.48.

După cum pretinde R. Muller, catolicii ar vorbi aici despre Dumnezeu întrupat sau despre Hristosul care este în noi și în care trebuie să ne lăsăm transformați!... Pentru că omul a hotărât să devină egalul lui Dumnezeu prin cunoaștere ("World Core Curriculum" ne trimite lămurit la arborele cunoștinței), el este în același timp Stăpânul deciziilor sale în problema binelui și a răului... Aici se spune clar că este vorba despre o mișcare profund anticreștină și chiar satanică". [217] Aceasta este o constatare clară a cărții lui R. Hinrichs "Veți fi ca Dumnezeu", publicată de Profesorul universitar catolic Dr. J. Bokmann.

"World Future Society" - Societatea pentru viitorul lumii - își are sediul la Maryland în SUA și numără printre colaboratorii săi, oameni de știință și sociologi reputați. Ea are ca obiectiv: "The Great Transformation, Alternative Future for Global Society" - marea transformare - forme alternative ale viitorului pentru societatea mondială. Marea transformare constă în răsturnarea celor mai importante noțiuni religioase și sociale, precum binele și răul, adevărul și contrafacerea? Această schimbare a valorilor este cea mai mare revoluție pe pământul nostru, mai mare decât toate cele precedente. Această revoluție spirituală a cuprins și Vaticanul, da, toată omenirea. Instalarea acestei Noi Ordini Mondiale este gata să se realizeze.

BISERICA MONDIALĂ UNIFICATĂ

În decembrie 1993, reprezentanții religiilor mondiale s-au întâlnit în India, la Rishikesh, pentru o "săptămână de muncă meditativă". Reuniunea se plasa sub egida conducătorului suprem al preoților hinduși, Dalai Lama, ca șef al budiștilor din Tibet și a sorei catolice cunoscută în toată lumea, maica Tereza. Obiectul discuțiilor l-au constituit problemele arzătoare ale lumii. La sfârșitul Congresului, a fost adresat lumii apelul numit "de la Rishikesh".

[217] idem p.54.

"Învățăturile fiecărei religii vor trebui să fie eliberate de orice exclusivitate doctrinală!"

Dacă acest apel, care se adresează în primul rând ONU, apoi lumii întregi, se va realiza, atunci aceasta va însemna sfârșitul mesajului creștin. În realitate, consecința comuniunii cu Isus Hristos este deasupra tuturor religiilor, ea este descoperirea lui Dumnezeu pentru fiecare individ al acestei planete, care caută adevărul și se adresează direct lui Dumnezeu. "Noua naștere venind de la Dumnezeu" este o realitate absolută pentru cel "născut din nou" și îl face independent de toate instituțiile. Esența acestei experiențe personale este caracterul său unic, singularitatea și exclusivitatea sa. Ea face dintr-un "născut din nou" un copil al lui Dumnezeu, care este așezat direct în mâinile lui Dumnezeu și nu poate fi subordonat de nici un alt om, nici de vreo instituție pământească sau religioasă. În calitate de copil al lui Dumnezeu, el este plin de dragostea lui Dumnezeu și se străduiește mereu să-și slujească semenul, după cum și Hristos îi slujea pe oameni. Această angajare socială nu poate fi ordonată, nici împiedicată, ea înseamnă să mergi de bunăvoie către aproapele tău, dintr-o necesitate profundă și interioară. Chemarea unei Biserici mondiale la "a-l înțelege altfel pe Hristos și de a interpreta în mod diferit sacrificiul Său pe cruce" nu înseamnă nimic altceva decât a-l renega.

Exclusivitatea Evangheliei se manifestă și ca o realitate istorică. Ea este într-adevăr unică, atât în istoria universală și religioasă, cât și în viața și activitatea lui Isus Hristos; mai mult de 300 de profeții din Vechiul Testament s-au împlinit. Acest fapt singur e suficient pentru a convinge cu siguranță de această realitate a autenticității Evangheliei pe orice om cinstit, neîncrezător față de creștinism, dacă va studia aprioric aceste profeții. După cum o dovedește istoria misionarismului și după cum autorul însuși a putut să constate cu ocazia activității sale misionare în Africa și Asia, numai Evanghelia îl eliberează pe omul religios, oricărei religii i-ar aparține el, de frica și constrângerea interioară și de dependența de tradiție și cult. Milioane de exemple dovedesc că numai prin Hristos dragostea lui Dumnezeu ia loc în inimă și îi acordă o calitate și o convingere care nu pot fi niciodată atinse prin alte exerciții religioase ca meditația, misticismul, extazul, practicile spirituale sau abnegația etică și morală.

La aceasta se adaugă o altă realitate. Cel care studiază în profunzime viața și activitatea lui Hristos, va cunoaște că nici un om nu putea să inventeze sau să fabrice în întregime istoria vieții lui Hristos; ea este cu mult deasupra oricărei fantezii omenești și a oricărei minți umane, ea este cu adevărat o descoperire a lui Dumnezeu Însuși. Imposibilitatea de a-L inventa pe Hristos este dovada divinității Sale.

Astfel profeția și istoria, ca și experiența personală ne arată autenticitatea și exclusivitatea Adevărului lui Isus Hristos. Aceasta rămâne o realitate biblică:

> "În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!"... Astfel vorbea Petru fiind plin de Duh Sfânt (Fapte 4:12).

Programul contra Bisericii, al Bisericilor cu aparență creștină, în clubul Bisericii mondiale unificate, formulat în apelul de la Rishikesh, este contra Bibliei atunci când proclamă:

> "Să facem în fiecare țară și în fiecare oraș academii internaționale și multi-religioase pe lângă care oamenii vor fi formați să devină maeștri spirituali, care se consacră slujirii întregii omeniri. Să încercăm să îmbunătățim structura vibrațiilor care sunt prezente peste tot pe planeta noastră, în timp ce trimitem în lume unde creatoare, noi energii spirituale. Să creăm în lumea întreagă rețele de căutători spirituali și pelerini".[218]

Pe scară mondială este în mișcare schimbarea istorică a unei imagini teocentrice a lumii într-o imagine antropocentrică.

> "Este vorba despre o mișcare de despărțire de Dumnezeu care, prin New Age, are ca țintă să-l înalțe pe omul nou, *homo divinus*, da, să pună omenirea pe tron. Se poate citi la David Spangler: "Omenirea se consideră ea însăși drept o ființă divină", iar puțin mai departe: "pentru că este Fiul lui Dumnezeu prin cunoașterea de sine, omul se poate uni conștient, cu bună știință cu prezența lui Dumnezeu. Omul devine Dumnezeu; vechea promisiune mincinoasă "Veți fi ca Dumnezeu" pare să se realizeze."[219]

[218] idem p.35.

[219] idem p.38.

"Era nouă în creștinism" este titlul unei cărți influente care are trei coautori: fostul călugăr dominican M. Fox, scriitorul New Age F. Capra și călugărul kamaldulian T. Matus și are ca subiect reeducarea spre noile valori ale New Age.

Institutul Esalen din California și institutul Findhorn din Scoția sunt centrele planetare ale "Rețelei Luminii". Un colaborator apropiat al centrului Findhorn este părintele Steindl-Rast, OSB, care mai este numit și "Vaticanul mișcării New Age". Scopul comunității Findhorn este "restructurarea omenirii" printr-o schimbare paradigmatică, o răsturnare a valorilor. Părintele Steindl-Rast insista: "Adevărata schimbare paradigmatică vine din interior."

Dominicanul M. Fox pune în evidență interpretarea total diferită a noțiunilor creștine: "Este vorba aici despre răstignirea și învierea pământului. Pământul însuși, planeta noastră, joacă rolul lui Hristos răstignit."

> "Comunitatea Findhorn consideră munca sa ca "o muncă misionară". Este convingerea noastră că această contra-biserică răspândită de mult timp în toată lumea este de fapt o adevărată încercare satanică de a distruge creștinismul din interior"[220]

În această comunitate se citește Noul Testament și se vorbește despre o "conștiință a lui Hristos", "omul autonom este propriul său legiuitor, judecător și Dumnezeu".

Iezuitul E. de Breubery spune: "Ca preot, constat o cvasi suprapunere între scopurile Națiunilor Unite și cele ale religiei mele".

Preotul catolic P. Luis Dolan care reprezenta pe lângă ONU "Mișcarea pentru o lume mai bună", considera că documentele lor sunt o sursă modernă de revelație, ca și scrierile sfinte.

> "ONU este împărăția lui Dumnezeu pe pământ și fiecare om trebuie să fie educat astfel încât să se poată bucura de dreptul de cetățenie în această împărăție. Această împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, care, prin ONU devine o realitate, această nouă Biserică, zămislită din toate religiile și grupările spirituale, va pune capăt ereziei dezbinărilor, prin unitatea sa"... Încetul cu încetul, în fața ochilor noștri se desfășoară caricatura unei Biserici, cu toate elementele constitutive unei Biserici. "Există o revelație,

[220] idem p.94.

un sistem de precepte care va fi comunicat de slujitori numiți "credincioși" și care revendică pentru ei o autoritate infailibilă. Există un păcat, suntem tentați s-o spunem, un singur păcat - contra duhului nesfânt, acela de a persista în a spune că există un adevăr absolut. Și acest păcat nu poate fi iertat."[221]

Autoritatea din interior rezultă din experiențele trăite în spiritism. Reprezentanții responsabili ai New Age primesc deci instrucțiuni din cealaltă lume, cum primește, de exemplu, E. Caddy printr-un spirit care se numește Jean. Autorul New Age, R. Muller, catolic foarte cunoscut, vorbește despre Hristos în el, dar acesta nu este adevăratul Hristos.

"Adepții New Age pretind că se roagă conform accepției tuturor marilor religii, printr-o asociație spirituală cu milioane de ființe pentru a-l chema pe "Hristos cel divin", ceea ce în realitate înseamnă propagarea unei puteri demonice."[222]

"David Spangler, filozoful institutului Findhorn, mărturisește categoric că primește instrucțiuni spiritiste: "Adevărata Lumină a marii ființe (Lucifer) poate să fie recunoscută numai dacă proprii noștri ochi văd lumina soarelui interior cu lumina lui Hristos. Lucifer muncește în fiecare dintre noi ca să ne conducă la un Stat perfect. Dacă vom intra într-un secol nou, era perfecțiunii oamenilor, fiecare dintre noi, într-un fel sau altul "va ajunge la punctul pe care îl voi desemna drept inițiere luciferică".[223]

La New York există societatea "Temple of Understanding" (Templul Cunoștinței), care este în relație cu catedrala episcopală "St. John the Divine". Ea a fost creată în 1960 și și-a transferat sediul în catedrala numită mai sus în 1984. Aici este punctul de întâlnire ecumenică și locul de meditație pentru toate religiile lumii. Fondatorii acestui templu au fost, printre alții, Patriarhul Athenagoras, Dalai Lama, Thomas Merton, Nehru, papa Ioan al XXIII-lea, papa Paul al VI-lea, A. Schweitzer și U. Thant. De la amvon, David Spangler predica despre inițierea luciferică: "Lucifer lucrează în fiecare dintre noi". Aici este vorba fățiș, de revelația și închinarea la Lucifer.

[221] idem p.98.

[222] idem p.89.

[223] idem p.63.

Un templu asemănător a fost proiectat de preotul catolic Steindl-Rast, la Dallas, în Texas. O altă construcție de acest gen a apărut în 1989 la Paris, "Marea Arcă", o catedrală a noii gândiri. Chiar în clădirile ONU, la New York, există o sală de meditație în același scop.

Biserica mondială unificată va lua naștere sub presiunea viitorului guvern mondial, dar ea va obține și o bază solidă prin aparițiile supranaturale. Numeroasele așa-zise apariții mariale aparțin acestor fenomene. Până în prezent s-au înregistrat 900 de asemenea manifestări, care intervin în aproape fiecare țară din lume. Aici este vorba, după cum s-a spus mai sus, de apariții spiritiste. Îngeri căzuți care, conduși de Lucifer, își au locașul pe planeta noastră, în dimensiunea invizibilă, înșeală sufletele credincioase, luând forma Mariei. Acesta este rezultatul examinării acestor apariții în lumina Bibliei, a Scrierilor Sfinte.

Nici chiar papa Ioan Paul al II-lea nu a fost cruțat de aceste amăgiri. El a consacrat întreaga lume inimii Mariei. Prăbușirea comunismului a fost prevestită de așa-zisa Maria, și a fost realizată cu ajutorul papei și al serviciilor secrete americane. Acesta este un nou exemplu de acțiune combinată a spiritismului și politicii. Papa precizează în scrisoarea sa pastorală "Dies Domini" din iulie 1998:

> "86. Încredințez intensa și zeloasa acceptare a acestei scrisori apostolice mijlocirii sfintei fecioare. Ea este prezentă la Biserică în fiecare duminică, fără a fi un obstacol pentru locul central al lui Hristos și al Duhului Său... Când credincioșii privesc spre Maria, aud cuvântul spus în timpul messei de duminică, învață de la ea să-l păstreze în inima lor... și să se gândească la el... Duminică de duminică, poporul pelerin merge pe urmele Mariei..." Este evident că așa-zisa Maria este descrisă aici ca prezentă la fiecare messa în Biserică. Prin aceasta, se afirmă omniprezența sa, deși numai Dumnezeu singur este omniprezent. Ea este deci prezentată ca egala lui Dumnezeu. Aceasta ne amintește cuvântul ispititorului din Paradis: "Veți fi ca Dumnezeu."

Aici avem de-a face cu adevărat, nu numai cu o mariomanie, ci și cu un cult demonic. Aparent, actualul papă, în bonomia sa, nu știe, evident, că este înșelat prin aceste false apariții ale fecioarei Maria.

APARIŢIILE MARIALE SUPRANATURALE ÎN LUME

Maria este desemnată drept "profetească aleasă a secolului nostru" (T.& M. Flynn, the Tunder of Justice p.4). Este vorba de un întreg potop de apariții ale Mariei. Într-adevăr sunt mai mult de 900 de manifestări supranaturale, cu ocazia cărora vizionarii sunt convinși că le-a apărut Maria. Acestea sunt întotdeauna așa-zise revelații personale. Thomas d'Aquino (1224-1274) scria deja în "Summa Theologica", opera care are o influență puternică asupra învățământului catolic și protestant, ca în toate secolele, oamenii deosebiți aveau darul profeției. Este vorba de profeții individuale, pe care nimeni nu este obligat să le accepte. Biserica îl lasă pe fiecare liber să creadă în ele sau să nu creadă, după cum o consideră adevărată sau neadevărată. Fiecare are dreptul, dar și datoria să examineze aceste apariții. Cele mai importante, din mai multe sute de apariții ale Mariei, au fost alese după cum urmează, potrivit ordinii cronologice, locului și persoanei "vizionare":

1846 - La Salette, Franța, Melanie Calvat și Maximin Giraud.
1858 - Lourdes, Franța, Bernadette Soubirous.
1871 - Pontmain, Franța, Eugene și Joseph Barbadette.
1879 - Knock, Irlanda, 15 persoane.
1904 - Polonia, părintele Maximilian Kobbe.
1917 - Fatima, Portugalia, copiii Lucia, Francesco, Jacinta.
1932 - Beurain, Belgia, copiii Voisin, Degeimbre.
1932 - Banneux, Belgia, Mariette Beco.
1937 - Polonia, sora Faustina.
1940 - Ungaria, Maria Natalia.
1945 - Zagreb, Iugoslavia, Julka.
1945 - Amsterdam, Olanda, Ida Perleman.
1947 - Marienried, Germania, Barbara Reuss.
1947 - Tre Fontana, Italia, Bruno Cornacchiola.
1953 - Sabana Grande, Porto-Rico, trei copii.
1954 - Seredne, Ucraina, Anna Hanya.
1954 - Fostoria, Ohio, Statele Unite, Mildred Mary.
1961 - Garabandal, Spania, patru copii.
1963 - Vietnam, Rosa Maria.

1968 - Zeitoun, Egipt, mai multe sute de mii.
1972 - Milano, Italia, părintele Stefano Gobbi.
1973 - Akita, Japonia, Agnes Sasagawa.
1974 - Canada, părintele Joseph Francis.
1976 - Betania, Venezuela, Maria Esperanza și alții.
1980 - Cuapa, Nicaragua, Bernardo Martinez.
1980 - Taiwan, cinci persoane.
1981 - Kibeho, Rwanda, Africa, șapte copii.
1981 - Medjugorje, Iugoslavia, șapte copii.
1982 - Eisenberg, Austria, Aloisia Lex.
1982 - Damas, Siria, Mirna Nazzour.
1985 - Elveția, Vassula Ryden.
1985 - Surrey, Anglia, Patricia.
1990 - Melbourne, Australia, Josefina Maria.
1991 - Mossul, Irak, Dina.

Aceasta nu este decât o mică selecție dintr-un potop de apariții în aproape toate țările lumii. Mai multe milioane de persoane cred în aceste apariții, fără să-și dea seama că sunt înșelate.

Totuși, destul de des s-a dovedit că aceste apariții sunt în realitate minciuni. În 1846 la La Salette cei doi copii, păstorașii Melanie Calvat și Maximin Giraud au fost înșelați de către două femei care au vrut să-și ascundă identitatea, deoarece se întorceau acasă dimineața devreme la bărbații lor, după ce petrecuseră noaptea cu amanții lor; văzând pe cei doi păstorași, ele și-au acoperit capul și obrazul cu un voal și-au împreunat mâinile ca la rugăciune, făcând astfel să se creadă că sunt mesagere ale sfintei fecioare Maria, după care a urmat o convorbire înălțătoare.

Bruno Cornacchiola, văzătorul celor Tre Fontane (localitate lângă Roma unde, după tradiție ar fi fost decapitat Pavel) e un ventriloc [persoană care poate rosti cuvintele fără a mișca buzele și fără a deschide gura...] (bine cunoscut de către colegii lui romani conducători de tramvai) care folosea glasul lui fin, asemănător cu glasul unei femei pentru a distra copiii. Mai târziu a pretins că era vorba de vocea Mariei, care îi apăruse în grota celor Tre Fontane și care i-a spus să părăsească Biserica căreia aparținea. După "viziune", Cornacchiola a mințit mai departe, și vindea săculeți cu țărână luată din grota "viziunii".

Cât privește viziunile de la Medjugorje, Mgr. Pavao Zauie, atunci Episcop la Mostar, în a cărui dioceză se afla Medjugorje, declară: "Am cerut ca evenimentele din Medjugorje să fie uitate și încet, încet sufocate, însă totul a rămas ca înainte: e o mare rușine!" (vezi cartea preotului Angelo Gramaglia, "L'equivoco di Medjugorje").

Maria este foarte des numită "profeteasa timpului sfârșitului" și "Regina profeților". Cu toate acestea, Isus îndeamnă la mare prudență:

"Păziți-vă de proorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor…Nu orișicine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am proorocit Noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea."(Matei 7:15-23). "Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Atunci, dacă vă va spune cineva: "Iată, Hristosul este aici, sau acolo", să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși." (Matei 24:11,23, 24). Din acest motiv, apostolul Pavel ne avertizează: "Cercetați toate lucrurile!" (1Tesaloniceni 5:21). Și apostolul Ioan ne avertizează: "Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși." (1 Ioan 4:1).

Avem deci obligația să verificăm aceste apariții ale Mariei. Maria care apare diferiților vizionari și se dă drept profet, este un prooroc adevărat sau mincinos?

APARIŢIILE MARIALE SUB LUPĂ

Ar fi prea mult să-i numim impostori pe toți vizionarii cu aparițiile lor. Dar trebuie să-i întrebăm dacă au verificat evenimentele trăite de ei, după cum ne sfătuiește Isus. Hristos ne-a spus dinainte că

aceste amăgiri vor semăna atât de mult cu adevărul încât până și slujitorii pe care El și i-a ales pot fi înșelați. "…chiar Satana se preface într-un înger de lumină" (2Corinteni 11:14). El se declară că este Hristos, iar oamenii pot gândi atunci că le-a apărut Hristos. În așa-zisele apariții ale morților, el își lasă demonii să se prezinte ca prooroci. Poate el să apară și sub înfățișarea Mariei? Ea a murit cu adevărat și a fost pusă în mormântul care se găsește la Efes, în actuala Turcia și pe care autorul l-a vizitat. Este posibil ca îngerii căzuți care, ca extratereștri și ființe planetare cu OZN-urile lor înșeală lumea, să poată să o imite pe Maria atât de bine încât oamenii să creadă că este adevărata Maria?

Hristos l-a învins pe Satana prin Cuvântul Sfintelor Scripturi. Când dușmanul l-a ispitit, Hristos a răspuns fiecăreia dintre cele trei ispitiri prin "Stă scris". Numai Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a-l alunga pe dușman. Este motivul pentru care apostolul Pavel spune că acest Cuvânt este "sabia Duhului" cu care putem demasca duhurile înșelătoare (Efeseni 6:10-17).

O doamnă din ținutul Renania cunoscuse Biblia. Ea stătea în bucătăria sa și o citea. Brusc, o lumină puternică a inundat încăperea și a văzut în această lumină o femeie tânără, foarte frumoasă, îmbrăcată în albastru deschis. Ea a surâs și i-a spus cu o voce blândă și prietenoasă: "Eu sunt Sfânta Fecioară și am venit pentru a te împiedica să o iei pe drumul greșelii. Așează-te în genunchi, fiica mea, vreau să te binecuvântez și să-ți aduc un mesaj din partea Domnului". Cu toate acestea, această femeie cunoștea deja puterea înșelătoare a demonilor și amăgirile religioase ale epocii noastre, după cum prevestise mai dinainte Biblia. Ea nu crezu că frumoasa fecioară este Maria. Atunci a făcut ceva care este singurul mijloc prin care putem demasca întotdeauna înșelătoriile demonilor. Ea a spus: "Îți poruncesc, în numele lui Isus să-mi spui cine ești cu adevărat!"

Astfel, ea s-a așezat sub puterea protectoare a Domnului Isus Hristos, care a promis că este cu noi până la sfârșitul timpurilor, până la sfârșitul lumii. Dacă ne adresăm Lui pentru a-I cere ajutorul, El este cu noi prin prezența Sa invizibilă. În acel moment demonii nu au nici o putere și sunt obligați să recunoască adevărul. Brusc, această fecioară de o frumusețe minunată s-a transformat într-un demon respingător, a înjurat,

a trecut în viteză prin fața ei, i-a dat o lovitură neașteptată care a făcut-o să sufere mult timp și a dispărut. Acest incident a fost relatat de pastorul Wittig. În acest fel sunt înșelate mii de persoane credule, atrase de miracole, dar care nu cred cu adevărat în Hristos. Ele s-au încrezut în sentimentele și în rațiunea lor și nu în cuvântul lui Dumnezeu, în puterea omenească și nu în puterea lui Dumnezeu.

REGULA CELOR ZECE PORUNCI

În predica de pe munte Isus declarase că în ziua din urmă, mulți vor veni la El, numindu-L Hristos și Domn și îi vor cere să-i ia cu El în Împărăția veșnică. Motivul lor nu era harul lui Hristos ci propriile lor fapte bune: "Nu am proorocit noi în Numele Tău, nu am vindecat bolnavii, nu am scos demonii?" Dar Isus le-a dat verdictul: "Niciodată nu v-am cunoscut!" (Matei 7:21,23). El le mai dă o explicație: "Nu ați păzit poruncile Mele" (în greacă, *onomia*, călcarea legii).

Cele zece porunci sunt expresia dragostei lui Dumnezeu, de aceea ele sunt de neschimbat și întotdeauna valabile (Romani 13:8-10; 1 Ioan 5:3; Ioan 14:21). Iată de ce Isus declara: "Este mai ușor să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de literă din Lege" (Luca 16:17). De aceea este bine să se citească în întregime cele zece porunci complete și neschimbate, așa cum se găsesc în Exodul 20:1-17.

Acesta este etalonul după care trebuie să judecăm pretinsele apariții ale Mariei. Dacă analizăm în ansamblu declarațiile acestor apariții, suntem surprinși de faptul că cele zece porunci sunt abia menționate sau deloc. Dimpotrivă, constatăm că cele zece porunci au fost modificate de foarte mult timp. În timpul lui Constantin s-a împlinit profeția din Daniel 7:25, prin care s-a prezis că legea și vremurile vor fi schimbate de oameni, în mod nelegiuit. Aceasta a devenit limpede în apariția Mariei la Subbock în Texas, la 1 august 1988 când s-a pretins că Dumnezeu vorbea prin Maria:

"Eu, Domnul Dumnezeu, creez din nou... un nou Sabat. Vechiul Sabat trebuie să dispară... " Aflăm după aceea că noi nu mai suntem sub legea Vechiului Testament și că acum respectăm duminica.[224]

Duminica era ziua de sărbătoare a zeului soare, ziua cultului lui Mythras, în Roma antică și a fost impusă Bisericii printr-o lege din 7 martie 321 de către împăratul păgân Constantin.

Nu găsim nici măcar o singură dată în Biblie cuvântul duminică; de la prima până la ultima pagină a ei, Sfintele Scripturi nu vorbesc decât de Sabat, care aparține Domnului Isus Hristos. Lucifer s-a aflat mereu în spatele cultului soarelui, iar acum, prin falsele apariții ale Mariei, el încredințează miracolelor justificarea schimbării legii (1Corinteni 10:20-22; Ezechiel 8:16;2 Împărați 23:5-11; Ieremia 5:8-10,18). Aici Astarteea, soția zeului soare Baal, este desemnată ca regina cerului.

CULTUL MARIAL CA ÎNLOCUITOR PENTRU ÎNCHINAREA LA HRISTOS

Sfânta Scriptură ne arată că Maria era o femeie delicată, credincioasă și respectuoasă, un model pentru toate femeile. După moartea lui Isus, ea a locuit cu Ioan la Efes, unde a murit și a fost înmormântată. Chiar și astăzi oricine poate să-i vadă mormântul. Ea a crezut cu tărie în cuvintele lui Isus din Ioan 5:28-29; 6:39,40,44,54:

> "… vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi… Eu îl voi învia în ziua de apoi.".

Să ne amintim că în anul 431 a avut loc conciliul de la Efes, chiar în același loc în care se aducea închinare zeiței fecundității Diana sau Astarteea. După aceea, ea a fost înlocuită prin Maria cu micul Isus în

[224] Flynn, opera citată p.367. 389.

brațe. Astfel se năștea cultul Mariei, desigur fără suportul Sfintei Scripturi, ba chiar direct împotriva ei. "Învățăturile despre draga noastră fecioară nu sunt conținute în Sfânta Scriptură, ci au sosit la noi prin Sfânta tradiție". Acest lucru se mărturisește deschis.[225]

Cel care îl întâlnește pe marele ispititor fără Sfânta Scriptură, care este sabia Duhului, va fi înșelat prin viclenie și învins de el. Isus Hristos ne-a avertizat clar despre această inducere în greșeală, dar mulți i-au uitat cuvintele.

Nu se poate să nu remarcăm înlocuirea dragostei pentru Hristos prin cultul Mariei. Deseori Hristos a fost prezentat ca judecătorul sever al luminii, pe care numai mama Sa îl poate influența în favoarea noastră. Astfel, se uită invitația călduroasă și plină de dragoste, pe care Isus o adresează celor care sunt întristați: "Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun și sarcina mea este ușoară" (Matei 11:28-29).

Declarațiile următoare sunt în direcție opusă cuvintelor lui Isus și își trădează astfel adevărata lor origine. La 22 noiembrie 1992, această pretinsă apariție a Mariei spunea părintelui Gobbi că ea, Maria, ar fi profetul ultimelor zile ale pământului. Alte titluri apar după această convorbire: Imaculata Concepție, mama Bisericii, noua Eva, regina cerului și a pământului, regina păcii, calea spre cer, regina rozariului, regina și mama familiei, co-mântuitoare, mijlocitoarea între Dumnezeu și oameni și în cele din urmă, parakleitos, ceea ce, în Noul Testament este un nume dat Duhului Sfânt. În alte apariții ea își spune: "ființa cea mai perfectă și fără de păcat", în alte locuri "mijlocitoarea harului", care pregătește lumea pentru a doua venire iminentă a lui Hristos, parusia lui. "Eu sunt mama celei de-a doua veniri a lui Isus, eu vă pregătesc pentru venirea Sa". Prin aceste false apariții ale Mariei, vorbirea, cuvintele care îl privesc exclusiv pe Isus, sunt transferate asupra așa-zisei Marii. Hristos este înlocuit și această pretinsă Maria este înălțată:

- Isus este singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1Timotei 2:5). În prezent, Maria este desemnată ca mijlocitoare între Dumnezeu și oameni.

[225]idem p. 79.

- Hristos este singurul care ne mântuiește, în nimeni altul nu există mântuire (Fapte 4:12).

Acum, oamenii se adresează Mariei, ca unei co-mântuitoare.

- "Hristos este Împăratul împăraților și Domnul tuturor domnilor" (Apocalipsa 19:16).

Dar acum Maria este numită regina cerului și a pământului.

- Singur Hristos este fără de păcat, nimeni altul (Evrei 7:26-27; Romani 3:10-12).

Maria se numește singură cea perfectă, pură și fără păcat.

- Harul și adevărul au venit numai prin Hristos (Ioan 1:6-7).

Acum Maria este numită mijlocitoarea harului, deși ea însăși are nevoie de har.

În Luca 1:30 îngerul o anunță că a găsit har la Dumnezeu

- Hristos este Păstorul cel bun, va fi o turmă condusă de un singur Păstor bun (Ioan 10).

În apariția de la 31 mai 1976 de la Zagreb, se spune că turma cea mică (Luca 12:32) "va fi împărăția prea sfintei mele Mame" (Flynn opera citată p.362)

- Conform Genesei (Genesa 3:15), Hristos trebuie să zdrobească capul șarpelui.

Maria a apărut călugăriței Natalia din Ungaria, cu mesajele lui Isus despre o lume nouă și despre un New Age în care omenirii i se va înapoia ceea ce pierduse în Paradis: "Atunci Imaculata Mea Mamă va zdrobi capul șarpelui și porțile iadului se vor închide" (Flynn opera citată p.365).

- Hristos a spus că El este poarta oilor și că nimeni nu va veni la Tatăl decât prin El. (Ioan 10:7-11; 14:6.)

Aparițiile Mariei pretind:

> "Maria este poarta cerului prin care Eu vin la voi și prin care voi veniți la Mine... Cel care o iubește pe Mama mea, Mă iubește și pe Mine". "Maria, fecioara binecuvântată este Mama Mea și Mama voastră, regina tuturor sfinților, regina îngerilor și regina cerului și a pământului. Ea vă va conduce la cer dacă o veți lăsa să acționeze în acest sens"[226]

[226] idem p.400.

Isus Hristos, El Însuși va reveni cu o mare putere și în glorie (1Tesaloniceni 4).

La 24 decembrie 1978, pretinsa Maria se adresează "Congregației mariale a preoților" de care aparțineau mai mult de 50.000 de preoți: "La a doua venire, Fiul va veni la voi prin Mama Sa". Maria îi apăru Theresei Lopez din Denver Colorado SUA, cu următoarele cuvinte: "Când blândul meu Isus va reveni pentru a doua oară pe acest pământ... el va reveni prin Maria"[227]

Comparația ar mai putea continua, totuși aceste exemple ne arată clar că Lucifer care Îl invidia deja pe Hristos în cer, se străduiește la sfârșit să acapareze toată cinstirea care îi aparține lui Hristos. În acest scop aparițiile simulate ale Mariei îi vor servi de medium lui Lucifer.

PROFEŢII FALSE ŞI CONTRADICTORII

La 17 iunie 1989, pretinsa Maria a apărut "congregației mariale a preoților" și a adus o interpretare escatologică a textelor din Apocalipsa 12 și 13. În aceste texte, explicația clară a Bibliei, dată prin Isus, desemnează mai întâi Imperiul roman, apoi statele care îl urmează, puteri terestre și religioase. Cu toate acestea, "Mama binecuvântată" declara că Lucifer, șarpele vechi, Diavolul sau Satana, balaurul roșu este antichrist. După aceea se mai spune că icoana fiarei este antichristul. Numărul 666 din Apocalipsa 13:18 ar exprima anul 1998. După aceea, francmasonii vor înălța un fals Hristos și o falsă Biserică cu imaginea fiarei. Aproape toți îl vor urma pe acest fals Hristos și această falsă Biserică mondială. Atunci, ușa este deschisă pentru apariția lui antichrist.

Aici sunt numiți patru antichriști diferiți, dar sunt trecute sub tăcere cele 15 caracteristici din Daniel 7 care îl desemnează distinct pe adevăratul antichrist.

Într-o alta viziune din 13 ianuarie 1991, i s-a arătat lui Jim Singer din Ontario, Canada, că lui Satana i s-au mai acordat încă șapte ani pentru ca să continuie atacurile și mânia sa. Aceasta ne aduce din nou la anul 1998.

[227] idem p.360. 366.

La 18 septembrie 1988, o apariție a Mariei anunța preotului Gobbi, în Italia, că după zece ani, deci în 1998, ar fi trebuit să înceapă timpul marii strâmtorări care preceda întoarcerea lui Isus. Toate secretele comunicate prin Maria își vor găsi împlinirea.

La 1 ianuarie 1990, lui Jim Singer i s-a prezis că următorii doi ani, 1990 și 1991 vor fi hotărîtori pentru copiii pământești ai Mariei. Apoi urmează o amenințare teribilă: "Fiecare cămin în care nu voi fi invitată, va fi umplut cu șapte noi duhuri rele, care vor fi mai rele decât primul".

La La Salette, în secolul trecut, Maria prezicea că "Roma avea să-și piardă credința și că va deveni locașul lui antichrist". [228]

S-a mai prezis un al III-lea război mondial, apoi în opoziție cu ac easta, un nou guvern mondial și pe deasupra, din nou un mare miracol în lumea creștină. Poate că evanghelizarea comună a lumii de către protestanți și catolici din următorii ani, constituie un asemenea miracol. "Eu sunt mama evanghelizării", anunța Maria.

În aceste apariții, euharistia este pusă în evidență fără încetare. Maria este "Mama euharistiei". Se face astfel referință la pretinsa transsubstanțiere care se realizează în timpul Sfintei Cine, când se afirmă că pâinea și vinul se transformă cu adevărat în corpul și sângele lui Hristos și că astfel Hristos, prin mâna preotului, este sacrificat din nou, fără vărsare de sânge, în timpul messei. În acest caz se neglijează faptul că Noul Testament, chiar după această transsubstanțiere, numește încă pâinea pâine și vinul vin (1 Corinteni 11,23-26). În timpul Sfintei Cine, Isus folosise pâinea și vinul ca simboluri pentru corpul Său care trebuia să fie oferit ca jertfă pe cruce. În acea seară nu a existat nici o așa zisă transformare.

De altfel, Isus s-a oferit El Însuși pe cruce și nu prin intermediul unei bucăți de pâine, care nu era decât un simbol, o comparație pentru corpul lui Hristos. De aceea Bisericile protestante, bazându-se pe Biblie, au refuzat învățătura transsubstanțierii, ca fiind nebiblică: "Hristos s-a jertfit o singură dată... Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși... Noi am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna... Oferind o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți

[228] idem p.232.

pentru totdeauna pe cei sfinţiţi... Acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfă pentru păcate" (Evrei 9:25, 27; 10:10, 12, 18). Aceasta ne arăta clar că Isus s-a jertfit o singură dată şi că nu mai sunt repetiţii, sângeroase sau nu, ale jertfei Sale. În prezent Maria apare şi anunţă victoria: "Euharistia va fi din nou inima şi centrul întregii vieţi a Bisericii."

Acestei "vieţi a Bisericii" îi aparţin şi Bisericile Consiliului Mondial al Bisericilor şi Bisericile Grupurilor de Studiu al Bisericilor Creştine din Germania (ACK), care, în prospectul lor din 1994, scrie la pagina 8:

> "Unitatea Bisericii la care suntem chemaţi, okoinonia (gr.), care este dată şi exprimată în profesiunea comună a credinţei apostolice, printr-o viaţă sacramentală comună, în care intrăm prin botezul unic şi pe care o celebrăm împreună într-o unică comunitate EUHARISTICĂ... Scopul căutarii unei depline comuniuni este atins când fiecare Biserică poate să recunoască în celelalte Biserici singura Biserică sfântă şi apostolică, în toată plenitudinea sa. Această deplină comuniune se va exprima la nivel local ca şi la nivel universal, într-o formă conciliară a vieţii şi acţiunilor."

Cu ocazia Congresului sinodal al Bisericii protestante germane de la München din 1993, catolici şi protestanţi au participat împreună la procesiunea Corpus Domini (sărbătoare catolică în mai-iunie) "Sărbătoarea lui Dumnezeu". În această sărbătoare, jertfa messei este punctul central; ostia trebuie să se transforme în corpul lui Hristos, care, în prezent, trebuie să fie jertfit a doua oară de către preot. Odinioară acest fapt era stigmatizat de protestanţi ca o idolatrie, astăzi participă ei înşişi la ceremonia de instituire a acestei jertfe în slujba idolatriei. Astfel, din acest motiv, această sesiune a fost numită congresul catolic al protestanţilor.

> "În ecumenism noi am descoperit că EUHARISTIA face parte în mod firesc din evlavia creştinului. Acesta este un lucru care nu se mai poate anula" spunea preşedintele EKD (Sinodul Bisericilor Protestante din Germania), Engelhardt într-un interviu în revista catolică "Weltbild" din 6 iunie 1997, pagina 13. Congresul ecumenic al anului 2003 este deja planificat. Cele două părţi (comitetul central al catolicilor germani şi congresul sinodal al

Bisericii protestante germane) își confirmă hotărârea de a se strădui ca protestanții și catolicii să ia parte la un unic serviciu de Sfânta Cină cu ocazia sinodului ecumenic.

"Ansamblului vieții Bisericii" după cum spune așa zisa Maria, îi aparțin nu numai celelalte Biserici creștine, ci și religiile necreștine care trebuie să fie incluse, conform planului Vaticanului și Consiluilui ecumenic.

Secretara generală a Centrului de Studii al Bisericilor Creștine, Barbel Warkemberg-Potter, s-a opus cu hotărâre în 1997 contra pretenției de absolutism a creștinismului și a cerut suprimarea condamnărilor doctrinale între religii. Mesajul că numai Hristos, Creator și Mântuitor, a murit pentru păcatele noastre și că ne-a mântuit, este condamnat aici ca "gândire rasistă". Printre participanții la această conferință interculturală, găsim pe reprezentanții ACK, Grupa de Studii al Bisericilor creștine, adică toate Bisericile protestante germane, aproape toate Bisericile libere, Bisericile catolice și ortodoxe, ca și reprezentanții invitați ai budiștilor, evreilor și musulmanilor (IDEA-SPEKTRUM, 34/1997).

La 27 octombrie 1986, papa invitase deja toate religiile mondiale la o întâlnire comună de rugăciune, la Assissi. Aceasta s-a sărbătorit ca o "zi istorică mondială". În 1993 și în 2002 s-a reînnoit această zi mondială la Assissi, cu delegați din toate religiile lumii și din toate confesiunile creștine. Aceasta face parte din pregătirile pentru crearea unei Biserici mondiale, sub conducerea papei. Astfel, papa a consacrat lumea întreagă "Inimii Mariei". Pentru a atinge acest scop, iezuiții sunt la lucru, ca "armata secretă a papalității".

> "Primul obiectiv a fost puterea politică mondială, al doilea - construirea unei Biserici mondiale... În acest scop iezuiții s-au pus pe treabă pentru a infiltra în secret toate grupurile protestante... Astăzi, iezuiții aproape că și-au încheiat misiunea. Biblia încredințează conducerea Bisericilor locale în mâna unor păstori pioși, totuși, cu anii, mașinațiile iezuiților au avut drept consecință devierea acestei puteri către centrele de decizie ale denominațiunilor, introducerea în Biserici a ceea ce aparține lumii și împingerea, în acest fel a grupărilor protestante în brațele Vaticanului.
>
> "Scopurile papalității și ale armatei sale secrete sunt identice cu cele pe care le-a avut întotdeauna: dominarea lumii, căreia trebuie

să i se supună fiecare om. Mișcarea ecumenică nu a fost întemeiată pe mesajul protestant liber și pe revărsarea Duhului Sfânt; ea a fost construită pe culoarele întunecate ale Vaticanului de cardinalul iezuit Bea," scrie M. Semlyen.[230]

Se așteaptă a doua sosire a Rusaliilor. Aceste Rusalii au fost prezise cam acum o sută de ani de mediumii spiritiști. Mișcarea harismatică, unind pe catolici și protestanți, reprezintă împlinirea acestor profeții spiritiste și mariale. Consiliul ecumenic și Centrul de Studii al Bisericilor creștine vor să restabilească comunitatea euharistică. Maria își atinge obiectivul. Reforma și Contrareforma s-au sfârșit. Transformarea creștinătății, care fusese prezisă de spiritism (vezi mai sus), a devenit o realitate:

"42 de cardinali și aproape 500 de episcopi, cu 4,5 milioane de catolici din 157 de state, cer o nouă dogmă. Chiar înainte de anul 2000, "Mama lui Dumnezeu" trebuie să fie recunoscută drept **co-mântuitoare**!" În acest sens petiția cere trei principii noi de credință:

1 - Că Maria a participat personal la mântuire, prin Fiul său.

2 - Că tot harul care a decurs din suferință și din moarte nu este eficace fără mijlocirea Mariei.

3 - Că toate rugăciunile credincioșilor nu ajung la Isus decât prin intermediul Mariei.

La cel de-al II-lea Conciliu al Vaticanului (1962-1965), episcopii ceruseră deja ca "Mama lui Dumnezeu" să fie recunoscută drept Co-Redemptorix (Co-mântuitoare) și "Mediatrix" (mijlocitoare)... Pentru creștinii care recunosc numai autoritatea Sfintelor Scripturi, nu există nici o dezbatere despre acest subiect: "Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos (1Timotei 2:5). Nimeni să nu se lase păcălit. Strategiile ecumenismului vor vorbi, cu siguranță, despre o întoarcere în urmă, dar nu vor înceta să împingă ecumenismul înainte, chiar dacă, între timp "trinitatea" va trebui să fie lărgită cu Maria la o "cvartinitate" (Zeitspiegel, Kassel, 4 septembrie, 1997, 168).

[230] M. Semlyen, Alle Wege füren nach Rom, Hamburg 1993, p. 136. 147.

Oamenii sunt adeseori orbi în ceea ce privește ispitirile lui Lucifer, față de care Isus ne-a avertizat cu atâta fermitate (Matei 24:11, 23-26).

Contradicțiile în prevestirile din aparițiile Mariei, au, de asemenea, aceleași trăsături spiritiste ale spiritelor mincinoase, împotriva cărora nu exista nici o reținere la spiritiști. "Marile spirite ne înșeală pentru mai binele nostru!" (vezi mai sus).

Pentru că fiecare greșeală vine dintr-o scânteie de adevăr care trăiește în ea, rămâne astfel un adevăr care transpare în toate aceste mesaje îndoielnice ale așa-ziselor apariții; este constatarea că trăim foarte aproape de revenirea lui Hristos. Această realitate vorbește atât de tare, încât nimeni nu poate să nu o audă. Pentru lumea noastră care este pe punctul de a trece, eliberarea care vine din univers, din centrul universului, prin Hristos, Domnul universului, este iminentă. Această minunată speranță permite tuturor să respire și să găsească consolarea, care nu se găsește nicăieri în altă parte în lume.

VIZIUNI DE IAD

Copiii de la Fatima ca și copiii de la Medjugorje au fost înspăimântați de îngrozitoare viziuni de iad în care pretinsele suflete ale morților nemântuiți trebuie să suporte veșnic suferințele teribile ale unui foc.

Hristos spusese deseori și repetase foarte clar că oamenii se odihnesc în mormânt până la înviere, atât cei care au făcut binele, cât și cei care au făcut răul (Ioan 5:28-29). Cele două categorii de oameni se odihnesc în același loc, adică în mormânt și ambele vor fi înviate în ultima zi de Hristos, Creatorul și Restauratorul lumii; ei vor ieși din mormânt, creați din nou. După cum Hristos l-a creat prima dată pe om, el va fi creat a doua oară, la învierea sa. Până atunci mortul poate să se odihnească și să doarmă, el nu mai știe nimic de nici o suferință. Când în ultima zi, chemarea lui Hristos la trezire îl va învia din mormânt pentru o nouă viață, i se va părea că nu a dormit decât un scurt moment.

Învățătura unui iad veșnic de suferință nu este biblică și nu este conținută nici măcar într-un pasaj al Sfintelor Scripturi. Ea este în mod grosolan contrară dragostei plină de îndurare a lui Dumnezeu.

Suntem revoltați de cruzimea față de animale și chemăm în ajutor Societatea pentru Protecția Animalelor, mai ales contra experiențelor îngrozitoare din laboratoarele medicale. "Amnesty international" intervine contra torturii oamenilor, pe plan mondial, pentru a o împiedica. Putem să ne imaginăm un Dumnezeu al dragostei și un Tată care să-i facă să sufere veșnic pe oamenii pe care i-a creat, în tortură și în chinuri fără sfârșit?

Să presupunem că unicul fiu al unei mame cucernice a comis o faptă rea și că din acest motiv trebuie să suporte pedeapsa în așa-zisul foc al iadului. Zi și noapte el ar îndura suferințe cumplite. După un an, mama îi cere lui Dumnezeu să-i oprească chinul. Răspunsul ar fi:

"Nu, trebuie să mai sufere!"

După zece ani, mama imploră din nou milă pentru fiul ei, dar primește același răspuns. După o sută de ani, ea se prezintă din nou în fața lui Dumnezeu și se roagă pentru fiul ei. Dar acesta trebuie să continue să sufere. După o mie de ani, același răspuns, apoi după zece mii de ani și așa mai departe.

Dacă această învățătură îngrozitoare ar fi adevărată, s-ar mai putea crede în dragostea lui Dumnezeu? Ar fi cerul un loc de odihnă și de bucurie pentru mama care știe că fiul ei trebuie să sufere îngrozitor? O asemenea învățătură este o invenție a diavolului, care vrea să discrediteze dragostea lui Dumnezeu față de oameni.

Hristos ne-a spus exact contrariul în Biblie: nu există suferință veșnică în iad. Hristos îi iubește atât de mult pe oameni, chiar și pe cei răi, încât își dă El însuși viața pentru a-i mântui. A preferat să moară El însuși, decât să piardă un singur om. Acela care crede în dragostea Sa, care se încrede în Hristos ca Mântuitorul său și care îl urmează, acela este salvat. Totuși Dumnezeu nu forțează pe nimeni, căci El respectă și libertatea de alegere a omului, deoarece dragostea poate să existe numai în libertate.

În cartea despre aparițiile Mariei (Flynn opera citată p. 302) se afirmă totuși că Isus a vorbit de aproximativ cincisprezece ori despre o suferință veșnică în iad. Este evident că este vorba de o confuzie deoarece 130 de texte biblice spun clar că cei răi vor fi șterși din existență: "Ei vor fi ca și cum n-ar fi fost niciodată" (Obadia 16); "cei răi vor fi ca cenușa" (Maleahi 4:3). Ei vor arde în focul ce va purifica pământul în ultima zi.

Acest foc nu se va stinge înainte ca toți cei răi să fie distruși. El durează deci mai mult timp decât cei răi. Este, după cum scrie Petru, un foc atomic: "...trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde." (2 Petru 3:10).

La revenirea lui Hristos și credincioșii vor fi de asemenea transformați până în atom și vor primi un corp nou și veșnic. Cât despre nelegiuiți, ei vor dispărea până la atom și nu vor mai exista (Apocalipsa 20:9-15; 1Corinteni 15:52). Limba greacă spune: "en atomo" = în atom. El este numit focul de nestins dar și focul veșnic pentru că el arde mult mai mult timp decât nelegiuiții care mor în el și pentru că efectul lui este veșnic, dar nu suferința. Această realitate a fost întotdeauna și este învățată de Biblie, dar, din nefericire, rău înțeleasă de ignoranți, pentru că nu cunosc semnificația cuvintelor grecești și ebraice. Satan profită de această ignoranță pentru a-i înspăimânta pe oameni și a le răpi credința în dragostea lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest obiectiv, el se folosește și de falsele apariții ale Mariei.

CEA MAI MARE ÎNŞELĂCIUNE DIN ISTORIA UNIVERSALĂ

> Astăzi, cel mai mare semn printre noi este cel al "Mamei binecuvântate" Ea însăși este mesagera (lui Dumnezeu) pentru timpul nostru. În mesajul din 8 decembrie 1990 către preotul Gobbi, Maria declara în termeni preciși că ea a fost aleasă de Sfânta Trinitate, pentru a deveni "Mama celei de a doua veniri a lui Hristos". "Astfel, este de datoria mea să pregătesc Biserica și toată omenirea să-l primească pe Isus, care va reveni la voi, în slavă"... Vizionarii de la Medjugorje ne-au comunicat două puncte importante: 1) aparițiile de la Medjugorje vor fi ultimele apariții pe pământ ale Mamei binecuvântate... 2) potrivit cuvântării Mariei, se va ivi un semn vizibil la locul aparițiilor de la Medjugorje și lumea întreagă îl va vedea... După apariția acestui semn vizibil, supraviețuitorii nu vor mai avea decât foarte puțin timp pentru a se converti... Acest timp este mai aproape decât crezi.
>
> Ceea ce se va petrece este atât de important, încât va depăși tot ce

s-a întâmplat pe pământ de la crearea lumii. Va fi ca la judecata din urmă, la scară mai redusă și fiecare își va vedea personal propria viață și tot ceea ce a făcut, direct în lumina lui Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla înainte ca o perioadă de zece ani să treacă, pornind de la anul 1998.[231]

Aceste indicații privind timpul sunt, de obicei, puțin credibile și nu servesc decât la a-i înspăimânta pe oameni. Falsa Maria este grăbită să pregătească lumea pentru cel mai mare eveniment de la creație, falsa întoarcere a lui Hristos. În Apocalipsa 3:10, Isus ne prevestește această imitare a revenirii Sale, ca fiind ceasul marii încercări pentru toți oamenii de pe acest pământ: "Dacă cineva vă va spune atunci: 'Iată, Hristosul este aici sau acolo' să nu-l credeți" (Matei 24:23).

Satana va putea cu siguranță să imite splendoarea și lumina strălucitoare a lui Hristos și chiar asemănarea Lui, dar nu va putea imita alte evenimente concomitente: coborârea miliardelor de îngeri, învierea morților, trâmbița lui Dumnezeu, distrugerea întregului pământ, transformarea credincioșilor și primirea lor în orașul de sus al lui Dumnezeu, pentru întâlnirea cu Hristos.

Satana va imita revenirea lui Hristos. Această înșelătorie va fi atât de reușită, încât aproape nimeni nu-i va scăpa. Numai dacă vom acorda atenție cuvintelor lui Hristos, în care El își descrie revenirea pe pământ, vom putea fi la adăpost și păziți de înșelătoria falsului Hristos.

ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

Isus precizase dinainte cum, când și pentru ce avea să revină, astfel încât să nu putem fi înșelați dacă vom acorda atenție deosebită cuvintelor sale.

1 - El vine personal

El nu apare prin intermediul unui reprezentant, al unei organizații sau numai simbolic. El însuși prezice: "Voi veni din nou și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi" (Ioan 14:3). El spune prin

[231] Flynn, opera citată p.304. 310.

apostolul Pavel: "Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer" (1 Tesaloniceni 4:16).

Prin intermediul lui Ioan, spune: "Iată, El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea... Eu sunt Alfa și Omega,... Cel dintâi și Cel din urmă, zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel Atotputernic... nu te teme. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urma, Cel Viu. Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor. Iată, Eu vin curând... Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urma, începutul și Sfârșitul... Da, eu vin curând!" Apocalipsa 1:7,8,18; 22:13,20.

2 - Revenirea Sa va fi vizibilă

"Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!". "Atunci îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă..." "Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului. (Apocalipsa 1:7 Matei 24:30 Luca 21:36)

El va fi vizibil din toate părțile lumii, pentru fiecare om în același timp. Cortina care mai separă încă astăzi vizibilul de lumea invizibilă, va fi dată la o parte cu un zgomot asurzitor. În acel moment va fi dată la iveală o dimensiune de ordin superior dimensiunii lumii noastre, ceva ca o a patra dimensiune, din care cele trei dimensiuni ale noastre, lungime, lățime și înălțime nu constituie decât o parte. Putem să ne reprezentăm matematic această a patra dimensiune, dar nu o putem înțelege, pentru că noi nu cunoaștem decât manifestările lumii noastre tridimensionale. În a patra dimensiune se poate concepe ca o sferă să poată deveni un cerc plat în așa fel, că pe globul pământesc, fiecare va putea să vadă revenirea Domnului din orice punct s-ar afla. Ioan a văzut dinainte aceste lucruri în viziune și le-a descris după cum urmează:

"Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: "Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de fața Celui ce

șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" (Apocalipsa 6:14-16)

3 - El vine cu o măreție întreită

"Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui."

"Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale."

"Atunci va trimite pe îngerii Săi și va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului."

Măreția Tatălui este mai luminoasă decât mii de sori. Biblia spune că El locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii. Nici măcar lumina soarelui nu poate fi privită o clipă fără a fi orbit de ea.

Slava Fiului lui Dumnezeu s-a manifestat o singură dată pe muntele schimbării la față, în așa fel încât ucenicii care au văzut această lumină venind de la Hristos, au căzut orbiți la pământ. Slava îngerilor s-a manifestat în timpul învierii lui Hristos. Un înger cobora din cer ca un fulger, veșmântul său era alb ca zăpada, încât soldații de lângă mormânt au căzut dintr-odată la pământ. Un cutremur a zguduit grădina iar piatra a zburat de pe mormânt, atinsă de puterea unui singur înger.

Ne putem imagina cum va fi zguduit întregul pământ când toți îngerii luminoși vor coborî ca niște fulgere!

4 - El revine cu un strigăt întreit de bucurie

"Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer…!"

Luther traduce: "Cu un strigăt de adunare sau un strigăt de război!" Într-o bătălie din Evul Mediu, armatele s-au ciocnit într-un strigăt de război ieșind din gâtul tuturor soldaților. Tot astfel și îngerii cerului îi vor aduna pe cei aleși cu un strigăt de victorie. Corul "Aleluia", din oratoriul "Mesia" de Händel, este numai o imagine palidă a acestuia.

"El va coborî din cer cu strigătul de luptă al unui arhanghel". Printre cele 130 de nume pe care I le dă Biblia, Hristos îl poartă și pe cel de Michael sau Mihail care înseamnă "cine este ca Dumnezeu".

Mihail este arhanghelul, comandantul șef al tuturor îngerilor, cel care conduce armata lor. Strigătul Său de luptă se adresează morții, ultimul dușman despre care vorbește Biblia. Strigătul Său de viață va învinge moartea și va pătrunde în mormintele morților ca un strigăt de creație, iar ei vor ieși preschimbați în făpturi noi. "Cei morți în Hristos vor învia primii"

"El va coborî din cer la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu". Odinioară trâmbița răsuna când apărea un rege. Acum Hristos revine ca Rege, având în mână toată puterea cerului și a pământului și se va arăta pământului și va îndrepta privirile fiecărui om spre Cel care apare vizibil în fața lor, Domnul Universului, Isus Hristos.

Cât vom putea cuprinde cu privirea, vom vedea cerul plin de îngeri care vor coborî în zbor, cu cântec de bucurie. Ei vin de la răsărit și de la apus, de la nord și de la sud, de la un capăt al cerului la altul. Un singur cântec de bucurie, luminos ca un fulger și pur ca sunetul de clopot, va umple tot cerul. Universul întreg, cu nenumăratele lui lumi locuite participă cu înflăcărare la acest eveniment. În sfârșit, revolta acestei planete împotriva lui Dumnezeu va lua sfârșit. Armonia, pacea și fericirea Universului lui Dumnezeu vor fi restabilite din nou pe acest pământ.

În această clipă, îngerul păzitor pe care Dumnezeu l-a așezat lângă fiecare om de-a lungul întregii sale vieți și care, din sfera sa invizibilă și supradimensională îl însoțește în fiecare zi, va apărea în mod vizibil lângă noi și ne va purta cu mare bucurie spre întâlnirea cu Isus, care va ura cu satisfacție bun venit fiecărui individ. El va spune: "Veniți binecuvântații Tatălui Meu; intrați în stăpânirea împărăției care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii."

5 - El revine cu un cutremur de pământ general

"Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor." (Apocalipsa 6:13)

Iată vine ziua Domnului, o zi fără milă, zi de mânie și furie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Cerurile se cutremură, pământul se clatină din locul său în fața mâniei Domnului oștirilor în ziua mâniei Sale aprinse... pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om

beat, tremură ca o colibă pentru noapte; păcatul lui îl apasă, cade și nu se mai ridică... Într-adevăr, Domnul pustiește pământul, îl face de nerecunoscut și îi împrăștie pe locuitorii săi... pământul va fi complet gol, total pustiit. Cu adevărat, Domnul a pronunțat aceste cuvinte... pământul a fost profanat de locuitorii săi, căci ei au modificat legile Mele, au încălcat poruncile Mele, au călcat legământul veșnic. De aceea blestemul este peste țară și locuitorii suferă pedeapsa nelegiuirii lor.

De aceea, locuitorii țării sunt distruși și nu mai rămân decât puțini dintre ei.

Aici nu este nicidecum vorba despre o împărăție a păcii, înălțată de oameni sau despre o domnie milenară pe acest pământ. Aceste interpretări născocite țin de utopia pură, de himere și de fantezie. Ideea unui guvern mondial și a unei religii mondiale nu se potrivește cu această profeție a lui Dumnezeu privind revenirea lui Hristos. Acest pământ va face loc unui alt pământ, într-o nouă creațiune.

Pe acest pământ vechi, făcut de oameni aproape de nelocuit, nu va fi nici o domnie veșnică a păcii, nici era nouă.

Profetul Daniel a putut să vadă toată istoria omenirii într-o statuie mare cu formă omenească. Capul de aur reprezintă Imperiul babilonian, pieptul de argint, Imperiul medo-persan, pântecele de aramă, Grecia, picioarele de fier, Imperiul roman. Imperiul roman trebuie să fie împărțit în zece părți care vor forma Statele Europene și care vor exista până la sfârșitul lumii. O piatră vine de sus, distruge întreaga statuie care se face praf și își găsește sfârșitul spulberat de vânt. Piatra îl reprezintă pe Isus Hristos, Stânca. Întoarcerea Sa pune capăt istoriei universale. Este împărăția viitoare așa cum explică Dumnezeu profetului Daniel în al doilea capitol al cărții sale. Prin cutremurul de pământ universal, la întoarcerea lui Hristos, întregul pământ va fi distrus. Dar Dumnezeu creează un nou pământ și ceruri noi, Împărăția Sa veșnică.

6 - Învierea morților

"Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos..." (1Corinteni 15:20-22)

Hristos este primul rod, apoi cei care îi aparțin Lui, la revenirea Sa.

"Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată." (Ioan 5:28,29)

"Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte." (1Tesaloniceni 4:15-18)

"Tot așa și voi: acum, sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră". Învierea morților, apariția tuturor îngerilor cerului, cutremurul universal pe pământ, ridicarea aleșilor în văzduh, în întâmpinarea Domnului și crearea unui nou pământ, pe toate acestea Satana nu le poate imita atunci când va imita revenirea lui Hristos, ca să păcălească și înșele lumea întreagă, pentru a face să-i fie acceptată Noua Ordine Mondială prin care vrea să domine lumea.

7 - Împărăția veșnică a lui Dumnezeu

Toate profețiile Bibliei privesc împărăția lui Dumnezeu. Petru, plin de Duh Sfânt scrie: "Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea." (1 Petru 3:10-13)

"Căci voi crea ceruri noi și un pământ nou; nu-și vor mai aminti lucrurile trecute... Mai degrabă bucurați-vă și veseliți-vă pentru ceea ce voi crea... Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care

le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Domnul, așa va rămâne și sămânța voastră și numele vostru. Și în fiecare lună nouă și în fiecare Sabat orice făptură va veni să se închine înaintea Mea, Zice Domnul".[232]

În ultimele două capitole ale Bibliei, Apocalipsa 21 și 22, împărăția lui Dumnezeu este descrisă atât de splendid, încât nu mai dorești decât ca ea să înceapă acum, astăzi. Pământul va fi centrul Universului.

Viața pe noul pământ va avea o calitate total diferită. Toate capacitățile noastre vor putea să se dezvolte, toate talentele noastre vor înflori. Însușirea de noi cunoștințe nu ne va mai obosi mințile, nu va mai consuma energia noastră. Cele mai înalte aspirații vor fi satisfăcute, cele mai sublime ambiții se vor realiza. Și cu toate acestea, vor fi întotdeauna noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de aprofundat, solicitând toate capacitățile minții, sufletului și corpului.

Comorile inepuizabile ale universului vor fi propuse spre studiu celor răscumpărați de Dumnezeu. Desfătări de nedescris îi așteaptă pe copiii noului pământ, lângă ființe care n-au păcătuit niciodată și cu care vor împărtăși bucuria și înțelepciunea. Eliberați de obstacolul morții, vor fi luați într-un zbor neobosit spre lumile îndepărtate care s-au cutremurat la priveliștea necazurilor omenești și vor învăța ce înseamnă viața într-o lume neatinsă de păcat. Acești aleși vor participa cu ei la comorile de știință și inteligență acumulate în cursul veacurilor prin contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu. Pe măsură ce se vor desfășura, veacurile veșnice vor aduce cu ele revelații tot mai glorioase ale lui Dumnezeu și ale Fiului. Progresul în dragoste și fericire va merge paralel cu cel al cunoștințelor. Cu cât oamenii vor învăța să-L cunoască pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Și pe măsură ce Isus va dezvălui oamenilor misterele mântuirii și rezultatele marelui conflict cu Satana, inimile lor vor tresălta de dragoste și bucurie.

[232] Ioan 14,1-3. 1.Tesaloniceni 4,16. Apocalipsa 1,7.8.17. 22,12.13. Matei 24,30. 2Tesaloniceni 2,8. Luca 21,27.36. Apocalipsa 6,14-17. Matei 16,27. 1 Tesaloniceni 4,15-17. Matei 25,34. Isaia 13,6.13. 24,1-20. 1Corinteni 15,20-23. Ioan 5,28.29. 16,22. 2Petru 3,10-13. Isaia 65,17. 66,22.23.

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie străbate prin vasta creațiune. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului nemărginit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai vaste, toate lucrurile însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că DUMNEZEU ESTE IUBIRE"[233]

ULTIMA INVITAȚIE CĂTRE ACEASTĂ PLANETĂ

Înaintea marilor catastrofe intervenite pe acest pământ, Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oamenii Săi iubiți pentru a-i mântui.

La începutul omenirii, El i-a avertizat pe primii oameni de pe acest pământ despre moarte (Genesa 1:16-17).

Înaintea primei crime, El trezește conștiința primului ucigaș (Genesa 4:6-7).

Înaintea potopului, Dumnezeu a trimis tuturor oamenilor un mesaj de salvare prin Noe (Genesa 6).

Înaintea distrugerii Sodomei și Gomorei, doi îngeri au fost trimiși pentru a încerca să-i salveze pe locuitori (Genesa 19:1-29).

Înaintea plăgilor din Egipt, Dumnezeu a trimis pe Moise pentru a-l determina pe Faraon să acționeze cu dreptate (Exodul 4).

În tot cursul istoriei sale, poporul Israel a fost avertizat cu regularitate de profeți și de îngerii lui Dumnezeu. Însuși Isus a încearcat să-Și câștige poporul răzvrătit pentru calea dreptății și dragostei. Înaintea celei mai mari catastrofe, El a avertizat despre distrugerea Ierusalimului, în timpul căreia mai mult de un milion de persoane au fost ucise. Printre victime nu s-a găsit nici un creștin, pentru că aceștia luaseră în serios mesajele de avertizare ale Domnului lor și fugiseră la timp (Matei 24:20). Astăzi, înainte de distrugerea lumii, El trimite trei îngeri pentru a avertiza omenirea:

[233] E.G.White, lucrarea citată p.406

"Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!" Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!" Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea, n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." (Apocalipsa 14:6-12

Primul înger anunță judecata lui Dumnezeu. Al doilea înger arătă Biserica apostaziată, o Biserică descrisă în Apocalipsa 17 și 18. Al treilea înger avertizează în privința fiarei, a icoanei sale și a semnului fiarei. În Apocalipsa 13 și 17 găsim explicația acestor simboluri, în relație cu guvernul mondial și cu religia universală viitoare.

Comentatorii creștini, au recunoscut în cursul celor 2000 de ani de la origini până la împlinirea istorică din Apocalipsa, că este vorba aici despre puterea Statului roman care și-a impus dominația și metodele asupra Bisericii. Timp de două secole, împărații romani au domnit asupra Bisericii, sub cezaro-papism, până la "întunecatul Ev Mediu", când, potrivit profesorului catolic Karl Adam, *"la păstorul cel mai înalt al Bisericii a apărut o beție demonică de putere și abuzul pângăritor a ceea ce era Sfânt."* [234]

[234] K.Adam, Una Sancta, Imprimatur 1948, p. 32

Toți catolicii adevărați care vor să-l slujească pe Domnul Isus Hristos regretă această succesiune a faptelor, ocazionate de împăratul roman. Arhiepiscopul Eberhard de Salzburg, teologii din timpul marii Schisme, împărații în lupta lor cu papa pentru putere, teologii catolici care au devenit reformatori protestanți, preoții de astăzi și episcopii, recunosc că Biserica este subminată și dominată de un spirit pe care Isus Hristos îl descrie în Apocalipsa 13:2-4. Astăzi, ei văd în Martin Luther profetul trimis de Dumnezeu pentru a salva Biserica de la decădere. Adevărații protestanți recunosc, alături de adevărații catolici, că Bisericile Reformei s-au lăsat contaminate de acest spirit, aspirând prin ecumenie, cu Vaticanul, la dominația mondială.

Semnul care leagă cele două categorii este sfințirea duminicii, care nu este bazată pe Biblie, ci pe împăratul roman și pe tradiția Evului Mediu. Considerăm că duminica va fi impusă tuturor oamenilor de pe acest pământ, ca zi de închinare obligatorie pentru principiile noului guvern mondial și ale religiei universale.

În scrisoarea sa apostolică din 7 iulie 1998, papa Ioan Paul al II-lea sublinia sfințirea duminicii:

> "Duminica creștină este cu totul altceva decât o distracție! În afara semnificației sale religioase, latura socială și etică a duminicii este de o mare importanță. În vecinătate și în cercul prietenilor există probabil bolnavi, persoane vârstnice sau refugiați, care își resimt și mai dureros singurătatea, nefericirea, starea lor de suferință. Trăită astfel, duminica va deveni o școală măreață a dragostei fraterne, a dreptății și a păcii"... Prin odihna duminicii, lucrurile materiale cedează locul valorilor spirituale. În ziua a șaptea te vei odihni, îndeamnă Biblia, după cum și Dumnezeu s-a odihnit după crearea lumii. Ziua soarelui (Dies Solis)... a avut repercusiuni asupra vieții mondene: împăratul Constantin I a ordonat, în 321, odihna duminicii și a interzis în acea zi "treburile casnice."[235]

[235] Freie Presse, Stimmen zur Zeit, Mittwoch, 8.Juli 1998.

Această lege a duminicii instituită de împărat va juca un rol important și în noua ordine mondială economică a papei, deși cele zece porunci nu vorbesc decât despre Sabat ca a șaptea zi de odihnă a lui Dumnezeu.[236]

"Ziua Soarelui" păgân este capabilă să unească religiile păgâne ale lumii și să le sudeze într-o religie mondială. Legile corespunzătoare ale Noului Guvern Mondial vor pregăti drumul.

În scrisoarea sa apostolică "Dies Domini" din 8 iulie 1998 (articolele 73 și 83), papa Ioan Paul al II-lea pune de două ori accent pe faptul că duminica este o școală de educație socială. Ne putem imagina că toți credincioșii, din toate religiile lumii, vor trebui educați în principiile noii religii universale. Duminica se va potrivi bine ca zi de instruire. Astfel, noua ordine mondială, ca dictatură mondială, se orientează direct împotriva celor zece porunci, prin urmare, contra lui Isus Însuși.

Dimpotrivă, toți creștinii adevărați se vor uni, se vor aduna și vor deveni "turma cea mică sub conducerea unui singur păstor", Isus Hristos, după cum este prezis de cele 20 de semne distinctive ale Bisericii ultimelor zile din Apocalipsa 13 și 14. Ei se pregătesc pentru întoarcerea lui Hristos, care acum este foarte aproape, este la ușă.

Mesajul celor trei îngeri, ca ultimă invitație către omenire, va fi și mai accentuat de un mesaj din centrul universului:

> "După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: "A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei." Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!" (Apocalipsa 18:1-4).

În aceste zile hotărâtoare pentru fiecare om, Biserica mondială va forma o "mare turmă" iar restul "turma cea mică" (Apocalipsa 12:17; 13:16; Luca 12:32). În prezent, cerul îi avertizează încă o dată pe toți

[236] Exodul 20,8-11.

locuitorii pământului; pământul întreg este luminat și primește o cunoaștere clară și precisă. Biserica mondială s-a desprins de Hristos pentru a deveni un teatru de operațiuni al îngerilor căzuți. Trei puteri lansează o dictatură mondială: Religia mondială - Babilon, puterea lumii - împărații pământului; comerțul mondial - negustorii pământului. Dumnezeu însuși - vocea venind din cer - cere credincioșilor săi să se despartă de această mișcare. Ei se vor întâlni, din toate religiile și vor forma turma cea mică: *"Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus"* (Apocalipsa 1:12).

Apocalipsa Domnului Isus Hristos (Apocalipsa = descoperire) începe prin cuvintele:

> "Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!" (Apocalipsa 1,1-3).

Ultima carte a Bibliei se termină cu următoarele cuvinte:

> "Și îngerul mi-a zis: "Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, care au să se întâmple în curând. Și iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!" Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui.
>
> Cel ce adeverește aceste lucruri zice: "Da, Eu vin curând." Amin! Vino, Doamne Isuse!"
>
> Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin" (Apocalipsa 22:6-8 și 20-21).

POSTFAŢĂ

Teologi catolici și din alte denominațiuni creștine s-au întâlnit într-o mânăstire din Wurttemberg pentru a discuta subiectul: Ce se petrece în ecumenism? Unde este locul dureros? Fiecare participant putea să se exprime liber despre unificarea Bisericilor și despre religia mondială viitoare. Autorul acestei cărți a vorbit despre concepția lui Luther privind profețiile din Daniel 7, 2 Tesaloniceni 2 și din Apocalipsa 13 și 17 având legătură cu papalitatea. Reformatorul văzuse împlinirea acestor profeții în rangul papei care se găsește în fruntea Bisericii și în locul lui Hristos. În limba greacă "ante" înseamnă "în locul lui...". Autorul a atras atenția asupra celor 15 semne distinctive care, în ansamblu, sunt întrunite într-o singură instituție și anume papalitatea. În comentariile catolicilor acest mic corn este numit foarte clar "antichristul" care se va manifesta în viitor. Dar aceste comentarii nu fac decât să atingă ușor și parțial aceste semne distinctive ale cornului mic.

Autorul a încercat să atenueze puțin această declarație "papa = antichrist", printr-o privire asupra Bisericii mondiale unificate viitoare care vrea să-i contopească pe toți oamenii într-o singură confesiune. "În vederea acestei dictaturi religioase care se va produce în viitor și noi, în calitate de cler al diferitelor Biserici, trebuie să luăm o hotărâre. Avem de ales între a aparține micii turme a lui Hristos, sau de a lăsa să ni se impună religia mondială care s-a depărtat de Hristos. Pentru că nici unul din ascultătorii prezenți nu dorește aceasta, noi vom aparține toți micii turme a Bisericii catolice de la sfârșit, care va trebui să se despartă de Biserica mondială romană și care va fi proscrisă de ea. Atunci noi vom aparține micii turme a lui Isus, reprezentanți ai diferitelor religii, ca frați și surori. Pentru aceasta, ne bucurăm deja de astăzi că suntem adunați aici, ca adevărați ucenici ai lui Isus."

Nici unul dintre ecleziaștii catolici nu au avut resentimente față de autor și față de punctul său de vedere (exprimat foarte deschis) referitor la papalitate, după cum s-a putut constata în zilele următoare, cu ocazia numeroaselor întrevederi.

Astfel, el dorește ca nimeni să nu-și facă o părere rea despre ceea ce s-a scris în această carte, ci ca fiecare cititor să fie condus spre dragostea lui Hristos, care a murit pentru toți oamenii și care ar vrea să salveze pe fiecare. El nu va forța pe nimeni, căci dragostea nu cunoaște constrângerea, iar El este dragostea lui Dumnezeu în persoană.

Această carte se distinge prin două puncte importante de celelalte cărți critice scrise despre Biserică și papalitate: mai întâi, desemnează rădăcina dezvoltării defectuoase a creștinismului deformat, anunțat prin profeție în persoana împăratului roman, păgân, care s-a folosit în mod condamnabil de creștinism. Lui îi revine greșeala. În al doilea rând, această carte nu conține nici o critică lipsită de dragoste față de Biserică și papalitate, dar constituie o consolare plină de dragoste pentru toți cei care suferă urmările acestor evoluții greșite. Mica turmă care va primi împărăția lui Dumnezeu, prezisă de Hristos, va fi o consolare prin unitatea și triumful tuturor credincioșilor din toate Bisericile și religiile.

Profesorul catolic și reformator Martin Luther, citat în introducerea acestei cărți, va avea și cuvântul de sfârșit: "Dumnezeu vrea să-și păstreze Biserica Sa creștină. Chiar atunci când toți îl părăsesc pe Hristos, împărații, regii, papii, episcopii, cei puternici și cei instruiți din această lume, Dumnezeu vrea să păstreze o mână de oameni care trebuie să aibă Duhul Său și care trebuie să îl mărturisească în fața lumii". În același mod, această carte așează pe fiecare în fața unei hotărâri pentru sau contra lui Hristos! Nu este vorba aici de opinii sau de concepții, nici despre biserici sau instituții, nici despre putere, despre bani sau despre onoare, ci de dragostea pentru Hristos care ni se adresează: "Eu sunt calea, adevărul și viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6)... "Căci fără Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15:5).

ANEXA A

"Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: "Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!" Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: "Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului." Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare. Și îngerul mi-a zis: "De ce te miri?" Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă, și care are cele șapte capete și cele zece coarne. Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni. Aici este mintea plină de înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, el va rămâne puțină vreme. 'Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui. Apoi mi-a zis: "Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o

vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia, pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului." Apocalipsa 17

1. Îngerul

"Unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire" care sunt descrise în capitolul 16. A șaptea plagă atinge și "Babilonul cel mare", care mai este numit "cetatea cea mare" în capitolul 14:8. Despre care cetate este vorba aici? Aceasta nu i s-a explicat până acum lui Ioan, vizionarul. Atunci unul din cei șapte îngeri sosește pentru a-i arăta despre ce este vorba: "Vino, îți voi arăta judecata marii desfrânate. "

2. Judecata

În mod vădit, nu este vorba despre o judecată executivă, căci aceasta este descrisă deja în Apocalipsa 16:9, ci este vorba despre dosare judiciare care au condus la condamnare - de la grecescul "KRIMA" (judecarea faptelor inculpatului). Poliția criminală a reținut, pentru a spune astfel, faptele criminale în dosare penale. Deci, aceasta înseamnă: "Vino, îți voi arăta crimele înregistrate în actele acestei femei". Pentru judecata executivă, limba greacă folosește cuvântul "KRISIS" = hotărâre, criză, tribunal, este punctul culminant al dezbaterii judiciare, pronunțarea judecății, sentința care în Apocalipsa 18:10, 20 și 19:2 este numai indicată, în timp ce "KRIMA" nu este decât motivul judecății.

3. Femeia

Marea cetate a Babilonului este numită aici "marea prostituată". Despre ce oraș este vorba? În Apocalipsa 17:9, 18, îngerul declară că este orașul construit pe șapte coline. Apostolul Petru desemna deja, în mod simbolic, orașul Roma ca fiind Babilonul. (1Petru 5:13). Toate comentariile catolice și protestante sunt de acord cu el: orașul cu șapte coline este Roma. Comentariile catolice o aplică Romei împăraților din trecut, în timp ce interpreții protestanți o explică biblic: conform cu

Efeseni 5:23, 32 și 2 Corinteni 11:2 și cu Matei 25:1-13, femeia este Biserica lui Isus. În Vechiul Testament, Israel este, de asemenea, numit logodnica sau soția Domnului. (Ieremia 2, Ezechiel 16 și Osea 1-3). Despărțirea sa de Dumnezeu și legătura cu împărații păgâni a fost marcată cu fier înroșit, ca o prostituată. Roma imperială nu era creștină, ci păgână și datorită acestui fapt, nu a fost niciodată logodnica lui Hristos. Din acest motiv, aici nu poate fi vorba decât despre Roma creștină sau papală. Roma creștină s-a unit cu împărații, Hristos nu făcea obiectul iubirii, nici al tăriei și speranței lor, ci numai politică. Hristos numește această deviere "apostazie", prostituție sau desfrânare.

Originea istorică a acestei prostituții datează din vremea împăraților romani. Împăratul era regentul absolut al statului și în același timp "sol invictus", soarele de neînvins, Fiul lui Dumnezeu pe pământ, reprezentantul zeului soare, "Pontifex Maximus", marele preot. Statul și religia formau o unitate. Când împărații au devenit creștini, au păstrat aceste principii, împăratul a devenit în același timp conducătorul Bisericii. Timp de două secole, împărații au domnit asupra Bisericii creștine pe care o transformaseră în Biserică de stat. Se vorbește aici despre cezaro-papism, când Cezarul sau împăratul era în același timp și papă, părintele Bisericii. Era o tradiție atât de puternică, încât papa, succesor al împăratului la Roma, nu a admis nimic altceva decât Biserica de stat și a acceptat ca pe un lucru firesc această stare de fapt, această uniune a statului cu Biserica. Adulterul se săvârșise.

4. Beția

Îngerul a arătat că unirea prostituatei Babilon cu regii pământului este o prostituție. El vorbește despre "vinul desfrânării ei", care a îmbătat pe toți locuitorii pământului. Îmbătarea împiedică gândirea și reduce judecata, chiar și capacitatea de a acționa este restrânsă și conduce la acțiuni necontrolate, la agresiuni, la imoralitate, la cruzime și se termină prin iresponsabilitate totală. O stare disperată, care nu permite o ameliorare. Este starea pe care o au regii, guvernele și populațiile din cauza "vinului desfrânării ei", care își are originea în Statul Biserică. Unirea Statului și a Bisericii a fost considerată o evidență, o demonstrație a adevărului și cei care s-au opus au fost izolați și masacrați.

Un om beat nu poate nici să iubească. De aceea Hristos prezice că "dragostea celor mai mulți se va răci" (Matei 24:12). Într-un om beat nu poți să-ți pui încrederea, nici să îl crezi. Hristos a prezis: "Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?" (Luca 18:8). Un om beat nu este nici liber, este legat și trăiește sub constrângere. Fiecare constrângere exercitată de un grup, de un grup mare sau chiar mic este un semn de beție. Numai Hristos eliberează cu adevărat. (Ioan 8:36).

5. Sediul său pe ape mari

Îngerul explică semnificația acestui simbol în Apocalipsa 17:15: "Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.". Prin urmare, aici este vorba despre o mare Biserică mondială populară, care este condusă din orașul Roma.

6. Deșertul

Biblia explică noțiunea de deșert ca fiind "pustia popoarelor și acolo Eu voi judeca față în față cu voi" (Ezechiel 20:35). Este vorba aici despre o judecată, despre o întâlnire cu Dumnezeu în calitate de judecător. Mai departe în Osea 2:14, 19 este scris: "De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi inimii ei. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate și în îndurare." În deșert, unde nu este nimeni și nimic nu te poate îndepărta de Dumnezeu, se desfășoară întrevederea dintre Dumnezeu, soțul, și logodnica Sa, Biserica. Hristos Însuși pronunță judecata asupra Bisericii Sale apostaziate. Nu este vorba aici de o interpretare sau de opinii omenești, ci numai de Cuvântul lui Hristos; El ne vorbește acum prin îngerul Său care Îi este mesager. Fiecare individ este așezat în fața hotărârii de a alege: libertatea în Isus Hristos sau constrângerea comunității tradiționale; frica de grup sau dragostea pentru Hristos, Dumnezeu sau lume.

7. Femeia pe fiară

Femeia descrisă mai sus este Biserica logodită cu Domnul Isus Hristos. Dar ea Îl părăsește și acum este purtată de o fiară. În versetele 9-11, aceasta fiară este numită o putere de stat, o împărăție. Ioan vede

Biserica printr-o femeie așezată pe o fiara, statul. Ea nu este nici săracă, nici desconsiderată, nici persecutată. Veșmintele sale de purpură și stacojiu sunt cele ale împăraților acestei lumi. Aurul, pietrele prețioase și perlele ne arată bogăția sa. Ea apare aici ca o suverană purtată de puterea statului. Potirul de aur din mâna sa conține vinul care conduce la desfrânare și la unirea intimă a Bisericii cu statul. Un nume misterios, pe care nimeni nu-l înțelege, stă pe fruntea sa: "Babilonul cel mare, mama prostituatelor și a urâciunilor pământului". Mama are fete care procedează ca și ea, deci care sunt Bisericile de stat a căror origine se găsește în Biserica romană. Toate urâciunile sau ororile comise pe acest pământ își au izvorul în ea.

8. Îmbătat de sânge

Cel care nu se supune puterii sale este asasinat. Mai există deci credincioși și martori ai lui Isus pe acest pământ, dar ei vor trebui să plătească cu viața credincioșia lor față de Hristos. Inchiziția sau poliția Bisericii predă statului victimele torturate, pentru execuția pe rug. Istoricii estimează numărul lor între 50-100 milioane. Ioan vede aceste crime și este îngrozit de o asemenea cruzime: "și văzând-o, am fost cuprins de o mare uimire".

9. Mama prostituatelor

"Prostituție" este sinonim cu "legătură", "unitate". 1 Corinteni 6:16: "Cel care se lipește de o prostituată este un singur trup cu ea"; căci este scris: "Cei doi vor fi un singur trup". Cu cine s-a legat această Biserică apostată? Apocalipsa 18:3: "împărații pământului au comis adulter cu ea". Biserica și statul s-au unit, Bisericile de stat și Bisericile naționale s-au creat. Mai întâi Biserica catolică în Italia, în Spania, în Franța, în Germania, în America de Sud etc. Urmează în istoria contemporană, Bisericile ortodoxe: Biserica ortodoxă greacă, rusă și coptă.

În Anglia, Biserica Anglicană întemeiată de regele Henric al VIII-lea. Bisericile protestante: Și aici guvernatorul "Landului" era capul Bisericii. Aranjamentul găsit între catolici și protestanți "Cuius regio, eius religio" - religia este a celui care domină - îi obliga pe supuși să accepte religia

stăpânului lor. La fel au stat lucrurile și cu Utrachiștii din Boemia, unde regele Podiebrad a jucat un rol hotărâtor.

10. Mama tuturor urâciunilor pământului

10. 1. Nu există libertate religioasă. Constrângerea și persecuția au costat viața a 100 de milioane de persoane. Această libertate lipsește și în Islam, unde libertatea de conștiință nu există decât pentru musulmani (exemplul epocii noastre). Comunismul, un înlocuitor al religiei, a făcut în toate țările în care a domnit, 50 de milioane de victime prin persecuțiile creștinilor. Comunismul s-a dezvoltat ca o consecință a oprimării, rezultat din alianța tronului cu altarul.

10. 2. Aspirația spre dominația mondială. (Apocalipsa 13:7) "Stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam". Politica oricărei țări trebuie să fie condusă de Biserica catolică, la fel și de islam, de comunism, iar odinioară de nazism și fascism. Imperialismul s-a născut la Roma, ea este mama acestei nelegiuiri. Este consecința unirii Bisericii cu statul, devenită Biserica de stat din vremea cezaro-papismului.

10.3. Economie. (Apocalipsa 18:3) "Negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei". Crize economice mondiale, colaps global al finanțelor, industrializare și șomaj drept consecință. Abandonarea satelor, urbanizare, lipsa de locuințe, foamete. Iezuiți care au făcut comerț cu sclavi. Vatican și operațiuni financiare (asasinarea celor care vor să părăsească vaporul). Poluarea mediului înconjurător drept consecință a industrializării. Progresism, rivalitate pe piața mondială. Pronosticurile calculatoarelor ne arată: scăderea materiilor prime, creșterea populației. Conferința pe tema populației la Cairo, rolul Bisericii catolice... Sărăcirea populației, foamete, "Noua ordine economică mondială a papei, nu fără vărsare de sânge". Iată o serie de cuvinte cheie, ca exemplu al împlinirii cuvintelor profetice ale lui Isus Hristos.

10. 4. Educație. Educația creștină ideală: "Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima" (Matei 11:29). "Cel care vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru, după cum nici Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare

pentru mulți" (Matei 20:27-28). Această învățătură este opusă practicii educației care își are rădăcinile în sistemul educativ al Bisericii: concurența în școli, notarea. Scopul: să fii cel mai bun. Premii pentru cei mai buni. Incitație la egoism și dorința de a domina. Sinucideri ale numeroșilor elevi pentru note, pentru examene, presiune pentru randament, neadaptare în funcție de talente, încurajare minimă pentru cei mai puțin dotați, nu simțul slujirii ci mai degrabă spirit de dominare. Repercusiuni în politică, în economie și cultură. Școală a iezuiților. Insuficiență educativă în toate țările. Principii anticreștine.

10. 5. Biserică și război. Lupte între împărați și papi. Cruciade, războiul Husiților, războiul de 30 de ani, Valdenzii, Hughenoții, Irlanda, Iugoslavia; cea mai mare persecuție făcută de creștini a avut loc în Polonia și în Rusia Albă. Hitler a ajuns la putere datorită Vaticanului, etc. În Africa, Ruanda este aproape în întregime catolică și totuși războiul civil bântuie. Preoții sunt ucigași de mulțimi de oameni. Vezi cărțile lui: Deschner,"Biserică și război", "Primii servitori ai lui Dumnezeu"; a lui Avro Manhattan: "Dolarul și miliardul Vaticanului"; a lui Emil Revynk, "Atrocități în Ucraina"; și cartea "Asasini în numele lui Dumnezeu" de la Editions de la Vigie, etc.

10. 6. Libertatea presei. Cenzura catolică. Istoria se scrie după interpretarea catolică. Numai învingătorii scriu istoria. Dogmatizarea scrierii istoriei produce o imagine istorică modificată.

10. 7. Diplomație și politică. Diplomația vaticană este cea mai bună din lume: "Nu poți deveni diplomat decât la Roma". Minciuna este formulată în așa fel încât ea devine veridică, fie că este vorba de jumătate de adevăr, de aparență de adevăr sau de adevăr deformat.

10. 8. Principiu de bază: A domni prin teroare. Terorizarea populației cu purgatoriul și cu iadul. Teama de defăimare, de degradare și dezonoare. Biserica catolică aspiră pretutindeni la conducerea Statului.

11. Fiara

Acest simbol este explicat de Hristos prin îngerul Său. Este o împărăție, versetele 9 la 11. Ea are șapte capete care sunt explicate pe de o parte, ca fiind cele șapte coline ale Romei, și pe de alta parte, în

același timp, ca fiind șapte regi care vor domni succesiv, căci este scris: cinci au căzut, unul este, celălalt încă nu a venit. Dar al optulea rege este fiara însăși. Anumiți comentatori văd împlinirea celor patru regate din Daniel 2 și 7 prin Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Pentru a ajunge la cifra 5, ei mai adaugă Egiptul. Cel care este ar fi deci împăratul Romei și cel care încă n-a venit ar reprezenta Exarhatul de Ravenna (Italia) și al optulea, papa. Dar această explicație nu ține cont de faptul că femeia așezată pe fiara cu șapte capete este orașul Roma. Dar nici Egiptul, nici Babilon, nici Medo-Persia, nici Grecia nu aveau Roma drept capitală. Egiptul avea Memphis și Teba drept capitale pe vremea când Roma încă nu exista. Când Babilonul era metropola de aur a regatului babilonian, Roma trăia de azi pe mâine, ca mic sat pe malul Tibrului. Când Susa era reședința guvernului atotputernicului regat Persia, nimeni în lume nu cunoștea minuscula Romă. Atena, capitala Greciei, își avea de asemenea colonii în Italia și domina neînsemnata Romă și nu invers. Cine sunt atunci primele cinci capete printre cele șapte peste care este așezat orașul Roma?

Câțiva comentatori văd în acestea, cele cinci regate, sau forme de guvern ale Imperiului roman, adică Regii, Consulii, Dictatorii, "Triumvirii" și "Decemvirii", printre care regatul împăraților reprezintă a șasea forma de guvernământ, exarhatul Ravennei, viața scurtă a celei de-a șaptea formă și papalitatea ca Stat-Biserică fiind a opta formă a Imperiului roman, dar, în calitate de succesor al împăratului, a luat drept moștenire tot Imperiul roman devenind astfel fiară în totalitatea ei, adică Statul Biserică ca putere mondială, fiara. Această interpretare este susținută de majoritatea comentatorilor protestanți și se bazează pe istorie.

Explicația cuvintelor misterioase "fiara care era, nu mai este și se ridică din abis", abisul mormântului, este dată în Apocalipsa 13:3. Ea primește o rană mortală, dar care se va vindeca: "Și tot pământul se mira după fiară". În capitolul 17:8 găsim aproape aceleași cuvinte "locuitorii pământului se vor mira". Împlinirea istorică ne este dată prin războiul Statului Biserică împotriva lui Napoleon, care l-a învins pe papa și l-a luat prizonier în Franța, unde a murit. Statul Biserică a decăzut și a fost proclamată Republica romană. Când Napoleon a trebuit să

părăsească scena lumii, fiara urca degrabă din abis și Statul Biserică a fost restabilit.

12. Cele zece coarne

Isus explică acest simbol prin îngerul Său: "Cele 10 coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați" - versetul 12. Deja în capitolele 2 și 7 din Daniel ca și în cartea Apocalipsei, capitolele 12 și 13, aceste regate apar ca cele zece state care au înlocuit Imperiul roman din dominația sa și au devenit statele europene. Asupra acestui punct, comentatorii sunt de acord încă din timpul Reformei. Hristos trasează tabloul epocilor istoriei Europei și relația lor cu Statul Biserică.

12.1. Timpul originii

"Cele zece coarne... sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, dar care primesc autoritate împărătească un ceas împreună cu fiara" Apocalipsa 17:12. Pe vremea lui Ioan, popoarele marilor invazii nu cuceriseră încă Imperiul roman, dar părinții Bisericii, în virtutea profețiilor lui Daniel 2 și 7, așteptau căderea Imperiului roman și dominația imperiilor germanice. Cu mai multe secole înainte, ei dăduseră deja un nume acestor popoare din Nord. Aceste popoare trebuiau să ajungă la putere în același timp cu papalitatea. În greacă este spus: "mian horan", ceea ce anumiți traducători au tradus prin: "timp de o oră" sau "un timp". Alți traducători spun ca "mian horan" este acuzativul și înseamnă "în același ceas" sau "în același moment", ceea ce este susținut de gramatica greacă. Pe de altă parte, profeția din Daniel 7 susține interpretarea lor, menționând că, cornul cel mic, simbol al Bisericii de Stat va ieși dintre cele zece coarne care reprezintă popoarele invaziilor barbare. Chiar istoria le dă dreptate, căci marile invazii barbare în vederea cuceririi Imperiului roman au durat de la 375 la 565 după Isus Hristos. Roma a fost cucerită în 476. Papalitatea a venit la putere după plecarea goților din orașul Roma, în 538. Se constată deci că cei zece regi și "fiara", Statul Biserică, au sosit la putere chiar "în același timp"

12. 2. Relația cu Statul Biserică

"Ei au același gând (scop) și dau fiarei atât puterea cât și autoritatea lor" - versetul 13. De la apariția Statului Biserică în anul 538, până la cucerirea sa de către Napoleon în 1798 sunt exact 1260 de ani. Aceasta

este indicația de timp dată de șapte ori în profeție. (Daniel 7:25; 12:7; Apocalipsa 11:2-3; 12:6 și 14; 13:5). 1260 de zile=42 de luni sau 3 ani și jumătate (o vreme, vremi și jumătate de vreme): într-adevăr, trebuie să ținem cont că o zi profetică reprezintă un an în istorie. Vezi Numeri 14:34 și Ezechiel 4:6, printre altele.

În acest timp, Statele din Europa s-au plecat sub dominația papală. În toate Statele din Europa, religia catolică era religia de Stat. Numeroși regi și împărați au fost încoronați de papa, care era considerat Domnul Europei.

12.3. Lupta contra lui Hristos

"Ei se vor război cu Mielul" - versetul 14. Mielul este simbolul pentru Hristos. Lupta contra lui Hristos îi privește în special pe creștinii care si-au pus încrederea numai în Hristos, căci El spune în Matei 25:40: "Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut". Masascrarea a mai mult de 50 de milioane de vieți omenești în timpul Inchiziției, era într-adevăr o luptă contra lui Hristos, care dă și păstrează viața fiecărei ființe. (Faptele Apostolilor 17:25; Evrei 1:3).

12.4. Revoluția în Statul Biserică

"Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc" - verset 16. Cele zece State europene și Statul Biserică se vor întoarce împotriva Romei. Cum va fi aceasta posibil? Traducerea engleză King James consideră aceasta drept o imposibilitate și a tradus cuvântul "și" prin cuvântul "pe", și a scris: "Cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară...", deși toate manuscrisele textului grecesc precizează "și", în plus, cuvântul "fiară" ar trebui să se găsească în acest loc la genitiv, nu la nominativ. Este clar că Isus prezice aici că va fi o revoluție în Statul Biserică, în același timp cu revoluțiile din Europa. Toți se vor ridica împotriva Romei. Roma este mai întâi orașul cu șapte coline, apoi ea este și Biserica "având stăpânire peste împărații pământului" - versetul 18. Astfel Roma este locală și universală; binecuvântarea pe care papa o pronunță "urbi et orbi" se adresează orașului și pământului întreg. Există deci o Romă locală și o Romă universală. Hristos explică prin îngerul Său: "Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are

stăpânire peste împărații pământului" Apocalipsa 17:18. Aici orașul nu este descris în limitarea sa locală, în greacă "polis", ci în dimensiunea sa universală, în greacă "basileia", ce se extinde pe întregul pământ. Fiara reprezintă astfel Roma, dar ca fiară, cu alte cuvinte, ca stat pământesc. Mai întâi a fost Roma imperială, care a devenit apoi Roma papală, Statul Biserică. În "Leviathan", Thomas Hobbes scrie: "Papalitatea nu este nimic altceva decât spiritul Imperiului roman dispărut, pe al cărui mormânt ea s-a așezat, încoronată".[237]

Statul Biserică și Statele europene vor distruge Biserica mondială din Roma sau numai orașul local Roma? Revoluțiile europene de la 1830, 1848 și 1870 nu au smuls Bisericii mondiale decât orașul Roma. Noul Stat național italian a făcut din Roma capitala sa, astfel Roma ca oraș al papei nu mai există. Dar regatul mondial al Bisericii nu a fost afectat. Judecata sa viitoare a fost descrisă în capitolul 18. Faptul că Roma nu va mai fi orașul papei, trebuie să persiste până la sfârșitul lumii: "Până ce cuvintele lui Dumnezeu se vor împlini" versetul 17.

Astfel se termină discursul îngerului pe care l-a trimis Hristos pentru a-i arăta lui Ioan de ce Babilonul cel mare a apostaziat și de ce va cădea la judecată. El a văzut istoria Babilonului, dar nu a descoperit încă pedeapsa descrisă în ultimele șapte plăgi despre care este vorba încă din capitolul 17. Sfârșitul Romei, ca oraș al Bisericii, nu este încă judecata celei de-a șaptea plăgi. Aceasta este descoperită lui Ioan de către un alt înger numai în capitolul 18 din Apocalipsa și privește judecata Bisericii mondiale.

[237] Peter de Rosa, Gottes Erste Diener, Knaur TB. 1991, p.85.

ANEXA B

Soarta Bisericii Universale romane:

"După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: "A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei." Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: "Șed ca împărătească, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!" Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. Și împărații pământului care au curvit și s-au dezmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: "Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!" Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa.

După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: "Aliluia! A Domnului Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei." Și au zis a doua oară: "Aliluia!... Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!" Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei,

și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua." (Apocalipsa 18:1-11; 19:1-3; 20; 20:14).

1. Un alt înger

Misiunea primului înger s-a terminat. El trebuia să-i descopere apostolului Ioan natura și lucrarea teribilă a Babilonului apostat, precum și sfârșitul orașului Roma, capitală a Statului Biserică. El venise special pentru a vorbi cu Ioan, care a notat tot ce i s-a spus și arătat. Acum, un alt înger coboară din cer, cu o putere universală, căci acum este vorba despre Biserica universală și nu de orașul local Roma, ci de Roma universală care domină pretutindeni.

2. Pământul s-a luminat de slava Sa

Misiunea acestui înger constă în a lumina tot pământul și prin urmare, să dea tuturor oamenilor de pe pământ o cunoștință interioară, o conștientizare luminată privind Babilonul, Biserica apostată.

"Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume" este Isus Hristos. (Ioan 1:9). El este lumina lumii. Conform acestei profeții, toți oamenii din această lume se vor întoarce spre această Lumină, vor dobândi o cunoaștere clară a lui Hristos. Toți credincioșii sinceri Îl vor accepta pe Hristos în inima lor, în lumina măreață și în adevărul Său. Fața lor va reflecta lumina lui Hristos. Toți credincioșii sinceri din această lume vor face o experiență nouă și deosebită cu Hristos Însuși. Ei se vor întoarce numai către El și nu spre alt om sau instituție terestră, spre nici un preot, episcop sau papă, spre nici un sfânt, spre nici o Marie, ci numai spre Hristos, singura și adevărata lumină a acestei lumi. Ei Îl vor vedea pe Hristos în totală opoziție cu promisiunile mincinoase ale noii Biserici universale. Hristos Însuși își va trimite Duhul Sfânt, care luminează priceperea noastră. (Efeseni 1:17-18). Această acțiune a Duhului Sfânt a fost anunțată de Hristos în (Ioan 16:7-15). "Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata... Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul." Mângâietorul

este reprezentantul personal al lui Hristos pe acest pământ (în greacă, paracleitos paraclet, asistent, avocat). “ Lumea înseamnă toți oamenii din această lume. Cuvântul grec tradus cu “a pedepsi, a convinge, a mustra ” înseamnă literalmente “a conduce la criză, la hotărâre”. Îngerul anunță această iluminare prin acțiunea interioară a Duhului Sfânt asupra întregului pământ. Această acțiune mondială a Duhului Sfânt mai este numită în Biblie ca “revărsarea Duhului Sfânt prin ploaia târzie”.

2. Ultimul mesaj de avertizare (18:1-2)

Puterea acestui înger este scoasă în evidență de două ori: “După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere... el a strigat cu glas tare, si a zis: ‘A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor”. Apostazia, desprinderea totală de Hristos se împlinește. Toți oamenii acestei lumi recunosc că Roma nu mai este Biserica lui Hristos, ci a lui Satana și că este dominată de prințul acestei lumi. Aici demonii sunt la lucru. Îngerul nu vizează numai apostazia spirituală a Bisericii, ci arată de asemenea că ea s-a aliat nu numai cu puterile acestei lumi, ci și cu negustorii întregului pământ. Acest nou aspect privind comerțul mondial al Romei constituie, în continuare, conținutul capitolului.

4. Vocea venind din cer

“Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu” zice glasul care vine direct din cer și ajunge la fiecare ființă omenească de pe acest pământ. Este glasul lui Hristos, căci El zice: “Poporul meu”. În Bisericile din Babilon sunt mulți oameni care-L urmează în mod cinstit pe Isus, care regretă din toată inima apostazia Bisericii lor. În prezent ei nu știu unde să se adreseze. Hristos le dă instrucțiuni: “Părăsiți Biserica voastră apostaziată, ca să nu aveți parte de urgiile care o vor atinge acum”. Isus Hristos le arată și locul spre care vor trebui să se întoarcă. În Apocalipsa 14:12, El numește ultima Biserică în care se vor aduna toți credincioșii sinceri: “Aici este răbdarea sfinților - potrivit Noului Testament este vorba aici de toți credincioșii adevărați - care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Conform cuvintelor lui Isus din Apocalipsa 12:13 și 14:17, ultima Biserică prezintă 20 de semne distinctive, care permit

oricui să o identifice. Este locul de adunare al tuturor credincioșilor din toate Bisericile care se pregătesc pentru revenirea lui Isus Hristos și care nu acordă nici o încredere persoanelor guvernului și religiei mondiale.

5. Greșeli strigătoare la cer

Ca urmare a celor trei revoluții, papalitatea a pierdut orașul Roma. Totuși, Biserica spune: "Stau ca împărătească, nu sunt văduvă și nu voi vedea întristarea " Apocalipsa 18:7. În Apocalipsa 18:12-24, Isus Hristos enumeră bogăția, comerțul și relațiile economice globale ale Romei. În fața foamei din lume, în fața șomajului, a suferinței fizice și psihice a omenirii, acest contrast în raport cu ierarhia romană, atârnă greu. Profeția lui Isus Hristos privind apostazia și părăsirea Evangheliei de către Statul Biserică al lui Constantin, se termină în versetele 21 până la 24, cu apariția unui al treilea înger. El ridică o piatră mare asemănătoare unei pietre de moară și o aruncă în mare pentru a arăta, astfel, simbolic, sfârșitul Bisericii universale.

ANEXA C

Urbi et Orbi - dubla judecată

Biserica San Giovanni din Laterano de la Roma are două portaluri. La fiecare intrare se găsește inscripția "SACROS LATERAN ECCLES OMNIUM URBIS ET ORBIS ECCLESIARUM MATER ET CAPUT" - adică, biserica mamă și șefa tuturor bisericilor orașului și întregului pământ. Și papa în anumite ocazii își dă binecuvântarea "urbi et orbi" adică, asupra orașului Roma și asupra întregului pământ. Hristos prezisese în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, această dublă semnificație a Bisericii sale apostate. Prin îngerul Său, El descrie Roma atât ca oraș, cât și ca Biserică universală, deci o dublă semnificație a femeii simbolice din capitolele 17 și 18.

Același înger arată apostolului Ioan o altă dublă semnificație a adevăratei Biserici a lui Isus. Pe de o parte orașul Ierusalim este numit "logodnica Mielului", noul Ierusalim, care este deja construit de Dumnezeu și care este numit "mama noastră, a tuturor". Descrierea "locuințelor din casa Tatălui meu" (Ioan 14:1-3) umple ultimele două capitole ale Bibliei, în timp ce în capitolul 19, biserica este descrisă ca logodnica Domnului. Aici apare o dublă semnificație a unei unice reprezentări. Logodnica lui Isus este prima dată femeia din Apocalipsa 12 și 19; apoi, în Apocalipsa 21 și 22, ea este în același timp și un loc geografic, "noul Ierusalim", capitală a noului pământ.

Prin îngerul Său, Hristos ne dă a treia oară dubla semnificație a unui alt termen: "cele șapte capete ale fiarei". După declarațiile inspirate ale Bibliei, acestea sunt în primul rând, "cele șapte coline pe care este așezată femeia". Aici se declară că "femeia este orașul", deci Roma locală ca loc geografic, în al doilea rând, se explică "și aceștia sunt șapte regi" a căror evoluție istorică este descrisă minuțios în continuare.

Astfel, Roma de asemenea are o dublă semnificație: Roma ca oraș local, Roma ca Biserică universală "urbi et orbi". În capitolul 17 din Apocalipsa este prezisă prin Hristos judecata Romei ca oraș și în capitolul 18, judecata Romei ca Biserică.

Pentru a demonstra această dublă judecată, Hristos trimite doi îngeri diferiți. Primul înger din Apocalipsa 17 nu are altă misiune, decât să declare ceva lui Ioan. Dar al doilea înger, în Apocalipsa 18, are o misiune specială, universală: "El avea o mare autoritate și pământul s-a luminat de slava lui". Această luminare a pământului nu trebuie înțeleasă fizic, ci ea înseamnă, potrivit interpretării pe care Biblia însăși o dă, o luminare interioară a tuturor oamenilor de pe acest pământ. Este vorba despre "un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Sa și să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți... " (Efeseni 1:17-18). Lumea întreagă devine conștientă despre faptul că religia mondială și biserica universală reprezintă o apostazie de la religia originală a lui Hristos. Comparăm relatarea din Apocalipsa 17 privitoare la judecata orașului, cu aceea din Apocalipsa 18 privind judecarea Bisericii universale:

Judecata Urbi - asupra orașului Roma	***Judecata Orbi - asupra Bisericii romane***
Cele zece împărății europene îl vor judeca.	Împărații întregului pământ o vor cunoaște.
Cele zece îl vor arde cu foc.	Acești împărați o văd de departe.
Cele zece și fiara îl vor urî.	Acești împărați ai pământului. sunt triști și plâng pentru ea.
Cele zece îi vor consuma carnea.	Acești împărați comit desfrânare cu ea.
Cele zece judecă orașul.	Însuși Dumnezeu judecă Biserica universală.
Cele zece îl vor pustii.	Ea spune "nu sunt văduvă".
Cele zece îi vor lua orașul.	Ea își păstrează dominația asupra lumii
El pierde Roma, căminul său.	Ea se laudă că nu cunoaște suferința.

Cucerirea este un act politic local.	Judecata este spirituală și universală
Aici, nici un mesaj nu este anunțat în prealabil.	Aici, lumea întreagă este avertizată.
Aici nu se aude vocea venind din cer.	Aici, vocea din cer vorbește universal.
"Ieșiți din mijlocul ei" nu privește orașul.	"Ieșiți din mijlocul ei" privește întregul pământ.
Copiii lui Dumnezeu nu se găsesc toți în oraș.	Copiii lui Dumnezeu sunt împrăștiați pe tot pământul.
El nu este atins de plăgi.	Plăgile o vor distruge.
Aici nici un înger nu-i anunță căderea.	Aici apare un înger pentru judecata puternică.
Aici împărații acționează potrivit planului lui Dumnezeu.	Aici Dumnezeu însuși execută judecata asupra ei.

Această comparație precizează că Roma este atinsă de o dublă judecată. Ca oraș, Roma cade în timpul revoluțiilor de la 1830, 1848, 1870. Ca Biserică, Roma va fi judecată de Dumnezeu Însuși în cursul împlinirii celor șapte plăgi.

BIBLIOGRAFIE

Adam, Karl, Una Sancta in katholischer Sicht, Düsseldorf 1948.
Aland, Kurt u.a., The Greek New Testament, Stuttgart 1993.
Allen, Gary, Die Insider - Wohltäter oder Diktatoren?, Wiesbaden 1980.
Ambrosini, M.L., Die Geheimen Archive des Vatikans, München 1974.
Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen in Deutschland, Ökumene 1994.
Baron, Will, Ich war ein Priester des New Age, Lüneburg 1995.
Bauer, Jörg, Auf dem Weg zur >sichtbaren Einheit<?, Lahr 1997.
Beck, Horst W., Biblische Universalität und Wissenschaft, Weilheim 1994.
Bello, N.L., Die Milliarden des Vatikan - Das Wirtschaftsimperium der Römischen Kurie, Wien 1970.
Bergmann, Gerhard, Kirche am Scheideweg - Glaube oder Irrglaube, Gladbeck 1967.
Beyerhaus/ v.Padberg, Der Konziliare Prozess - Utopie und Realität, Asslar 1990.
Bodinus, Fritz, Am Sterbelager der Evangelischen Landeskirche, Bielefeld 1931.
Borchert, Otto, Der Goldgrund des Lebensbildes Jesu, Konstanz 1924.
Borowsky, Wolfgang, Christus und die Welt des Antichristen, Aglasterhausen 1984.
Brakelmann, Günter, Kirche in Konflikten ihrer Zeit, München 1981.
Browning, Robert, Julian der abtrünnige Kaiser, München 1977.
Bühne, Wolfgang, Spiel mit dem Feuer, Bielefeld 1991.
Die Propheteen kommen, Bielefeld 1994.
Dritte Welle - Gesunder Aufbruch?, Bielefeld 1992.
Club of Rome, Die erste globale Revolution, Frankfurt 1993.
D'Aubigne, Geschichte der Reformation, Stuttgart 1861.
Döllinger, Ignaz von, Das Papsttum, Darmstadt 1969.
De Rosa, Peter, Gottes Erste Diener - Die dunkle Seite des Papsttums, Knaur TB 1991,
Deschner, Karlheinz, Die Vertreter Gottes, München 1994.
Deschner, Karlheinz, Kirche und Krieg, Stuttgart 1970.
Deutsche Bischofskonferenz, Gemeinsames Zeugnis, Bonn 1982.
Ökumenischer Dialog über Kirchengemeinschaft, Bonn 1987.
Taufe, Eucharistie und Amt, Bonn 1987.
Gemeinsame Kirchliche Empfehlungen, Bonn 1981.
Päpstlicher Rat zur Förderung der Einheit der Christen, Nr.110,Bonn 1993
Verlautbarungen des Apostolischen Stuhles 25 A.
Die Bibel nach der Übersetzung Martin Luthers, Stuttgart 1990.
Durant, Will, Kulturgeschichte der Menschheit, Lausanne.
Douglas, J.D., Dictionary of the Christian Church, Grand Rapids, Michigan 1979.
Eberhardt, Walter, Wege und Irrwege der Christenheit, Berlin 1968
Fahlbusch, Erwin, Hg., Evangelisches Kirchenlexikon, Göttingen.

Fischbacher, Karl, Ms.:Kurzfassung von Themen zur religiös kirchlichen Lage nach dem Konzil, Wien 1967.
Fisher, Nicholas, Understanding Tongues, Grantham England.
Franke-Griecksch, Ekkehard, Der Namenlose Krieg, Leonberg 1989.
Froom, L.E., The Prophetic Faith of Our Fathers, Washington 1950.
Frey, Arthur, Der Katholizismus im Angriff, Zürich 1948.
Frey, Hellmuth, Zusammenschluss der Kirchen?, Liebenzell 1973.
Fries/Pesch, Streuten für die eine Kirche, München 1987.
Galling, Kurt, Die Religion in Geschichte und Gegenwart, Tübingen 1957.
Gassmann, Lothar, New Age - Kommt die Welteinheitsreligion?, Bad Liebenzell 1987.
Gelamur, Anne-Marie, Der Katholizismus, München 1977.
Geppert, W., Ist kirchliches Lehrchaos protestantisches Schicksal?, Neuffen 1953.
Gottwaldt, Wilhelm, Biblisches Zungenreden heute?,Bad Liebenzell 1973.
Grabinski, Bruno, Flammende Zeichen der Zeit, Wiesbaden.
Griffin, Des, Die Herrscher - Luzifers 5.Kolonne, Wiesbaden 1980.
Gruehn, Werner, Die Frömmigkeit der Gegenwart, Konstanz 1960.
Guinness, Grattan H., Schlüssel zu der Apokalypse, Berlin 1901.
Das Nahende Ende Unseres Zeitalters, Berlin 1889.
Guggisberg, Kurt, Die römisch-katholische Kirche, Zürich 1946.
Halfmann, Hermann, Kirchengeschichte, Berlin 1912.
Hamp/Stenzel/Kürzinger, Die Heilige Schrift, Aschaffenburg 1964.
Hampe, Johann Christoph, Ende der Gegenreformation ?,Stuttgart 1964.
Haneberg, Daniel, Geschichte der biblischen Offenbarung, Regensburg 1850.
Hasel, Gerhard, Die Biblische Zungenrede, Lüneburg 1995.
Heer, Friedrich, Kreuzzüge - Gestern, Heute, Morgen, Luzern 1969.
Heiler, Friedrich, Das Wesen des Katholizismus, München 1920,
Hempelmann, Reinhard, Volkskirche und charismatische Bewegungen, Stuttgart 1995.
Glossolalie in den Pfingstbewegungen, Stuttgart 1996.
Neue Gemeinden in Deutschland, Berlin 1996.
Herrmann, Horst, Johannes Paul II.,München 1995.
Kirchenfürsten zwischen Hirtenwort und Schäferstündchen.
Hermens/Kohlschmidt, Protestantisches Taschenbuch, Leipzig 1905.
Hislop, Alexander, The Two Babylons, London 1989.
Heussi, Karl, Kirchengeschichte, Tübingen 1913.
Höffner, Kardinal Joseph, Unser Sonntag, Köln 1985.
Hoensbroech, Graf Paul von, Rom und das Zentrum, Leipzig 1907.
Das Papsttum in seiner sozial-kulturellen Wirksamkeit, Leipzig 1907.
Hunt/ McMahon, Die Verführung der Christenheit, Bielefeld 1987.

Grafen, Heinrich, Gemeinde Jesu - ökumenisch-katholisch vereinnahmt?, Wuppertal 1987.
Holzhauer, Rudi, Dass euch niemand verführe - Persönliche Erfahrungen mit der Charismatik,Wuppertal 1995.
Jackson, S.M., Schaff-Herzog Encyclopedia, Grand Rapids MI. 1960.
Jansen, Albert und Dorothea, Appell für Morgen, Enneptal 1993.
Kasper, Walter, Glaube und Geschichte, Mainz 1970.
Kawerau, Peter, Die ökumenische Idee seit der Reformation, Stuttgart 1968.
Kienitz, Roderich von, Die Katholische Kirche als Weltreich, Oberursel 1948.
Knopp, Guido, Vatikan - Die Macht der Päpste, Bertelsmann 1997.
Koch, Kurt, Okkultes ABC, Seelsorge und Okkultismus, Wüstenrot 1953.
Krüger, Hanfried, Hg. Ökumene Lexikon, Frankfurt 1987.
Küng, Hans, Christ sein, München 1974.
Ewiges Leben?, München 1982.
Rechtfertigung, München 1957.
Konzil und Wiedervereinigung, München 1960.
Unfehlbar? - Eine Anfrage, München 1970.
Künneth/ Beyerhaus, Reich Gottes oder Weltgemeinschaft?, Bad Liebenzell 1975.
Kurtz, Joh.Heinrich, Kirchengeschichte, Leipzig 1887.
Lanares, Pierre, Wer wird die Welt beherrschen?, Hamburg.
La Rondelle, Hans, End-Time Prophecies of the Bible, Sarasota FL 1997.
Lay, Rupert, Die Ketzer, München.
Lea, Henry Charles, Die Inquisition, Nördlingen 1985.
Lehmann/Pannenberg, Lehrverurteilungen - Kirchentrennend, Ökumenischer Arbeitskreis,
Lehmann, Karl, Dialog der Kirchen, And 5, II. Freiburg
Lembeck/Bonifatius, Die Diskussion über Taufe, Eucharistie und Amt 1982-1990.
Leon-Dufour, Xavier, Biblical Theology, London 1987.
Löwenich, Walter von, Der Moderne Katholizismus, Witten 1956.
Makowski, Michael, Letzter Aufruf!, Lüneburg 1997
Manhattan, Avro, Der Vatikan und das XX. Jahrhundert, Berlin 1960.
The Vatican Moscow Washington Alliance, Chino CA 1982.
The Vatican Billions, Chino CA, 1983.
Martin, Malachi, The Keys of this Blood, New York 1990.
Matt, von / Kühner, Die Päpste, Würzburg 1963.
Miller, Rene Füllöp, Macht und Geheimnis der Jesuiten, Berlin 1929.
Moulin-Eckart, Richard Graf Du, Deutschland und Rom, München 1904.
Morrison, Allan, Ökumene - das trojanische Pferd in der Gemeinde, Dillenburg 1994.
Mühr, Alfred, Das Kabinett Gottes - Politik in den Wandelgängen des Papstes, Düsseldorf 1971.

Nissen, H.E., ...und der Geist schrie, Bad Liebenzell 1975.
Noorbergen, Rene, Charisma of the Spirit, Mountain View CA 1975
Oehninger, Friedrich, Geschichte des Christentums, Konstanz 1897.
Ökumenische Zentrale, Materialdienst, im Auftrag der Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen.
Oliver, Daniel, Der Fall Luther, Stuttgart 1972.
Omenzetter, A., Alarm um die evangelische Gemeinde der Reformation, Lahr 1968.
Paris, Edmond, The Secret History of the Jesuits, Chino CA 1975.
Ploetz, Illustrierte Weltgeschichte, Freiburg 1982.
Propyläen Weltgeschichte, Ulstein 1960.
Raffalt, Reinhard, Wohin steuert der Vatikan?, München 1973.
Rahner, Karl, Kleines Konzilskompendium, Freiburg 1987.
Ranke, Leopold von, Deutsche Geschichte im Zeitalter der Reformation, Wiesbaden.
Die Geschichte der Päpste, Wiesbaden.
Rahner, Karl, Sacramentum Mundi, Münster 1968.
Reid, Edward G., Even at the door, Hagerstown 1994.
Rendal, G.-F., Ich rede mehr als ihr alle in Zungen, Telos 1985.
Richard, H.M.S., One World, Washington 1972.
Richter, Julius, Welt-Ende? Das Problem der Eschatologie einst und heute, München 1956.
Robertson, A.T., Word Pictures in the New Testament, Nashville TE 1930.
Robertson, Pat, The New World Order, Dallas 1991.
Ryssel, Fritz Heinrich, Protestantismus Heute, Frankfurt 1959.
Schelz, Sepp, Weltkirche in Aktion, München 1968.
Schlosser, F.C., Weltgeschichte, Berlin.
Schubert, Hans von, Roms Kampf um die Weltherrschaft, Halle 1888.
Schultz, Hans Jürgen, Die Wahrheit der Ketzer, Stuttgart 1968.
Schulze, Marianne, Die Entstehung Europas, Stuttgart 1994.
Schütte, Heinz, Um die Wiedervereinigung im Glauben, Essen 1959.
Semlyen, Michael de, Alle Wege führen nach Rom, Hamburg 1993.
Shallis, Ralph, Zungenreden aus biblischer Sicht, Wuppertal 1987.
Slotosch, Walter, Das Geld mit dem wir leben müssen, Stuttgart 1971.
Sohm, Rudolf, Kirchengeschichte im Grundriss, Leipzig 1892.
Staudinger, Josef, Wann kommt die Endzeit?, Innsbruck 1961.
Stauffer, Ethelbert, Christus und die Cäsaren, Hamburg 1960.
Steigleder, Klaus, Das Opus Dei - eine Innenansicht, München 1996.
Stemberger, Günter, 2000 Jahre Christentum, Herrsching 1983.
Stott, John, Issues Facing Christians Today, London 1984.
Strong, A.P., Systematic Theology, London 1965.

Studnitz, Hans-Georg von, Ist Gott Mitläufer?, Stuttgart 1969.
Sutton, W.J., The Illuminati, USA 1983.
Taylor, G.R. , Zukunftsbewältigung, Hamburg 1978.
Tibusek, Jürgen, Die Neue Religiöse Kultur, Giessen 1988.
Tobler, G., Das Zungenreden, Zürich.
Uhlhorn, Gerhard, Kämpfe und Siege des Christentums, Stuttgart 1898.
Urban/Wagner, Hg., Handbuch der Ökumenik, Paderborn 1988.
Vatja, Wilmos, Die Einheit der Kirche in Christus, in Kerygma und Dogma 1995/3. Göttingen.
Wall, Bernhard, Der Vatikan - Reich ohne Grenzen, Stuttgart.
Walsh, Michael, Die Geheime Welt des Opus Dei, München 1992.
Walther, Daniel, Das Zeitalter der Reformation, Darmstadt 1958.
Webber, Robert W., The Church in the World, Grand Rapids 1986.
Wilson, Larry, Questions on Revelation, Brushton New York 1993.
Wolf, Hans-Jürgen, Neuer Pfaffenspiegel, Dornstadt 1990.
Woodrow, Ralph, Die Römische Kirche Mysterien-Religion aus Babylon, Marienheide 1992.
Wurm, Paul, Handbuch der Religionsgeschichte, Calw 1904.
Yallop, David, Im Namen Gottes?, Knaur TB 1988.
Zange, Friedrich, Zeugnisse der Kirchengeschichte, Gütersloh.
Zierer, Otto, Sieg des Kreuzes, München 1983.